

C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy pdf\Hobb_Robin-Snedý_muz_02-Kocici_hrad.pdb

PDB Name: Hobb Robin-Snedý muz 2-Kocici h

Creator ID: REAd

PDB Type: TEXt

Version: 0

Unique ID Seed: 0

Creation Date: 19.4.2007

Modification Date: 19.4.2007

Last Backup Date: 1.1.1970

Modification Number: 0

SNĚDÝ MUŽ 2
KOČIČÍ HRAD
ROBIN HOBB

THE TAWNY MAN: Book 1
FOOL'S ERRAND Volume 2

1 Chadeova věž

Mezi Šesti vévodstvími a Ostrovy bylo tolik krve společné, kolik jí bylo prolité. Navzdory nepřátelství v podobě války s rudými loděmi a rokům sporadických nájezdů, jež jim předcházely, takřka každá rodina v pobřežních vévodstvích přizná, že má " bratrance na Ostrovech ". Všichni přiznávají, že lid z pobřežních vévodství je ze smíšených pokrevních linií. Je dobře zdokumentováno, že i první vládci z farseerovské linie byli nájezdníci z Ostrovů, kteří přijeli plnit, a místo toho se tu usadili.

Stejně jako historie Šesti vévodství, tak i kronika Ostrovů byla utvářena geografii. Jejich země je drsnější než naše. Jejich hornatým ostrovům po celý rok vládne zima. Tyto ostrovy bičují hluboké fjordy a dělí je bouřlivé vody. My pokládáme jejich ostrovy za obrovské, avšak převažující ledovce poskytují lidem k obývání pouze okraje ostrovů. To málo orné půdy, které mají podél pobřeží svých ostrovů, je ve svém výnosu lakotné a skoupé. A tak se tu nemohou uživit žádná velkoměsta, a jen málo menších měst. Příznačné pro tuto zemi jsou bariéry a izolace, a tak lidé tady žijí v naprosto nezávislých vesnicích a městských státech. V minulých dobách to byli nájezdníci z nutnosti jakož i ze záliby a navzájem se

olupovali stejně často, jako vyráželi za moře, aby plenili pobřeží Šesti vévodství. Je pravda, že během války s rudými loděmi dokázal Keбал Rawbread ostrovnímu lidu vnutit krátkodobé spojení a z tohoto svazku ukul mocnou nájezdnicovou flotilu. Pouze ničivá síla draků ve službách Šesti vévodství dokázala zrušit Keбалovu ukrutnou vládu nad jeho lidem.

Když předáci z jednotlivých ostrovů viděli sílu tohoto spojení, uvědomili si, že je lze využít nejenom k válce. A tak během let obnovy, jež následovaly po válce s rudými loděmi, byl utvořen Hetgurd. Tohle spojení ostrovních předáků bylo dost nejisté. Zpočátku usilovali pouze o to, aby nahradili meziostrovní nájezdy obchodními smlouvami uzavřenými mezi jednotlivými předáky. Arkon Bloodblade byl prvním předákem, který upozornil ostatní na to, že Hetgurd by mohl využít své sjednocené síly k normalizaci obchodních vztahů se Šesti vévodstvími.

BRAWNKENNER, "OSTROVANSKÉ KRONIKY"

Chade to jako vždy naplánoval dobře. Zdálo se, že jeho tichý posel je s Chadeovými způsoby velmi dobře obeznámen. Před polednem druhého dne jsme na jedné zchátralé farmě vyměnili naše vyčerpané koně za dva další. Poté jsme ujížděli po hnědých úbočích sežehlých letním žářem a tyto dva další koně zanechali v jedné rybářské chýši. V těch místech už na nás čekal menší člun a jeho nevrla posádka nás rychle přepravila vzhůru podél pobřeží. Vysedli jsme na molu v jednom obchodním přístavu, kde na nás v jakémsi sešlém hostinci čekali další dva koně. Já se choval stejně tiše jako můj společník a nikdo se mě na nic neptal. Pokud šly z ruky do ruky nějaké peníze, nikdy jsem to neviděl. Je vždy lepší nevidět něco, co má zůstat utajeno. Konec nás dopravili k dalšímu čekajícímu člunu, tentokrát s hrubou dřevěnou palubou, jež byla hodně cítit rybami. Najednou mi došlo, že se blížíme k Buckkeepu nikoli nejrychlejší možnou cestou, ale tou nejméně pravděpodobnou. Pokud po nás někdo slídl podél cest vedoucích k Buckkeepu, byl odsouzen ke zklamání.

Hrad Buckkeep je vystavěn na nehostinném pobřežním pásu. Tyčí se, vysoký a černý, na vrcholku útesů, ale skýtá pěknou vyhlídku na ústí Jelení řeky. Ten, kdo ovládá hrad, ovládá také obchod na Jelení řece. Právě z toho důvodu tady byl taky zbudován. Rozmary historie způsobily, že se stal vládnoucím sídlem rodiny Farseerů. K útesům pod hradem se jako lišejníky ke skále přimyká město Buckkeep. Způli je postaveno na docích a molech. Jako chlapec jsem si myslel, že město se již rozrostlo do maximálních rozměrů, jaké mu povolila zdejší geografie, ale toho odpoledne, kdy jsme do něj vplouvali, jsem viděl, že jsem se mýlil. Lidský důvtip zvítězil nad drsností přírody. Vysoko ve stěně útesu se nyní vinuly cesty, a kdekoli to šlo, našly úchyt malinké domy a obchody. Ty domky mi připomněly blátěná vlaštovčí hnízda a já si říkal, jaký výprask asi schytávají během zimních bouří. Do pláží, kde jsem kdysi běhal a hrál si s Molly a ostatními dětmi, byly teď vraženy dřevěné piloty a na těchto bidýlkách spočívaly skladiště a hostince. Za přílivu mohl člověk přistát hned u jejich prahů. To jsme také s naším člunem udělali a já následoval svého němého společníka po dřevěné lávce "na břeh".

Když člun odrazil a zanechal nás tam, rozhlížel jsem se kolem jako vesnický farmář, jenž právě přijel do města. Nárůst počtu budov a čilý lodní ruch naznačovaly, že město Buckkeep prosperuje, avšak přesto jsem se z toho nedokázal radovat. Zde byl poslední důkaz toho, že mé dětství je to tam. Místo, kterého jsem se děsil a zároveň se na ně toužil vrátit, bylo pryč, pohlceno rozrůstajícím se přístavem. Když jsem se ohlédl po svém němém společníkovi, byl pryč. Okouněl jsem ještě chvíli na místě, kde mě zanechal, a již jsem tušil, že se nevrátí. Přivezl mě zpátky do Buckkeepu. Tady už jsem žádného průvodce nepotřeboval. Chade nikdy neměl rád, aby některý z jeho prostředníků znal všechny úseky klikatých cest, které k němu vedly. Hodil jsem si přes rameno svůj nevelký ranec a zamířil směrem k domovu. Možná že Chade, říkal jsem si, když jsem se ubíral strmými a úzkými buckkeepskými uličkami, dokonce věděl, že bych raději vykonal poslední úsek této cesty sám. Věděl jsem, že Chadea nebudu moci kontaktovat dříve než po setmění. Zatímco jsem zkoumal kdysi důvěrně známé ulice a průchody, nenašel jsem nic, co by mi připadalo důvěrně známé. Vypadalo to, že na každé budově, kde to jenom šlo, vyrašilo druhé podlaží, a v některých užších ulicích se mi balkony střetávaly přímo nad hlavou, takže člověk tudy krácel v ustavičném šeru. Objevoval jsem hostince, kam jsem kdysi chodíval, a krámky, kde jsem nakupoval, a dokonce jsem zahlédl pár tváří svých starých známých, obtížených patnácti roky zkušeností. Avšak nikdo nezvolal překvapením či radostí nad tím, že mě vidí, jako cizinec

jsem byl viditelný pouze pro chlapce prodávající na ulicích horké pirohy. Jeden takový jsem si za měďák koupil a za chůze ho jedl. Příchut' peprné šťávy a kousků říčních ryb uvnitř těsta byla příchutí samotného města Buckkeep.

Ve svíčkarském krámku, který kdysi patřil Mollyinu otci, bylo nyní krejčovství. Nešel jsem dovnitř.

Místo toho jsem si zašel do krčmy, kam jsme chodívali. Byla stejně ponurá, zakouřená a přeplněná, jak jsem si ji pamatoval z dřívějšíka. Těžký stůl v koutě stále nesl stopy Kerryho zahálčivého rýpání kudlou.

Číšník, který mi přinesl pivo, byl moc mladý na to, aby si mě pamatoval, jenomže já podle linky jeho obočí poznal, kdo je jeho otcem, a byl jsem rád, že podnik zůstal v rukou téže rodiny. Z jednoho piva byla rázem dvě, a potom tři, a i to čtvrté bylo vypito, ještě než se do uliček města začal vkrádat soumrak. Se zasmušilým cizincem popíjejícím o samotě nikdo neutrousil ani slovo, ale já přesto naslouchal okolním řečem. Jenomže ať už mě Chade povolal v jakékoli zoufalé záležitosti, obecně se o tom nevědělo. Slyšel jsem pouze zvěsti o princově zasnoubení, stížnosti na to, jak válka Bingtownu s Chalcedem kazí obchody, a reptání místních proti velmi divnému počasí. Z čistého a pokojného nočního nebe zčistajasna uhodil blesk do jedné nepoužívané skladovací budovy na vnějším nádvoří hradu a odhodil střechu.

Kroutil jsem nevěřicně nad tou povídačkou hlavou. Nechal jsem číšníkovi měďák navíc a znovu si hodil ranec přes rameno.

Naposledy jsem opouštěl město Buckkeep jako mrtvý muž v rakvi. Jenom sotva mi hrozilo, že bych se stejným způsobem vrátil, ale přesto jsem se bál přiblížit k hlavní bráně. Na strážnici moji tvář kdysi znali. Možná že jsem se změnil, ale nehodlal jsem riskovat, že mě poznají. Raději jsem zamířil k místu, o němž jsme Chade i já věděli, k tajnému východu z hradních pozemků, které objevil Nighteyes, když byl ještě štěně. Touto malou prolukou v obraně Buckkeepu kdysi prchali královna Kettricken a šašek před úklady prince Regala. Dnes večer jsem se touto cestou vracel.

Ale když jsem tam došel, zjistil jsem, že díra v hradbách, které střežily Buckkeep, byla dávno zazděna.

Místo, kde se nacházela, halil hustý porost bodláčí. Kousek od bodláčí, se zkříženými nohama na velkém vyšívaném polštáři, seděl zlatovlasý mladík, očividně šlechtic, a hrál na píšťalku jako virtuos. Když jsem se k němu přiblížil, zakončil svůj part velkolepým trylkováním a odložil nástroj stranou.

"Šášku," pozdravil jsem laskavě a bez velkého překvapení.

Napřímil hlavu a vyšpulil na mne ústa. "Milovaný," řekl protahovaným hlasem v odpověď. Pak se zazubil, vyskočil na nohy a strčil si píšťalku za opentlenou košili. Ukázal na polštář. "Jsem rád, že jsem si ho sem přinesl. Měl jsem takový pocit, že by ses mohl ve městě zdržet, nemyslel jsem však, že se tu tak načekám."

"Změnilo se," řekl jsem rozpačitě.

"A nezměnili jsme se my všichni?" odpověděl a já na okamžik v jeho hlase zaslechl náznak patosu. Ale vzápětí byl pryč. Úzkostlivě si upravil své lesklé vlasy a sundal si z punčochy list. Znovu ukázal na polštář. "Vezmi ho a následuj mne. Pospěš si. Jsme očekáváni." Svým nedůtklivým povelům dokonale napodobil frajerského floutka ze šlechtického stavu. Vytáhl si z rukávu kapesník a zlehka si jím poklepal na ret, aby si osušil imaginární pot.

Musel jsem se usmát. Vžil se do té role tak obratně a nenuceně. "Jak se dostaneme dovnitř?"

"Samozřejmě přední branou. Neměj strach. Rozšířil jsem zprávu, že lord Golden je velmi nespokojen s kvalitou sluhů, které našel ve městě Buckkeep. Nikdo mi nevyhovoval, a tak jsem dnes šel počkat na loď, jež mi přivezla pěkného mládence, ač trochu neotesaného, jehož mi doporučil vrchní komoří mého vlastníka. Je to nějaký Tom Badgerlock."

Vykročil napřed. Já sebral ze země polštář a následoval ho. "Takže Já mám být tvůj sluha?" zeptal jsem se ironicky.

"Ovšemže. Je to dokonalé maskování. Pro všechnu šlechtu na Buckkeepu budeš prakticky neviditelný. Budou s tebou mluvit jen ostatní sluhové, a jelikož mám v úmyslu, aby z tebe byl utiskovaný, přepracovaný a mizerně oblečený lokaj nafoukaného, zpupného a nesnesitelného mladého lorda, budeš mít jen velmi málo času na nějaký společenský styk." Pojednou se zastavil a ohlédl se. Jednou svou štíhlou, dlouhoprstou rukou si sevřel bradu, shlížeje na mne s ohnutým nosem. Zastříhal svým pěkným obočím a jeho jantarové oči se zúžily, když se na mě obořil: "A netroufej si dívat se mi do očí, ničemo! Nestrpím žádné drzosti! Stůj rovně, drž se svého a bez mého svolení nic neříkej. Jsou ti moje instrukce

jasné?"

"Naprosto." Zazubil jsem se na něj.

On ze mě nespouštěl nasupený pohled. Potom se najednou zatvářil podrážděně. "FitzChivalry, tato hra skončí, když nebudeš s to skrz naskrz dostat své roh. Nejen když budeme stát ve Velkém sále na Buckkeepu, ale v každém okamžiku každého dne, kdy bude sebemenší šance, že nás někdo uvidí. Od doby, co jsem přijel, vystupuji jako lord Golden, ale pořád jsem na královnině dvoře nováčkem a lidi budou civět. Chade a královna Kettricken udělali všechno, co mohli, aby mi s tou lstí pomohli, Chade proto, že postřehl, jak by to mohlo být užitečné, a královna proto, že má pocit, že si skutečně zasloužím, aby se mnou jednali jako s lordem."

"A to tě nikdo nepoznal?" přerušil jsem ho nevěřicně.

Naklonil hlavu stranou. "A co by měli poznat, Fitzi? Moji smrtelně bledou kůži a bezbarvé oči? Můj šaškovský úbor a namalovanou tvář? Moje skopičiny a rozverná a smělé bonmoty?"

"Já tě poznal v okamžiku, kdy jsem tě uviděl," upozornil jsem ho.

Vroucně se usmál. "Stejně jako jsem poznal já tebe a jako bych tě poznal, kdybych tě potkal za dalších dvanáct životů. Ale jinak mě poznalo jen málo dalších lidí. Chade mě svým vrahounským zrakem identifikoval a zaranžoval soukromou audienci, na které jsem se dal poznat královně. Pár dalších si mě sice čas od času přeměří zvědavými očima, ale nikdo by si netroufal zastavit lorda Goldena a zeptat se ho, jestli před patnácti roky na tomhle samém dvoře nebyl šaškem krále Shrewda. Zdá se, že je mate můj věk, stejně jako moje barva, stejně jako moje manýry, stejně jako moje jmění."

"Jak můžou být tak slepí?"

Potřásl hlavou a pousmál se nad mou nevědomostí. "Fitzi, Fitzi. Oni nikdy neviděli na prvním místě mě. Oni viděli jen šaška a podivína. Když jsem sem poprvé přijel, záměrně jsem si nedal žádné jméno. Pro většinu lordů a dam z Buckkeepu jsem byl jenom šašek. Slýchali mé vtipky a vídali mé skopičiny, ale nikdy doopravdy neviděli mě." Mírně si povzdechl. Pak mě obdařil zamyšleným pohledem. "To tys z toho udělal jméno. Šašek. A tys mě uviděl. Střetl ses s mými očima, když ostatní rozpačitě uhýbali pohledem." Na chvíli jsem zahlédl špičku jeho jazyka. "Napadlo tě někdy, jak moc jsi mě tím děsil? Že všechny mé triky byly zbytečné tváří v tvář zrakům malého chlapce?"

"Vždyť i ty sám jsi byl jenom dítě," podotkl jsem celý nespůj.

Zarazil se. Všiml jsem si, že když pokračoval, nebylo na něm znát, že by se mnou souhlasil, nebo nesouhlasil. "Staň se mým věrným sluhou, Fitzi. Buď Tomem Badgerlockem, v každém okamžiku každého dne, co budeš na Buckkeepu."

Je to jediný způsob, jak můžeš nás dva chránit. A jediný převlek, ve kterém můžeš pomoci Chadeovi."

"A co přesně ode mne Chade potřebuje?"

"Bude jistě lepší, když si to vyslechněš z jeho rtů, nikoliv z mých. Pojd'. Už se stmívá. Město Buckkeep se rozrostlo a změnilo, stejně jako sám Buckkeep. Budeme-li chtít vejít po setmění, mohli by nás u brány otočit nazpět."

Zatímco jsme spolu rozprávěli, den pokročil a světla kolem nás nyní ubývalo. On šel v čele a já ho následoval, když mě vedl oklikou ke strmé cestě vedoucí k hlavní buckkeepské bráně. Počkal mezi stromy, až nějaký obchodník s vínem zmizí v zátočině, a potom jsme sami vkročili na cestu. Lord Golden šel v čele a jeho ponížený sluha Tom Badgerlock se ploužil za ním, v ruce nesl jeho vyšívaný polštář. U brány byl bez ptaní vpuštěn a já prošel bez povšimnutí v závěsu za ním. Stráže u brány měly na sobě modré buckkeepské barvy a na kabátcích měly vyšívaného farseerovského skákajícího jelena. Při pohledu na ty maličkosti se mi nečekaně sevřelo srdce. Zamžikal jsem a poté zakašlal a promnul si oči. Šašek byl tak laskavý, že se po mně neohlédl.

Buckkeep se změnil stejně jako město, které se přimyká k útesům pod ním. Celkově to byly změny, jež jsem schvaloval. Prošli jsme kolem nové a větší stáje. V místech, kde kdysi vedly rozblácené cesty, bylo nyní kamenné dláždění. A třebaže na hradě se nyní tísnilo více lidí, než jsem si pamatoval z dřívějška, zdálo se, že je čistší a lépe udržovaný. Říkal jsem si, jestli teď na hradě platí Kettrickenina horská disciplína či jestli je to jen důsledkem míru v zemi. Všechny roky, co jsem prožil na Buckkeepu, se nesly ve znamení ostrovanských nájezdů a posléze otevřené války. Relativní mír nyní přinesl oživení obchodu, a to nejenom se zeměmi jižně od Šesti vévodství. Naše historie obchodů d Ostrovy byla stejně dlouhá jako

naše historie válek s Ostrovy. Když jsem přijel do města, viděl jsem v buckkeepském přístavu ostrovanské lodě, s vesly i plachtami.

Procházeli jsme Velkým sálem. Lord Golden kráčel velitelsky v čele, zatímco já mu se sklopeným zrakem spěchal za patami Dvě dámy ho krátce zadržely, aby se s ním pozdravily. Myslím, že právě tehdy pro mne bylo nejtěžší zachovat si masku sluhy. Tam, kde kdysi šašek vzbouzel neklid nebo přímo velký odpor, byl nyní lord Golden zdraven třepotáním vějířů a mžikáním řas. Zalichotil oběma dámám snad tuctem elegantně vyseknutých komplimentů týkajících se jejich šatů, vlasů a parfémů. Dámy se s ním neochotně rozloučily a on je ujistil, že je nerad opouští, ale že musí svému sluhovi ukázat jeho povinnosti a že jistě vědí, jaká je s tím práce. Člověk už dnes prostě nikde nesežene dobré sluhy, a ačkoli tento má velmi dobré doporučení, už se ukázalo, že je trochu natvrdlý a žalostně neotesaný. Inu, člověk si bude muset vystačit s tím, co se mu podařilo sehnat, a on jen doufá, že zítra si jejich společnosti užije Pokud by se k němu laskavě připojily, má v úmyslu procházet se po snídani tymiánovými zahradami Dámy samozřejmě s převelikou radostí souhlasily a po několika dalších vzájemně opěťovaných bonmotech jsme směli pokračovat v cestě. Lord Golden byl ubytován v apartmánech na západní straně hradu. Za dob krále Shrewda se na ně pohlíželo jako na podřadnější pokoje, neboť skýtaly vyhlídku na kopce za hradem a západ slunce místo na vodu a východ slunce V těch dobách byly vybaveny skrovněji a panoval názor, že jsou vhodné pro nižší šlechtu.

Bud' se statut těchto pokojů zlepšil, anebo tu šašek nešetřil svými penězi Na jeho gesto jsem mu otevřel těžké dubové dveře a vzápětí ho následoval do komnat, kde byly rovnocennou měrou uplatněny dobrý vkus a kvalita V hustých kobercích pod nohama a na hojně polstrovaných židlích převládaly syté odstíny zelené a tmavě hnědé barvy. Přes dveře jsem zahlédl velikou postel plnou polštářů a peřin, s tak hustými obvodovými závěsy, že ani za té nejchladnější buckkeepské zimy by si nocležníka nenašel sebemenší průvan. Za letního počasí byly těžké závěsy za pomoci střapatých provázků zataženy dozadu a splývavá krajková záclona stačila na to, aby udržela v odstupu všechen létající hmyz. Vyřezávané truhlice a šatní skříně tu stály ležerně pootevřené a objem šatstva uvnitř hrozil zaplavit místnost. Vládla tu atmosféra bohatství a příjemného nepořádku, úplný opak šaškovy asketické věžní komůrky, na kterou jsem si pamatoval z dřívějška.

Lord Golden sebou mrštil do křesla a já zatím potichu zavřel dveře Vysokým oknem vcházel do místnosti poslední proužek světla ze zapadajícího slunce a jakoby náhodou dopadl na něj Napřáhl před sebou své elegantní ruce a zvrátil hlavu na polštáře a já si najednou všiml toho, jak je pozice křesla a jeho póza umně zvolená. Celá tato bohatě vybavená místnost sloužila jako scenerie pro jeho zlatou krásu. Každá zvolená barva, každé umístění nábytku - to všechno sledovalo tenhle jediný cíl. Na tomto místě a v tomto čase jsem mohl pozorovat, jak se přede mnou rozzářil medovým světlem zapadajícího slunce. Zvedl jsem oči, abych se zamyslel nad uspořádáním svíček, nad úhly v rozmístění křesel.

"Bereš své obydlí jako nějaká postava vstupující do pečlivě uspořádaného obrazu," poznamenal jsem tiše Usmál se, očividně potěšen mým komplimentem vyjádřeným těmito slovy. Pak se zvedl na nohy nenucené jako kočka. Jeho paže a ruka se ladně zavlnily v pohybu, při němž ukázal na každé ze dveří v místnosti. "Má ložnice. Privátní pokoj. Můj privátní pokoj." Tyto dveře byly zavřené, stejně jako ty poslední. "A tvoje komnata, Tome Badgerlocku."

Neptal jsem se ho na jeho privátní pokoj. Už z dřívějška jsem znal jeho potřebu samoty. Přešel jsem místnost a otevřel směrem k sobě dveře do své komnaty. Nakoukl jsem do malé, temné místnosti. Neměla žádná okna. Když si moje oči zvykly, rozeznal jsem v koutě nevelké lůžko, stojan s mísou a malou truhlici. Na stojanu s mísou stála v držáku jediná svíce. To bylo vše. Otočil jsem se zpátky k šaškovi s tázavým výrazem ve tváři.

"Lord Golden," řekl s potměšilým úsměvem, „je mělký, úplatný chlapík. Je vtipný a výřečný a v očích svých přátel velmi šarmantní, a naprosto neberoucí ohled na lidi v nižším postavení. Nuže. Tvůj pokoj tento postoj reflektuje."

"Žádné okno? Žádný krb?"

"Tím se neliší od většiny pokojů pro služebnictvo na tomto podlaží. Má však jednu jedinečně pozoruhodnou výhodu, kterou většina ostatních postrádá."

Nakoukl jsem zpátky do místnosti. "Ať už je to cokoli, nevidím to."

"A právě o to tu jde. Pojd'."

Vzal mě za paži a doprovodil mě do malé temné místnosti. Pořádně za námi přibouchl dveře. Rázem jsme se ponořili do naprosté tmy. Pak vedle mne tiše poznamenal. "Vždy měj na paměti, že dveře musí být zavřené, aby to fungovalo. Táhle. Dej mi ruku."

Podvolil jsem se a on vedl moji ruku po drsném kameni zdiva hned vedle dveří. "Proč to musíme dělat potmě?" zeptal jsem se.

"Je to rychlejší než zapalování svíček. A navíc to, co ti ukazují, nelze vidět, pouze cítit. Tady. Cítíš to?"

"Myslím, že ano." V kameni byla velmi malá nerovnost.

"Odměř si to rukou, nebo čímkoliv chceš, aby ses naučil, kde to je."

Uposlechl jsem ho a zjistil, že je to asi šest pídí mé ruky od kouta místnosti a ve výši mé brady. "A co teď?"

"Zatlač. Jemně. Nemusíš moc."

Poslechl jsem a ucítil, jak se kámen pod tlakem mé ruky velmi slabě posouvá. Ozvalo se tiché cvaknutí, ale nešlo to ze zdi nade mnou. Uslyšel jsem to za sebou.

"Tudy," řekl šašek a potmě mne vedl k protější zdi malé komnaty. Tam opět přiložil moji ruku na zeď a řekl mi, ať zatlačím. Temnota vzápětí ustoupila na naolejovaných pantech, zdánlivý kámen nebyl ničím víc než fasádou, která se při mém doteku lehce odsunula. "Velmi tiché," poznamenal uznale šašek "Musel to namazat."

Zamžikal jsem, až si mé oči zvykly na mírné světlo prostupující shora. Za okamžik jsem spatřil velmi úzké schodiště směřující vzhůru. Vedlo souběžně se zdi místnosti. Chodba, rovněž úzká, se odvíjela do tmy, kopírujíc zeď. "Myslím, že jsi již netrpělivě očekáván," řekl mi šašek s aristokratickým úšklebkem.

"Stejně jako lord Golden, ten ovšem úplně jinou společnost. Uvolním tě teď z povinností svého komorníka, alespoň pro dnešní noc. Jsi propuštěn, Tome Badgerlocku."

"Děkuji, pane," odpověděl jsem posměšně. Natáhl jsem krk, abych viděl po schodech vzhůru. Byly kamenné, očividně zbudované ve zdi, když se hrad teprve stavěl. Šedivý svit, který prosakoval dovnitř, nasvědčoval spíše dennímu světlu nežli světlu lampy.

Šaškova ruka mi zlehka spočinula na rameni a pozdržela mne. Úplně jiným hlasem řekl: "Nechám ti v místnosti hořet svíčku." Pak mě ruka láskyplně sevřela. "A vítěj doma, FitzChivalry Farseere."

Otočil jsem se a pohlédl zpátky na něj. "Děkuji ti, šašku." Jeden na druhého jsme kývli, takové podivně formální rozloučení, a já začal stoupat po schodech vzhůru. Na třetím schodě jsem za sebou uslyšel vrznutí a ohlédl se. Dveře se zavřely.

Stoupal jsem po schodech pěkný kus cesty. Pak se náhle schodiště zatočilo a já si všiml zdroje světla. Úzké otvory ve zdi, ani ne tak široké jako střílny, umožňovaly zapadajícímu slunci, aby prostrčilo svoje prsty dovnitř. Světlo bylo stále tlumenější a mně náhle došlo, že až slunce zapadne, ocitnu se v naprosté tmě. V tu dobu jsem došel na křižovatku chodeb. Vskutku, Chadeovo krysí bludiště tunelů, schodišť a chodeb v buckkeepském hradu bylo mnohem rozsáhlejší, než bych si kdy pomyslel. Zavřel jsem na chvíli oči a představil si rozvržení hradu. Po krátkém zaváhání jsem zvolil cestu a pokračoval dál. Jak jsem krácel dál a dál, čas od času jsem zaslechl hlasy. Malinké špehýrky mi umožňovaly nahlížet do ložnic a salonků a současně mi poskytovaly špetičky světla v dlouhých temných rozlohách chodby. V jednom výklenku stála dřevěná stolička, značně zaprášená nepoužíváním. Usedl jsem na ni a nahlédl štěrbínou do soukromé audienční komnaty, kterou jsem si pamatoval z dob své služby pod králem Shrewdem. Bylo evidentní, že tato špehýrka se nachází ve velké dřevorezbe lemující krb. Podle toho jsem také nabral směr a spěchal dál.

Nakonec jsem v tajné chodbě daleko před sebou zahlédl žlutavou záři. Když jsem vyrazil tím směrem, dospěl jsem do ohbí chodby a objevil tlustou svíčku hořící ve sklenici. Po dalším dlouhém úseku cesty jsem zahlédl druhou svíci. Od tohoto bodu mě světélka vedla pořád kupředu, až jsem vystoupal po velmi strmých schodech a náhle se ocitl v malé kamenné místnosti s úzkými dveřmi. Dveře se na můj dotek otevřely a já zjistil, že jsem zpoza stánu s vínem vstoupil do Chadeovy věžní komnaty.

Rozhlížel jsem se po té malé místnosti novými očima. V tom okamžiku byla prázdná, ale ohýnek praskající v krbu a obložený stůl mi říkaly, že jsem opravdu očekáván. Velká postel byla obložená pokrývkami, polštáři a kožešinami, jako tomu bylo vždy, ale spleť pavučina utkaná mezi zaprášenými

závěsy vypovídala o jejím dlouhodobém nevyužívání. Chade tuto místnost stále používal, ale již tu nespával.

Odvážil jsem se přejít do pracovního kouta komnaty, cestou podél stojanů obložených svitky a polic s tajuplnými předměty. Když se člověk vrátí do svého působiště z dětství, občas mu všechny ty věci připadají menší. Co bylo kdysi záhadné a výlučně doménou dospělých, se náhle v dospělých očích jeví jako obyčejné a světské.

To ale nebyl případ Chadeovy pracovny. Malé nádoby pečlivě popsané jeho pevně vedenou rukou, začernalé kotlíky a potřísněné paličky, rozsypané bylinky a prodlévající vůně v ovzduší na mne stále měly onen magický vliv. Moudrost a Umění jsem znal, ale podivné chemické operace, které tu Chade prováděl, pro mne stále představovaly magii, kterou jsem nikdy nezvládl. Tady jsem byl stále učněm, který znal jen základy složité nauky svého mistra.

Na svých cestách jsem se trochu poučil. Mělká lesklá mísa, přikrytá látkou, byla určená k věštění z vody. Viděl jsem je používat hadačky budoucnosti v chalcedských městech. Vzpomněl jsem si na noc, kdy mě Chade probudil z opilecké otupělosti, aby mi řekl, že Neat Bay čelí útoku nájezdníků z rudých lodí. Té noci nebyl čas zjišťovat, jak se to dozvěděl. Vždycky jsem předpokládal, že to věděl ze zprávy, kterou mu doručil poštovní holub. Ted' jsem si říkal, jestli to nebylo jinak.

Pracovní krb byl studený, ale čistší, než jsem si pamatoval z dřívějška. Říkal jsem si, kdo je asi jeho novým učněm a jestli se s tím mládencem setkám. Pak mě z mých úvah vytrhl zvuk dveří, které se tiše zavřely. Otočil jsem se a uviděl Chadea Fallstara stojícího poblíž stojanu se svitky. Poprvé jsem si uvědomil, že v místnosti nejsou žádné viditelné dveře. I tady bylo všechno stále klamné. Přivítal mne s vřelým, ač unaveným úsměvem. "No konečnější tady. Když jsem viděl lorda Goldena, jak s úsměvem vchází do Velkého sálu, věděl jsem, že už na mě budeš čekat. Och, Fitzi, nemáš tušení, jak se mi ulevilo, když tě tu vidím."

Usmál jsem se na něj. "Nevzpomínám si, že bych za všechny ty roky, co jsme byli spolu, slyšel z tvé strany zlověstnější uvítání."

"Je to zlověstná doba, můj chlapče. Pojd', posad' se a jez. Nejlépe nám to vždycky myslelo nad jídlem. Mám ti toho tolik co říci a můžeš si to klidně vyslechnout s plným žaludkem."

"Tvůj posel mi toho moc neřekl," připustil jsem a zaujal místo za malým, ale bohatě prostřeným stolem. Byly tam sýry, sladké pečivo, studené maso, voňavé a zralé ovoce a kořeněný chléb. Bylo tam víno i brandy, ale Chade začal s čajem z keramické konvice, udržovaným v teple na kraji ohně. Když jsem se natáhl po konvici, gestem ruky mě zarazil.

"Dám vařit další vodu," navrhl a pověsil kotlík nad oheň. Díval jsem se na křivku jeho úst, když usrkával z tmavého lektvaru ve svém šálku. Nezdálo se, že by mu to chutnalo, ale přesto se s povzdechem svezl zpátky do křesla. Ponechal jsem si své myšlenky pro sebe.

Když jsem si začal nakládat na talíř, Chade poznamenal "Můj posel ti toho řekl tolik, kolik sám věděl, což značí nic. Jedním z nejdůležitějších úkolů pro mne bylo udržet to v tajnosti. Ach, kde jen mám začít? Je těžké se rozhodnout, protože sám nevím, co tuhle krizi uspíšilo."

Polkl jsem sousto chleba se šunkou "Pověz mi jádro toho problému a odtud můžeme postupovat zpátky "

Jeho zelené oči vypadaly znepokojeně. "Nu dobře." Nadechl se, pak se zarazil. Nalil nám oběma brandy. Když přede mne stavěl pohárek, řekl- "Princ Dutiful je pohřešovaný. Myslíme si, že možná utekl sám.

Pokud ano, měl pravděpodobně pomoc. Je možné, že byl unesen proti své vůli, ale ani královna, ani já to nepokládáme za pravděpodobné. Tak to vidíš." Opřel se v křesle a díval se, jak zareaguji.

Chvilí mi trvalo, než jsem si uspořádal myšlenky. "Jak se to mohlo stát? Koho podezříváte? Jak dlouho už je pryč?"

Pozvedl ruku, aby zadržel příval mých otázek. "Šest dní a sedm nocí, když počítám tu dnešní. Pochybuji, že by se do rána objevil, ačkoli nic by mě nepotěšilo víc. Jak se to stalo? Inu. Já nechci kritizovat svoji královnu, ale její horalské způsoby jsou pro mne často stěží přijatelné. Princ si už od třinácti let chodil z hradu a pevnosti ven a zase zpátky, jak se mu zlíbilo. Podle ní bylo zřejmě nejlepší, když poznával svůj lid na jeho prosté úrovni. Byly doby, kdy jsem si i já myslel, že je to moudré, protože lidi ho pak měli rádi. Já sám jsem měl ovšem dojem, že nadešla doba, aby měl k sobě nějakou stráž, jež by ho

doprovázela, nebo aspoň hodně svalnatého učitele Avšak Kettricken, jak si možná vzpomínáš, dokáže být neoblomná jako kámen. V tomhle si prosadila svou. Princ si odcházel a přicházel, jak si záměnil, a strážce měly rozkazy nechat ho na pokoji "

Voda nad ohněm již vřela. Chade své čaje pořád přechovával tam, kde vždy, a neřekl ani půl slova, když jsem vstal, abych si udělal čaj Zdálo se, že si dává dohromady myšlenky, a já ho nechal, protože mé vlastní myšlenky vířily všemi směry jako vyplašené stádo ovcí. "Mohl by být už po smrti," slyšel jsem se říci nahlas, a vzápětí bych si byl nejraději ukousl jazyk při pohledu na Chadeův raněný výraz

"Ano, to by mohl," připustil stařec. "Je to srdečný, zdravý chlapec a nedá se čekat, že by ustoupil před nějakou výzvou. Za jeho nepřítomnosti nemusí nutně být nějaké spiknutí, může to být obyčejná nehoda. Myslel jsem na to. Mám k ruce jednoho nebo dva diskrétní muže a ti prohledali úpatí mořských útesů a ty nebezpečnější ze strží, kde hoch rád loví. Ale myslím si, že kdyby býval byl zraněn, jeho malá lovecká kočka by se přece mohla vrátit zpátky na hrad. I když u koček se to těžko řekne. Pes by se myslím vrátil, ale kočka by mohla klidně zdivočet. A tak jakkoliv je ta myšlenka nepříjemná, každopádně jsem myslel na to, aby se někdo poohlédl po těle. Ale žádné nebylo nalezeno."

Lovecká kočka. Ignoroval jsem tu velice bodavou myšlenku a zeptal se. "Řekl jsi, že utekl nebo že byl možná unesen. Na základě čeho si myslíš, že je něco z toho pravděpodobné?"

"Ta první možnost proto, že je to chlapec, jenž se snažně učí být mužem u dvora, který mu nic z toho neusnadňuje. A ta druhá, protože je to princ, čerstvě zasnoubený s cizozemskou princeznou, a vykládá se o něm, že je nadaný Moudrostí. To dává hned několika frakcím četné důvody k tomu, aby nad ním získaly kontrolu nebo ho zničily."

Poskytl mi několik tichých minut, abych to všechno strávil Nestačilo by však ani několik dní Musel jsem vypadat stejně zničeně, jak jsem se doopravdy cítil, protože Chade nakonec tiše řekl "Myslíme si, že i kdyby byl unesen, je pro své únosce nejcennější jako živý."

Popadl jsem dech a s vyprahlým hrdlem řekl "A tvrdil někdo, že ho má? Požadoval výkupné?"

"Ne "

Ted' jsem se proklínal za to, že jsem nezůstal v kontaktu s politikou v Šesti vévodstvích Ale cožpak jsem se nezapřisahal, že se do ní již nikdy nenechám vtáhnout? Znenadání mi to připadlo jako pošetilé dětinské odhodlání, že se už nikdy nenechám zaskočit deštěm. Mluvil jsem potichu, protože jsem se cítil zahanbeně: "Budeš mě do toho muset zasvětit, Chade, a to rychle. Jaké frakce? Jak to prospěje jejich zájmům, když budou mít pod kontrolou prince? Jaká cizozemská princezna? A —" touhle poslední otázkou jsem se málem udávil, "- proč by si někdo měl myslet, že je princ Dutiful nadaný Moudrostí?" "Protože tys byl taky," pravil úsečně Chade. Znovu se natáhl po své konvici a dolil si šálek Tentokrát byla tekutina ještě černější a já zachytil nosem závan sirupovitého, a přesto nahořklého aroma. Chade polkl doušek svého lektvaru a rychle do sebe hodil brandy. Znovu polkl. Jeho zelené oči se střetly s mýma, zatímco čekal Já neříkal nic Některá tajemství stále patřila jen mně. Alespoň jsem doufal, že tomu tak je.

"Byl jsi nadaný Moudrostí," shrnul to. "Někteří říkají, že to muselo pocházet od tvé matky, ať už to byl kdokoli, a ať mi Eda odpustí, já tyto názory podporoval. Ale ostatní ukazují nazpět v čase, až do dob prince Piebalda a několika dalších podivínů ve farseerovské linii, a říkají. "Ne, ta nákaza je támhle, dole v kořenech, a princ Dutiful je výhonkem z této linie. "

"Jenže princ Piebald zemřel bez potomka, Dutiful není z jeho hrne Proč si lidé myslí, že by princ mohl být nadaný Moudrostí?"

Chade na mě zaměřil své zúžené oči "Hraješ si se mnou na kočku a na myš, hochu?" A položil ruce na okraj stolu.

Na jejich hřbetech jako provazce vyvstaly šlachy a žíly, když se předklonil a zeptal se "Myslíš si, že ztrácím své schopnosti, Fitzi? Mohu tě ujistit, že ne. Možná stárnu, chlapče, ale jsem stejně bystrý jako vždy. Na to vezmi!"

Až do toho okamžiku jsem o tom nepochyboval Ale tohle vzplanutí bylo pro Chadea tak netypické, že jsem se přistihl, jak se zakláním v křesle a pozoruji ho s obavami Musel si ten výraz v mých očích vyložit správně, neboť i on se v křesle opřel a spustil ruce do klína Když znovu promluvil, slyšel jsem zase svého starého učitele "Starling ti vykládala o tom pěvci z jarních slavností Víš o tom neklidu v zemi mezi lidmi s

Moudrostí, ano, a víš taky o těch, kteří si říkají Piebaldové. Je pro ně ještě jeden, poněkud hanlivější název Bastardův kult."

Obdařil mě zlověstným pohledem, ale nedal mi čas, abych tu informaci strávil Mávl ledabyly rukou, aby zažehnal můj údiv "Ale ať už si říkají jakkoliv, v poslední době se chopili nové zbraně Odhalují rodiny poskvrněné Moudrostí Nevím, jestli chtějí dokázat, jak je Moudrost rozšířená, nebo zda je jejich cílem zničit své soukmenovce, kteří se s nimi nechtějí spolčit. Na veřejných prostranstvích se objevují oznámení, 'Gere, Tannerův syn, je nadaný Moudrostí, jeho zvířetem je žlutý pes', 'Lady Winsome je nadaná Moudrostí, jejím zvířetem je sokol.' Každé oznámení je označeno jejich znakem, strakatým koněm. Kdo je Moudrý a kdo není, o tom se teď u dvora klevetí. Někteří ty zvěsti popírají, jiní prchají na vesnická sídla, mají-li pozemky, a pokud ne, tak do vzdálených vesnic, kde se usazují pod novými jmény. Jsou-li ta oznámení pravdivá, je mnohem více těch, kteří disponují zvířecí magií, než bys dokonce i ty čekal. Anebo" - vtom ke mně vysunul hlavu - "nebo snad o tom víš více než já?"

"Ne," odvětil jsem mímě "To nevím" Odkašlal jsem si "Ani jsem si nebyl vědom toho, v jakém rozsahu ti o mně referovala Starling"

Založil si ruce pod bradou "Urazil jsem tě."

"Ne," zalhal jsem "Tak to není, jde o to —"

"Zatrat' mě Stal se ze mne nedůtklivý stařec i navzdory všemu, co jsem dělal, abych se tomu vyhnul! A urážím tě a ty mi v tomhle lžeš, a když mi jenom ty můžeš pomoci, já tě od sebe odháním. Můj úsudek mě zklame, zrovna když ho nejvíce potřebuji."

Jeho oči se najednou střetly s mýma a v jeho pohledu se objevila hrůza Ten stařec přede mnou se scvrkl Jeho hlas nyní přešel do nejistého šepotu "Fitzi, já se o toho chlapce strašně bojím. Strašně. To obvinění nebylo oznámeno veřejně. Bylo posláno v zapečetěném dopise Nebylo vůbec signováno, ani pečeti Piebaldů, Udělejte, co je správné,' stálo tam, a nikdo další se to nemusí dozvědět. Ignorujte toto varování, a my sami budeme jednat.' Jenomže oni neřekli, co po nás chtějí, nic konkrétně, takže co jsme mohli dělat? Neignorovali jsme to, prostě jsme čekali, až se dozvíme víc. A potom byl pryč Královna se bojí. Královna se bojí příliš mnoha věcí, než abych ti je jmenoval. Nejvíce se bojí toho, že ho zabijí. Já se ale bojím něčeho horšího. Nejen toho, že ho zabijí, ale že z něho udělají to co jsi byl ty, když jsme tě s Burrichem vytáhli z toho falešného hrobu. Zvíře v lidském těle."

Pojednou vstal a poodešel od stolu Nevím, jestli se styděl za to, že ho jeho láska k chlapci dokázala dohnat k takové hrůze, nebo jestli mě chtěl ušetřit vzpomínek na to, čím jsem kdysi byl Nemusel si dělat starosti Mezitím jsem se naučil tyto vzpomínky zapuzovat Nějakou dobu zíral nepřítomně na tapiserii, načež si odkašlal Když poté pokračoval, byl to zase královnin poradce, kdo mluvil "Farseeerovský trůn by před tím neobstál, FitzChivalry. Už příliš dlouho potřebujeme krále. Kdyby byl chlapec usvědčen z Moudrosti, i přesto si myslím, že by se mi podařilo nastinit to v odlišném světle. Ale bude-li předveden před své vévody jako zvíře, vše vyjde nazmar a Šest vévodství se nikdy nestane Sedmi vévodstvími, ale místo toho bude redukováno na hašteřící se městské státy a mezilehlé kraje, kde bude panovat bezvládní. Za ty roky, co jsi byl pryč, můj chlapče, jsme Kettricken a já urazili tak dlouhou a únavnou cestu. Ani ona, ani já nejsme vpravdě s to získat nezpochybnitelnou autoritu, kterou by mohl vládnout pravý, z Farseeerů zrozený král. Během těch let jsme se plavili po proměnlivém moři aliancí nejprve s těmi vévody, pak zase s tamními, a vždycky abychom ulovili většinu, která by nám umožnila přežít další sezónu. A teď už jsme tak blízko, tak blízko. Za dva další roky už princ Dutiful nebude více princem, ale přijme titul následníka trůnu Jeden další rok v téhle pozici, a myslím, že bych mohl přesvědčit vévody, aby ho uznali za právoplatného krále. Potom si myslím, že bychom se mohli po nějakou dobu cítit bezpečně. Až král Eyod z Hor zemře, Dutiful zdědí i jeho titul. Budeme mít v zádech Hory, a pokud něco vzejde z toho sňatkového spojení, které vyjednala Kettricken s ostrovanským Hetgurdem, budeme mít přátele i v mořích na severu."

"S Hetgurdem?"

"Je to aliance šlechticů Nemají tam žádného krále, žádného vyššího panovníka Kecal Rawbread pro ně byl jakousi anomálií Ale tenhle Hetgurd čítá spoustu mocných mužů, no a jeden z nich, Arkon Bloodblade, má dceru Noty nyní proudí sem a tam Zdá se, že jeho dcera a Dutiful se jeden ke druhému hodí Hetgurd už vyslal delegaci, aby formálně uznala jejich zasnoubení. Brzy bude tady Bude-li princ

Dutiful vyhovovat jejich očekáváním, zasnoubení bude stvrzeno na slavnosti v den příštího novu " Otočil se zpátky ke mně a potřásl hlavou "Obávám se, že na takové spojení je příliš brzy Bearnse se to nelíbí, ani Ripponu ne Nejspíš budou z oživeného obchodu profitovat, ale ty rány jsou stále moc čerstvé Myslím si, že lepší by bylo počkat dalších pět roků, nechat obchod mezi oběma zeměmi, ať se zvolna rozproudí, nechat Dutifula, ať se chopí otěží Šesti vévodství, a pak navrhnout spojení Nikoliv prostřednictvím prince, ale nějaké menší oběti Třeba dcery některého z vévodů, možná mladšího syna . ale to je pouze má rada Já nejsem královna a královna již oznámila svoji vůli Bude mít mír ještě za svého života, prohlašuje Myslím si, že se pokouší o příliš začlenit Horské království do Šesti vévodství jako sedmé z nich a dosadit na náš trůn ostrovanskou ženu jakožto královnu Je toho moc, moc brzy " Skoro jako kdyby zapomněl, že jsem tam. Uvažoval přede mnou nahlas, s neopatrností, kterou nikdy neprojevil v letech, kdy byl ještě na trůně Shrewd V těch dobách by nikdy nebyl vyřkl slůvko pochybnosti ohledně králova rozhodnutí Říkal jsem si, jestli naši cizozemskou královnu pokládá za omylnější osobu či jestli mě má za dost dospělého na to, abych mohl slyšet jeho pochybnosti Sedl si na židli naproti mně a naše zraky se opět střetly

A v tom okamžiku mě zamrazilo v páteři, když jsem si uvědomil, s kým mám tu čest. Chade již nebyl tím mužem, kterým býval. Zestárl, a navzdory tomu, že to popíral, sváděla jeho bystrá mysl úporný boj, aby prozářila třepotavé záclony jeho roků. Pouze struktura jeho výzvědné sítě, kterou za ty roky tak snaživě vybudoval, nyní držela jeho moc při životě. Ať už si v čajové konvici vařil jakékoli drogy, nestačily na to, aby tu fasádu vyztužily. To náhlé uvědomění mělo podobný efekt, jako když člověk chybně došlápne na temném příkrém schodišti. Pojednou mi došlo, jak hluboko a jak rychle můžeme všichni padnout. Natáhl jsem se přes stůl a spočinul rukou na hřbetě jeho ruky Přisahám, že jsem se do něho snažil vlít sílu. Zachytil jsem pevně jeho pohled a snažil se mu dodat jistotu. "Začni tou nocí, než zmizel," navrhl jsem tiše. "A pověz mi všechno, co víš."

"Po všech těch letech bych měl já referovat tobě a nechat tě, ať si utvoříš závěry?" Už jsem myslel, že jsem ho urazil, ale potom se mu tvář rozjasnila úsměvem. "Ach, Fitzi, děkuji ti. Děkuji ti, chlapče. Je moc dobré po tak dlouhé době, že tě mám zase zpátky po mém boku. Je moc dobré, že mám zase někoho, komu mohu důvěřovat. Ta noc předtím, než princ Dutiful zmizel. Nuže. Tak se na to podíváme "

Po nějakou dobu jeho zelené oči hleděly do dále. Na okamžik jsem pojal strach, že se v mysli někam zatoulal, ale potom na mě znenadání pohlédl a do očí se mu vrátila bystrost. "Vrátím se ještě o kousek dále. Toho rána jsme se pohádali, princ a já. Pohádali vlastně není až tak úplně přesné. Princ Dutiful je příliš způsobný na to, aby se hádal se starším. Ale já ho vyučoval a on se durdil, hodně jako kdysi ty. Prohlašuji, že občas žasnu nad tím, nakolik mi ten hoch připomíná tebe. " Krátce si odfrkl.

"Ale přesto. Měli jsme takovou menší konfrontaci. Přišel za mnou na ranní lekci v Umění, ale nedokázal se na to soustředit. Pod očima měl kruhy a já poznal, že byl zase dlouho do noci venku s tou svou loveckou kočkou A varoval jsem ho, dost ostře, že jestli se neumí zařídit tak, aby docházel na lekce osvěžený a připravený, mohlo by mu to skončit. Kočka by mohla být spolu s ostatními loveckými zvířaty dána pryč ze stájí, abych měl jistotu, že princ se každou noc dobře vyspí.

To se mu samozřejmě nelíbilo. Od doby, co mu kočku dali, z nich byl nerozdělitelný pár. On ale nemluvil o své kočce nebo pozdně nočních výletech, možná proto, že si myslí, že jsem o nich hůře informován, než je tomu ve skutečnosti. Místo toho si vzal na mušku lekce, a svého učitele, jako bych za to mohl já. Řekl mi, že na Umění nemá hlavu a nikdy ani mít nebude, bez ohledu na to, jak dobře se vyspal. Řekl jsem mu, ať není směšný, že je Farseer a že má Umění v krvi. On měl tolik drzosti, aby mi řekl, že to já jsem směšný, poněvadž bych se měl kouknout do zrcadla, abych viděl Farseera, který nemá k Umění žádné vlohy "

Chade si odkašlal a zaklonil se na židli. Chvilí mi trvalo, než mi došlo, že ho to spíše pobavilo, než rozladilo. "Umí to být pěkně drzý kluk," zabručel, ale v jeho stížnosti jsem slyšel laskavost a hrdost nad tím, jakého má chlapec ducha. I mě to pobavilo, ovšem jinak než jeho. Mnohem mírnější poznámkou bych si v tomto věku vysloužil pořádný štulec do hlavy. Ten stařec změkl. Doufal jsem, že jeho shovívavost k chlapcově drzosti Dutifula nezničí. Princové, pomyslel jsem si, potřebují více disciplíny než ostatní hoši, nikoli méně.

Pokusil jsem se ho rozptýlit "Takže jsi ho začal vyučovat Umění." Snažil jsem se, aby má slova nevyzněla

jako odsudek

"Začal jsem se o to pokoušet," zavrčel Chade a v jeho hlase bylo znát úlevu "Připadám si jako krtek, jenž vypráví sově o slunci. Četl jsem ty svitky, Fitzi, a zkoušel jsem ty meditace a cviky, které popisují. A občas skoro cítím cosi. Ale nevím, jestli to je to, co bych měl cítit, či jestli je to pouze zbožné přání starého muže."

"Říkal jsem ti," pravil jsem, zachovávaje mírnost v hlase. "Nedá se to naučit, ani vyučovat, podle nějakého svitku. Meditace tě na to může připravit, ale pak ti to někdo musí ukázat."

"Právě proto jsem pro tebe poslal," odvětil až příliš rychle. "Protože ty jsi nejen jediný, kdo může prince správně vyučovat Umění. Ty jsi taky jediný, kdo je může využít, aby ho našel."

Vzdychl jsem. "Chade. Umění takhle nefunguje. Je to -"

"Řekni raději, že tě nikdy nenaučili Umění takto používat. Je to v těch svitcích, Fitzi. Stojí tam, že dva, kteří jsou spojeni Uměním, mohou s jeho pomocí jeden druhého najít, pokud potřebují. Všechny moje další snahy nalézt prince Dutifula selhaly. Psi nasazení na jeho stopu běželi dobrou půlku dopoledne, a pak běhali v kruzích a zmateně kňučeli. Moji nejlepší zvědové mi neměli co říci, úplatky mi nic nekoupily. Umění je to jediné, co nám zbývá, to ti povídám."

Zapudil jsem svoji prudkou zvědavost. Nechtěl jsem ty svitky vidět. "I kdyby svitky tvrdily, že to lze, ty říkáš, že se to děje mezi dvěma osobami, které byly Uměním spojeny. Princ a já nemáme žádné takové —"

"Myslím, že máte."

Chade má v zásobě jistý tón hlasu, který dokáže utnout člověku řeč. Tím tónem vás upozorní, že ví mnohem více, než si myslíte, a varuje před vykládáním lží. Když jsem byl malý chlapec, mělo to na mne velký účinek. Bylo pro mne trochu šokující zjištění, že to není o nic méně účinnější ani teď, když jsem dospělý muž. Pomalu jsem natáhl vzduch do plic, ale ještě než jsem se mohl zeptat, odpověděl mi:

"Moje podezření zpočátku vzbudily jisté sny, o nichž mi princ vyprávěl. Začalo to občasnými sny, když byl ještě malý chlapec. Zdálo se mu o vlku, který ušťval smu, a o muži, který se přirtil, aby jí podřízl hrdlo. V tom snu byl tím mužem on, a přesto ho současně dokázal vidět. Ten první sen ho vzrušil. Celý den a půl nemluvil skoro o ničem jiném. Podával to, jako kdyby to bylo něco, co vykonal on sám." Chade se odmlčel. "Dutirul měl v té době teprve pět let. Detaily z toho snu dalece přesahovaly jeho vlastní zkušenosti."

Pořád jsem neříkal nic.

"Je to už hodně let, co měl další takový sen. Či snad bych měl říci, že je to už hodně let, co mi o něm vyprávěl. Zdálo se mu o muži brodicím se přes řeku. Voda ho hrozila strhnout, ale jemu se nakonec podařilo řeku překročit. Byl moc mokrá a prochladlý na to, aby si dokázal rozdělat oheň a zahřát se, a tak se svalil do zákrytu jednoho spadlého stromu. Přišel vlk, lehl si vedle něj a zahříval ho. A opět mi princ ten sen líčil, jako by to bylo něco, co se přihodilo jemu samotnému. 'Líbí se mi to,' řekl mi. 'Je to skoro, jako by byl ještě další život, který mi patří, život, který je daleko odsud a nejsem v něm princ. Život, který patří jenom mně samotnému, kde mám přitele, který je mi blízko jako vlastní dech.' Právě tehdy jsem pojal podezření, že měl ještě další ze snů navozených Uměním, ale nepodělal se o ně se mnou."

Čekal, a tentokrát jsem musel ticho přerušit já.

Nadechl jsem se a řekl: "Pokud jsem s princem sdílel tyhle momenty svého života, nebyl jsem si toho vědom. Ale máš pravdu, tohle jsou pravdivé události." Vtom jsem se zarazil, přemýšleje, co ještě se mnou chlapec sdílel. Vzpomněl jsem si na Verityho stížnost, že nestřežím dobře svoje myšlenky a že moje sny a zážitky se občas vtírají do těch jeho. Vzpomněl jsem si na svoje schůzky se Starling a modlil se-, abych před Chadem nezrudl. Bylo to už poměrně dávno, co jsem se obtěžoval vztyčit kolem sebe zdi Umění. Bylo jasné, že to musím začít znovu dělat. A s tím se dostavila další myšlenka. Bylo zřejmé, že mé vlohy k Umění nezakrněly natolik, nakolik jsem si myslel. S tou myšlenkou se ve mně vzedmula jakási euforie. Byl to asi stejný pocit, pomyslel jsem si zlomyslně, jaký se zmocní opilce, když pod postelí objeví zapomenutou láhev.

"A ty jsi taky sdílel okamžiky z princova života?" naléhal na mě Chade.

"Možná. Tuším, že ano. Často mívám živé sny, přičemž sny o tom, že jsem chlapec na Buckkeepu, se od

mých vlastních zážitků příliš neliší. Avšak -" Nadechl jsem se a přinutil se pokračovat: "Důležitá je tu ta kočka, Chade. Jak dlouho ji má? Myslíš, že má vlohy k Moudrosti? Je s tou kočkou spřízněný?" Připadal jsem si jako lhář, který klade otázky, když už zná odpovědi. Má mysl se rychle přehrabovala ve snech z posledních patnácti roků a vytríd'ovala ty, které se dostavily s podivnou jasností, která přetrvala i po probuzení. Některé z nich mohly být epizodami z princova života. A jiné - tu jsem se zarazil při vzpomínce na můj horečnatý sen o Burrichovi - že by i Nettle? Sdílení snů s Nettle? Tento nový vhled přeskupil moji vzpomínku na sen. Ještě nikdy jsem nebyl svědkem těchto událostí z Nettliny perspektivy. Sdílení Uměním obousměrný. Co se mi jevilo jako drahocenný náhled do jejího života, malinké okénko k Molly a Burrichovi, z toho se mi nyní vyloupila její zranitelnost tváří v tvář mé neopatrnosti. Při té myšlence jsem sebou trhl a obestřel své myšlenky silnější zdí. Jak jsem mohl být tak neopatrný? Kolik tajemství jsem utrousil před těmi, kteří vůči nim byli nejzranitelnější?

"Jak bych mohl vědět, má-li chlapec vlohy k Moudrosti?" odvětil jízlivě Chade. "Nikdy jsem nevěděl, že je máš ty, dokud jsi mi to neřekl. Ani tak jsem zpočátku nevěděl, o čem mi to vyprávíš."

Pojednou jsem byl unavený, příliš unavený na to, abych mohl lhát. Koho se to snažím tím klamáním ochránit? Až příliš dobře jsem věděl, že lži člověka moc dlouho neochrání, že nakonec se z nich stanou největší trhliny v jeho zbroji. "Já myslím, že má. A je spřízněný s tou kočkou. Z těch snů, které jsem měl." Přímou před očima mi ten muž rázem zestárl. Beze slova potřásl hlavou a nalil nám oběma další brandy. Já tu svoji vyzunkl naráz, zatímco on ji upíjel dlouhými, zamyšlenými doušky. Když nakonec našel řeč, pravil: "Nenávidím ironii. Je to pouto, které váže naše sny k našim obavám. Doufal jsem, že máš snové pouto s tím chlapcem, pouto, jež ti dovolí využít Umění, abys ho našel. A ty ho taky máš, ale s tím mi tu odhaluješ, že má největší obava o Dutifula je reálná. Ta Moudrost. Och, Fitz. Kéž bych se jen mohl vrátit v čase a zařídit to tak, aby teď mé obavy byly pošetilé namísto reálné."

"Kdo mu dal tu kočku?"

"Jeden ze šlechticů. Byl to dar. Dostává až příliš mnoho dárků. Všichni usilují si ho předcházet. Kettricken se snaží ty cennější dary odmítat. Bojí se, že to chlapec zkazí. Ale tohle byla jen malá lovecká kočka... a přesto to může být dar, který ho zkazí na celý život."

"Kdo mu ji dal?" naléhal jsem.

"Budu se muset podívat do svých záznamů," přiznal Chade. Obdařil mě zachmuřeným pohledem.

"Nemůžeš čekat, že stařec bude mít paměť mladého muže. Dělá, co mohu, Fitz." Jeho vyčítavý pohled mluvil sám za sebe. Kdybych se byl tehdy vrátil na Buckkeep, zaujal své místo po jeho boku, teď bych tyhle důležité odpovědi znal. S tou myšlenkou mi v hlavě vytanula další otázka:

"A kde v tom všem figuruje tvůj nový učeň?"

Zamyšleně se na mě zahleděl. Po chvíli řekl. "Na takové úkoly není připraven."

Střetl jsem se zpřímou s jeho pohledem. "Není to snad tak, že by se zotavoval z... inu... z úderu blesku z čistého nebe? Z toho, jenž explodoval v jedné nepoužívané skladovací kůlně?"

Zamžikal očima, ale tvář měl i nadále pod kontrolou. I jeho hlas zůstal vyrovnaný, když ignoroval můj výpad. "Ne, FitzChivalry, tento úkol náleží tobě. Pouze ty máš ony jedinečné schopnosti, kterých je zapotřebí."

"Co přesně ode mne chceš?" Ta otázka byla v podstatě mou kapitulací. Již jsem na jeho zavolání přispěchal, abych zaujal místo po jeho boku. Věděl, že jsem pořád jeho. Stejně jako já.

"Najdi prince. Přiveď nám ho zpátky, potají, a - Eda nás chraň - zdravého. A udělej to hned, dokud jsou moje výmluvy ohledně jeho nepřítomnosti věrohodné. Přiveď nám ho v bezpečí domů dříve, než dorazí ostrovanská delegace, aby formálně stvrdila zasnoubení s jejich princeznou."

"A to má být kdy?"

Pokrčil bezmocně rameny. "To závisí na větrech a vlnách a síle jejich veslařů. Jisté je, že již opustili Ostrovy. Přiletěl pták se zprávou o jejich odjezdu. Obřad je stanoven na den příštího novu. Jestli dorazí předtím a princ tu nebude, mohl bych snad vymyslet něco v tom smyslu, že před tak důležitou životní událostí tráví meditace v osamění. Byla by to však jen řídká zástěrka, která by vzala za své, kdyby se neobjevil na obřadu."

Rychle jsem si to spočítal v hlavě. "To je déle než za čtrnáct dní. Spousta času na to, aby vzpurný

chlapec změnil názor a přiběhl zase zpátky domů."

Chade mě obdařil zasmušilým pohledem. "Jenže pokud byl princ unesen a my ještě ani nevíme kým či proč, nemluvě o tom, jak ho dostaneme zpátky, pak se mi šestnáct dní jeví jako zoufale krátká doba."

Zabořil jsem na chvíli hlavu do dlaní. Když jsem vzhlédl, můj starý učitel mě stále s nadějí pozoroval.

Důvěřoval mi, že užím řešení, které jemu unikalo. Nejraději bych uprchl, nejraději bych se o ničem takovém nikdy nebyl dozvěděl. Nadechl jsem se, abych zase nabyl rovnováhu. Potom jsem mu to srovnal v hlavě, tak jako kdysi on cepoval moji mysl. "Potřebuji informace," prohlásil jsem.

"Nepředpokládej, že o té situaci něco vím, protože je spíše možné, že nevím. Ze všeho nejdříve potřebuji vědět, kdo mu dal tu kočku. A jak se ta osoba staví k Moudrosti a k princovu zasnoubení. Odsud pak rozšíříme kruh. Kdo je rivalem dárce, kdo je jeho spojencem? Kdo u dvora nejvíce perzekvuje lidi s Moudrostí, kdo se nejvíce staví proti princovu zasnoubení, kdo ho naopak podporuje? Kteří ze šlechticů byli v poslední době nařčeni z toho, že se v jejich rodinách vyskytuje Moudrost. Kdo by mohl pomoci Dutifulovi k útěku, jestli vůbec utekl. A pokud byl unesen, kdo k tomu mohl mít příležitost? Kdo zná jeho půlnoční zvyky?" Každá otázka, kterou jsem formuloval, jako by plodila další, avšak přesto to vypadalo, že Chade tváří v tvář té salvě znovu získal rovnováhu. Tohle byly otázky, které mohl zodpovědět, a jeho schopnost dát na ně odpověď posílila jeho víru, že společně bychom mohli zvítězit. Odmlčel jsem se, abych nabral dech.

"A ještě ti musím podat podrobnou zprávu o událostech oněch dní. Mám však dojem, že zapomínáš, že Umění by nám mohlo ušetřit hodiny řeči. Dovol, ať ti ukážu ty svitky, aby ses mohl podívat, jestli ti nedávají více smyslu než mně."

Rozhlédl jsem se kolem, ale on zavrtěl hlavou. "Nevodím prince sem. Tato část zámku před ním zůstává utajena. Přechovávám svitky o Umění ve Verityho věži a právě tam mívá chlapec svoje lekce. Nechávám věžní místnost dobře zamykat a přede dveřmi vždycky stojí důvěryhodný strážník."

"A jak se k nim mám potom dostat?"

Naklonil hlavu na stranu a pohlédl na mě. "Existuje způsob, jak se odsud dostat do Verityho věže. Je to klikatá a velice úzká cesta, s mnoha schody, ale ty jsi přece mladý muž. Zvládneš to. Dojez. Pak ti ukážu cestu."

2 Amulet

Kettricken z Hor byla provdána za následníka trůnu Verityho z Šesti vévodství ještě předtím, než dovršila dvacátý rok svého věku. Jejich sňatek byl uzavřen z politických důvodů jako součást širší úmluvy, jež měla za cíl stvrzení spojenectví, které se vztahovalo na obchod a vzájemnou ochranu mezi Šesti vévodstvími a Horským královstvím. Smrt Kettrickenina staršího bratra v předvečer její svatby poskytla Šesti vévodstvím nečekaný prospěch: dědic, kterého nyní nosila v lůně, zdědí horskou korunu i korunu Šesti vévodství.

Její přeměna z horalské princezny v královnu Šesti vévodství nebyla snadná, přesto se jí postavila se silným smyslem pro povinnost, jenž je pro horské vládce příznačný. Přijela na Buckkeep sama, pouze se svou komornou jakožto oporou. Vnesla na Buckkeep svoje osobní kritéria, která po ní požadovala, aby byla vždy připravena obětovat se jakýmkoli způsobem, který by po ní její nové postavení mohlo vyžadovat. Neboť v Horách právě v tom spočívá role vládce: Král je pro svůj lid Sacrifice1).

BEDELOVA "HORSKÁ KRÁLOVNA"

Noc již přecházela v ráno, když jsem scházel po tajných schodech dolů, abych se odebral na kutě. Hlavu jsem měl napěchovanou fakty, přičemž jen málo z nich se zdálo být užitečných k vyřešení mé hádanky.

Půjdu raději spát, rozhodl jsem se. Až se probudím, má mysl už to nějak bude mít utříděno.

Došel jsem k panelu, který měl vést zpátky do mé ložnice, a zarazil se. Chade mě již poučil o všech bezpečnostních opatřeních, abych mohl tyto chodby využívat. Se zatajeným dechem jsem nakoukl malou škvírou v kameni dovnitř. Poskytovala mi velmi úzký výhled do místnosti. Mohl jsem vidět svíčku ukapávající na malý stůl postavený uprostřed místnosti. To bylo vše. Poslouchal jsem, ale neslyšel jsem nic. Potichu jsem zvedl páčku, která uváděla do pohybu neviditelné protizávaží. Dveře se otevřely a

já vklouzl zpátky do své komůrky. Jedním šouchnutím jsem poslal dveře zpátky na místo. Zůstal jsem hledět na zeď. Portál byl neviditelný jako vždy.

Lord Golden ve svojí uvážlivosti obstaral několik svědivých vlněných přikrývek na úzké lůžko v této malé zatuchlé místnosti. Jakkoli jsem byl unavený, pořád na mě působila značně odpuzivě. Připomněl jsem si, že bych se přece mohl vrátit do věžní komnaty a vyspat se v Chadeově nádherné posteli. Už ji nepoužíval. Jenže tato vyhlídka byla odpuzující zase jiným způsobem. Ať už byla v poslední době používána nebo ne, pořád to byla Chadeova postel. Věžní komnata, mapy a stojany se svítky, tajuplná laboratoř a dva krby: to všechno bylo Chadeovo a já neměl v úmyslu si ty věci přisvojit tím, že bych je využíval. Takhle to bylo lepší. Tvrdá postel a zatuchlá místnost byly utěšující připomínkou toho, že můj pobyt tady má být velmi krátký. Po jediném večeru plném tajemství a machinací jsem již byl buckkeeperskou politikou unavený.

Můj ranec a Verityho meč ležely na posteli. Shodil jsem ranec na podlahu, opřel Verityho meč do kouta, kopl odhozené šatstvo pod stůl, sfoukl svíčku a prosmátral se do postele. Hodil jsem Dutifula a Moudrost a všechny spleť souvislosti rezolutně za hlavu. Očekával jsem, že okamžitě usnu. Místo toho jsem zíral s otevřenými očima do temné místnosti. Našly si mne další osobní obavy a stravovaly mě. Můj chlapec a můj vlk budou dnes v noci na cestě do Buckkeepu. Bylo znepokojivé přiznat si, že teď spoléhám na Hapa v tom, že se postará o starého vlka, který býval vždycky jeho ochráncem. Má s sebou svůj luk a umí s ním dobře zacházet. Budou v pořádku. Pokud by je ovšem nenapadli lupiči. Ale i tak by zřejmě Hap jednoho až dva skolil, než by je dostali. Což by zbytek bandy zřejmě rozlétlo.

Nighteyes by bojoval až do skonání, než by nechal Hapa padnout do zajetí. A tak mi před očima zůstal viset příjemný obraz mého vlka, jak leží mrtvý na cestě, a mého syna, jak je zajat rozhněvanými lupiči. A já byl moc daleko od nich, než abych pro ně něco mohl udělat.

Když se člověk potí, vlněné pokrývky ho svědí ještě víc. Překulil jsem se z boku na bok, abych zíral do jiné části tmy. Nebudu teď přece myslet na Hapa. Nemělo smysl strachovat se pohrom, které ještě nenastaly. Bezděčně jsem se v mysli zatoulal zpět k Chadeovým svítkům pojednávajícím o Umění a k současné krizi. Čekal jsem tři nebo čtyři svítky. On mi však ukázal několik truhlic svítků rozličně zachovalých. Ani on je neměl všechny pročené, ačkoli si myslel, že je trochu utřídil podle témat a úrovní obtížnosti. Ukázal mi velký stůl, na němž ležely tři nerozmotané svítky. Srdce v hrudi mi pokleslo. Písmo na dvou z nich bylo tak archaické, že jsem ho stěží dokázal rozluštit. Ten třetí se zdál být z novější doby, ale takřka okamžitě jsem narazil na slova a fráze, které mi nedávaly smysl. Text doporučoval navození "antikula transu" a za tím účelem navrhoval užitečný nálev z byliny zvané "pastýřka". Nikdy jsem o tom neslyšel. Dále mne varoval, abych se měl na pozoru před "rozštěpením partnerovy osobní bariéry", protože bych pak mohl přivodit "difúzi jeho anma". Zmateně jsem zvedl oči k Chadeovi. Ten můj problém rázem vyřešil.

"Myslel jsem, že bys mohl vědět, co to znamená," řekl poraženecky.

Zavrtěl jsem hlavou. "Pokud Galen vůbec věděl, co ta slova a termíny znamenají, nikdy mi to neprozradil."

Chade si pohrdlivě odfrkl. "Pochybuji, že by náš 'mistr Umění' dokázal ty znaky vůbec přeložit." Pak si povzdechl. "Úspěch v každém řemesle způsobil spočívá v pochopení slovníku a idiomů, jež jeho praktikanti používají. Časem bychom to mohli dát dohromady za pomoci nářezů z ostatních textů. Máme však zoufale málo času. S každým uplynulým okamžikem může být princ unášen dále od Buckkeepu."

"Nebo možná nikdy neopustil město. Chade, tys mě přece mnohokrát upozorňoval, ať jen kvůli tomu, abych jednal. Pokud vyrazíme do terénu, můžeme se vydat špatným směrem. Napřed mysl, pak jednej." Bylo velmi zvláštní připomínat svému mistrovi jeho vlastní moudrost. Díval jsem se, jak na to zdráhavě kývl. Zatímco dupal nad archaickým písmem, mumlal si a zapisoval brkem překlad na papír, já si pozorně prošel čitelnější svitek. Pak jsem si ho přečetl znovu, doufaje, že mi bude dávat větší smysl. Při svém třetím pokusu jsem se přistihl, že nad tím starým, rozpitým rukopisem podřimuju. Chade se naklonil přes stůl a sevřel mi jemně zápěstí. "Běž raději do postele, chlapče," přikázal mi rozmrzele. "Z nedostatku spánku bývá člověk přitroublý, a tohle bude vyžadovat tvoji maximální bystrost." Uznal jsem, že má pravdu, a zanechal ho tam, stále skloněného nad brkem a papírem.

Přešel jsem si na záda. Celé tělo mě bolelo z toho množství schodů, které jsem dneska zdolal. No co,

když nemůžu spát, mohl bych aspoň zjistit, jestli se nedá něco užitečného dělat. Zavřel jsem oči před tísnivou tmou a zklidnil se. Vyprázdnil jsem mysl od veškerých obav a pokusil se vybavit si pouze poslední sen, který jsem měl o chlapci a kočce. Té noci jsem vyvolal jejich nadšení a lov. Sesbíral jsem svoje vzpomínky na vůně, které se vznášely vzduchem, a hmatl po nedefinovatelné auře snu, který nebyl můj. Málem se mi podařilo do toho snu vstoupit, jenže o to mi nešlo. Snažil jsem se vybavit si útlé vlákno Umění, jehož jsem si nebyl vědom v době, kdy jsem to prožíval.

Princ Dutiful. Syn z mého těla. K těmto titulům se v mé mysli nepojily žádné dojmy, ale přesto podivně kolidovaly s tím, o co jsem se pokoušel. Mé předsudky o Dutifulovi, mé utkvělé ideální představy o tom, jaký by měl můj zrozený syn být, stály mezi mnou a tenounkými vlákny v pojítku Umění, které jsem se snažil rozmotat. Kamenná kostra hradu zanesla k mým uším náhodný útržek hudby hrající kdesi v prostoru pevnosti. Rušilo mě to. Zamrkal jsem do tmy. Ztratil jsem veškeré ponětí o čase, kolem mne se prostírala věčná noc. Nenáviděl jsem tu místnost bez oken, odříznutou od přirozeného světa. Nenáviděl jsem to vězení, které jsem musel snášet. Žil jsem s vlkem až příliš dlouho na to, aby mi to připadalo snesitelné.

V zoufalství jsem upustil od Umění a vyrukoval s Moudrostí, abych se poohlédl po svém druhovi. Pořád měl kolem sebe tu stráž, kterou v poslední době tak často používal. Vycítil jsem, že spí, a když jsem se opřel o jeho zdi, ucítil jsem hřmění tupé bolesti v jeho kyčlích a hřbetě. Rychle jsem se stáhl, když jsem vycítil, že mé soustředění na jeho bolest ji posouvá do popředí vlkovy vlastní mysli. Z jeho strany jsem necítil žádný strach či zlou předtuchu, pouze únavu a rozbolavělé klouby. Obestřel jsem ho svými myšlenkami a vděčně se napojil na jeho smysly.

Spím, sdělil mi nabručeně. A pak: Něčeho se bojíš?

Nic to není. Jen jsem chtěl vědět, že jste v pořádku.

Och, ano, jsme v pořádku. Máme za sebou báječný den chůze po vyprahlé prašné cestě. Teď spíme na její krajnici. A pak o něco laskavěji dodal: Nestrachuj se o věci, které nemůžeš změnit. Brzy budu zase s tebou.

Dávej mi na Hapa pozor.

Samozřejmě. Běž spát.

Mohl jsem cítit vlhkou trávu a slábnoucí dým z ohně, dokonce i Hapův slaný pot, jak ležel poblíž. To mě uklidnilo. Takže v mém světě bylo všechno v pořádku. Pustil jsem se všeho vyjma těchto prostých pocitů a konečně se ponořil do hlubin spánku.

"Smím ti připomenout, že ty mně máš sloužit jako komorník, a nikoli naopak?"

Slova, která mě vytrhla ze spánku, byla pronesena s arogantní jízlivostí lorda Goldena, ale úsměv na šaškově tváři byl ryze jeho vlastní. Přes ruku měl přehozenou soupravu oblečení a já ucítil v ovzduší teplou, navoněnou vodu. Byl již bezchybně oblečen v úboru, který byl ještě elegantnější zdrženlivější než ten, který měl na sobě včera. Dnes zvolil barvy krémových odstínů a lesní zeleň, s tenkým zlaceným okrajem na manžetách a límci. Měl novou náušnici, zlatou filigránovou kuličku. Věděl jsem, co je uvnitř. Vypadal svěží a bdělý. Posadil jsem se a vzápětí si sevřel rukama třesící hlavu.

"Bolest hlavy následkem Umění?" optal se soucitným hlasem.

Zavrtěl jsem hlavou, až mi v ní zadrmčelo bolestí. "Kéž by to tak bylo," zamumlal jsem. Vzhlédl jsem k němu. "Jsem jenom unavený."

"Myslel jsem, že možná přespíš ve věži."

"Nepřipadalo mi to správně." Vstal jsem a chtěl se protáhnout, jenže v zádech mě chytla na protest křeč. Šašek položil šaty do nohou postele a pak se posadil na mé zmuchlané pokrývky. "Nuže. Máš nějaké představy o tom, kde by mohl náš princ být?"

"Až moc. Kdekoli ve vévodství Buck, teď už možná i za hranicemi. Existuje příliš mnoho šlechticů, kteří by se ho rádi zmocnili. A pokud utekl sám, tak to jenom zvyšuje počet míst, kam by se mohl vydat." Z vody na mytí se stále kouřilo. Na hladině hladké keramické mísy plulo několik voňavých lístků meduňky citrónové. Vděčně jsem do ní pohroužil tvář a po vynoření si drhl rukama obličej. Připadal jsem si bdělejší a více bral na vědomí svět kolem. "Potřebuji koupel. Jsou za kasárnami stráží pořád ty parní koupele?"

"Ano, ale sluhové je nevyužívají. Musíš se vystříhat toho, abys upadl do starých zvyků. Osobní sluhové,

obecně řečeno, se koupou ve vodě po svém pánovi či paní. Nebo si nanosí svoji vodu z kuchyně." Pohlédl jsem na něj. "Dnes večer si tedy nanosím vodu pro sebe." Potom jsem se snažil co nejlépe využít misky s vodou, kterou jsem měl před sebou, zatímco on mlčky seděl a sledoval mě. Když jsem se holil, tiše poznamenal: "Zítra budeš muset vstávat dřív. Všechn personál v kuchyni ví, že jsem ranní ptáče." Užasle jsem se na něj zahleděl. "A co?"

"A budou očekávat, že mi můj sluha zajde dolů pro podnos se snídaní."

Pomalu mi to docházelo. Měl pravdu. Musím se snažit lépe vžít do své role, mám-li zjistit něco užitečného. "Hned tam zajdu," nabídl jsem se.

Zavrtěl hlavou. "S takovou vizáží ne. Lord Golden je pyšný a vrtošivý muž. Nedržel by si takového rozčepýřeného sluhy, jak teď vypadáš ty. Musíme se postarat o to, abys vypadal úměrně svému postavení. Pojd' sem a posad' se."

Vyšel jsem za ním do prosvětleného a provzdušněného panského pokoje. On vyskládal na stůl hřeben, kartáč a nůžky a postavil na něj velké zrcadlo. Obrnil jsem se při představě toho, co bude následovat. Přesl jsem ještě ke dveřím, abych se ujistil, že jsou bezpečně zastrčené pro případ nepatřičného vpádu cizí osoby. Pak jsem si sedl na židli a čekal, až mi zastříhne vlasy nakrátko po vzoru ostatních sluhů. Uvolnil jsem vlasy z copu a lord Golden se chopil nůžek. Když jsem pohlédl do jeho ozdobně lemovaného zrcadla, uviděl jsem muže, jehož jsem s těžší poznával. Velké zrcadlo, kde se člověk uvidí celý najednou, dělá své. Starling měla pravdu, řekl jsem si. Vypadal jsem mnohem starší než ve skutečnosti. Když jsem se opřel, abych byl od zrcadla trochu dál, a přeměřil si tvář, s překvapením jsem zjistil, že moje jizva vybledla. Byla pořád tam jako šev, ale nebyla tak výrazná jako na hladké tváři mladého muže. Šašek mě nějakou dobu nechal, ať se na sebe vynadívám. Potom uchopil do ruky moje vlasy. Vzhledl jsem k jeho tváři v zrcadle. Dolní ret měl skousnutý v trýznivé nerozhodnosti. Vtom s klepnutím odložil nůžky zpátky na stůl. "Ne," řekl důrazně. "Nemůžu se k tomu přimět. Ani nemyslím, že je to potřeba." Nadechl se a pak mi vlasy rychle zapletl zpátky do copu bojovníka. "Vyzkoušej si ty šaty," pobídl mě. "Musel jsem tu velikost odhadnout, ale nikdo přece nečeká, že šaty pro sluhy budou kdovíjak dobře ušité."

Zašel jsem zpátky do své komůrky a pohlédl na šaty přehozené přes pelest mého lůžka. Byly střižené z tradiční modré, podomácku tkané látky, kterou sluhové na Buckkeepu odjakživa nosili. Vůbec se nelišily od šatů, které jsem míval jako dítě. Ale když jsem si je oblékl, cítil jsem se náhle jinak. Měl jsem na sobě oděv, který ze mne v očích všech lidí dělal sluhy. Je to přece převlek, řekl jsem si. Ve skutečnosti jsem nebyl sluhou nikoho. Avšak v náhlém záchvěvu bolesti jsem si položil otázku, jak asi bylo Molly, když si poprvé oblékla modré šaty služebné. Ať už jsem byl bastard nebo ne, byl jsem synem prince. Nikdy jsem nečekal, že budu nosit oděv sluhy. Namísto farseerovského jelena ve výpadu jsem měl na prsou výšivku v podobě zlatého bažanta, znaku lorda Goldena. Ale přesto mi úbor padl dobře. "Vlastně jsou to ty nejkvalitnější šaty, jaké jsem za posledních patnáct let nosil," připustil jsem lítostivě. Šašek se naklonil zpoza dveří, aby si mě prohlédl, a já měl na okamžik dojem, že jsem v jeho očích zahlédl úzkost. Ale při pohledu na mě se zazubil a pak se mě jal okázale obcházet v kruhu, jako že si mě prohlíží.

"Ujde to, Tome Badgerlocku. Táhle u dveří jsou boty, o dobré tři prsty delší, než je moje noha, a taky širší. Raději si dej své věci do truhlice, kdyby snad někoho přemohla zvědavost a chtěl se podívat po našich pokojích, ať tu není nic, co by vzbudilo jeho podezření."

To jsem také rychle udělal, zatímco šašek spěšně poklidil svůj pokoj. Verityho meč skončil pod oblečením v mé truhlici. Bylo tam s těžší dost svršků na to, aby jej zakryly. Boty mi padly tak, jak nové boty obyčejně padnou. Časem snad budou pohodlnější.

"Určitě si pamatuješ cestu do kuchyně. Snídám vždycky z podnosu u sebe na pokoji, kuchtíci budou jen rádi, když uvidí, že úkol zanést mi snídani bereš na sebe. Mohlo by ti to otevřít cestu ke klepům."

Odmlčel se. "Pověz jim, že minulou noc jsem jedl málo, a proto mám dnes ráno ukrutný hlad. Pak přines jídla pro nás pro oba."

Bylo zvláštní nechat se od něj takhle dirigovat, ale připomněl jsem si, že bude nejlepší, když si na to zvyknu. A tak jsem se hbitě poklonil a vysoukal ze sebe: "Ano, sire," načež jsem vyšel ze dveří pokoje. Šašek se chtěl už už usmát, pak se opanoval a zvolna mi pokynul hlavou.

Hrad za dvěma pokoji byl už plně vzhůru. Ostatní sluhové měli plné ruce práce s vyměňováním svíček a

odmetáním špinavého rákosí z cesty nebo cupitali kolem s čistým povlečením či s vědry vody k mytí. Možná to bylo tím, že jsem na hrad pohlížel z nové perspektivy, ale měl jsem dojem, že na Buckkeepu je teď mnohem více sluhů, než jsem si pamatoval z dřívějšíka. Nebyla to jediná věc, která se tady změnila. Horalské způsoby královny Kettricken tu nyní byly patrnější než kdy jindy. Za ty roky, co tu sídlila, zavládl uvnitř hradu nový standard čistoty. Pokoje, které jsem míjel, byly charakteristické strohou jednoduchostí, jež nahradila ornamentální haraburdí, které je po celá desetiletí zaplňovalo. Tapiserie a prapory, které tu zůstaly, byly čisté a prosté pavučin.

Ale v kuchyni pořád vládla kuchařka Sára. Vkročil jsem doprostřed páry a vůně a bylo to, jako kdybych znovu přešel práh svého dětství. Jak už mi říkal Chade, stará kuchařka nyní trůnila na vyvýšené židli, místo aby pobíhala od krbu ke krbu, ale bylo napohled jasné, že v buckkeepských kuchyních se vaří stále totéž jídlo co dřív. Odtrhl jsem zrak od Sáriny kypré postavy, aby snad nezachytila můj pohled a nějak mě nepoznala. Poníženě jsem zatahal za rukáv jednoho sluha, abych mu sdělil, že lord Golden si přeje snídani. Hoch mě nasměroval k podnosům, nádobí a příborům a potom mi rozmáchle ukázal na roztopené krby. "Ty seš jeho sluha, ne já," podotkl stroze a vrátil se zase k sekání turínů. Zamračil jsem se na něho, ale v duchu jsem byl rád. Zakrátko jsem si naložil na podnos jídla na dvě velmi vydatné snídane. Vystřelil jsem s tím z kuchyně ven.

Byl jsem na půli cesty do schodů, když tu jsem zaslechl v rozhovoru důvěrně známý hlas. Zarazil jsem se a pak se opřel o balustrádu, abych se podíval dolů. Spontánně se mi na tváři rozlil úsměv. Dole rázovala chodbou královna Kettricken a půl tuctu dam se udatně snažilo udržet s ní krok. Žádnou z jejích dam jsem neznal, všechny byly mladé, žádné nebylo o moc víc než dvacet. Když jsem byl naposled na Buckkeepu, byly to ještě děti. Jedna mi připadala matně povědomá, možná že jsem znával její matku. Můj pohled nyní spočinul na královně.

Kettrickeniny třpytivé vlasy, stále zářivě zlaté, byly ovinuté a přišpendlené po obvodu její hlavy jako koruna z copů. Na hlavě měla posazený prostý stříbrný kroužek. Oblečená byla v červenohnědé kytlici se žlutou výšivkou a sukně jí za chůze šustila. Její dámy očividně imitovaly její prostý styl, aniž ho byly schopny docílit, protože to byl Kettrickenin přirozený půvab, který jejímu nenápadnému oděvu propůjčoval eleganci. Navzdory uplynulým rokům měla stále vzpřímené držení těla a nespoutaný krok. Vykračovala si cílevědomě, ale já viděl, že ve tváři se jí usadila jakási strnulost. Jedna její část ustavičně postrádala pohřešovaného syna, a přesto se mezi dvořanstvem stále nesla jako královna. Srdce se mi při pohledu na ni zastavilo. Představil jsem si, jak by na tu ženu byl Verity hrdý, a zašeptal si pro sebe. "Och, má královno."

Kettricken se v půli kroku zarazila a já málem uslyšel, jak zatajila dech. Rozhlédla se kolem a pak zvedla zrak a její oči se na tu dálku střetly s mým. V přítomní Velkého sálu jsem nemohl vidět její modrý pohled, ale jaksi jsem ho cítil. Na okamžik se naše pohledy setkaly, ale v její tváři se zračil zmatek, nikoli poznání.

Vtom jsem ucítil, jak mi kdosi z boku uštědřil štulec do hlavy. Otočil jsem se tváří v tvář útočníkovi, příliš užaslý na to, abych mohl být naštvaný. Jakýsi dvořan, vyšší než já, na mě shlížel s výrazem ostrého nesouhlasu. Jeho slova byla úsečná "Jsi na Buckkeepu očividně nový, troubo. Tady sluhové nesmějí tak drze civět na královnu. Běž si po svých. A napříště si pamatuj, kde je tvé místo, nebo jinak nebudeš mít žádné místo, na které bys pamatoval."

Sklopil jsem zrak k podnosu, který jsem křečovitě svíral, a snažil se ovládnout svůj výraz. Zaplavil mne vztek. Věděl jsem, že mi tvář potměněla přívalem krve. Musel jsem sebrat všechnu svou vůli, abych odvrátil oči a sklonil před ním hlavu. "Prosím za prominutí, sire. Budu si to pamatovat." Doufal jsem, že můj přiškrčený hlas přičítá na úkor zdrcujícímu ponížení, a nikoli vzteku. Sevřel jsem pevně podnos a pokračoval v cestě vzhůru do schodů, zatímco on šel dolů, a zakázal jsem si pohlédnout přes balustrádu, jestli mě královna vidí odcházet.

Sluha. Sluha. Jsem loajální, dobře vycvičený sluha. Právě jsem přijel z venkova, ale mám dobré doporučení, a tak jsem způsobilý sluha, zvyklý na disciplínu. Zvyklý na příkon. Nebo ne? Když jsem vcházel za lordem Goldenem na Buckkeep, po boku mi visel Ventyho meč v prosté pochvě. Toho si jistě někdo musel všimnout. Má plet' a jizvy na rukou mě označovaly jako muže, jenž žil více venku než uvnitř. Mám-li hrát tuto roli, pak musí být věrohodná. Musí to být role, kterou dokážu vystát, ale současně i

role, kterou mohu přesvědčivě sehrát.

U dveří lorda Goldena jsem zaklepal a diskrétně posečkal, abych svého pána nevyrušil, potom jsem vešel. Šašek byl u okna a hleděl ven. Opatrně jsem za sebou zavřel dveře, dal je na zástrčku a pak položil podnos na stůl. Když jsem začal skládat jídlo na stůl, promluvil jsem k jeho zádům- "Jsem Tom Badgerlock, váš sluha. Byl jsem vám doporučen jistým shovívavým pánem jako chlapík, jehož vzdělání je vyšší než jeho postavení, s tím, že si mě držel spíše kvůli mému meči nežli způsobům. Vy jste si mě vybral proto, že jste chtěl sluhu, který by vám mohl dělat tělesnou stráž stejně jako komorníka. Slyšel jste, že jsem náladový a občas vznětlivý, ale jste ochoten mě vyzkoušet, abyste viděl, jestli se vám můžu hodit. Je mi čtyřicet dva let. Ty jizvy, které nosím, jsem utržil, když jsem bránil svého posledního pána před útokem tří - ne šesti lupičů. Všechny ty zlosyny jsem pobil. Nejsem muž, který se nechá snadno vyprovokovat. Když můj poslední pán zemřel, zanechal mi menší dědictví, které mi umožňovalo zcela prostý život. Avšak můj syn nyní dospěl a já ho chtěl nechat vyučit ve městě Buckkeep. Vy jste mě přesvědčil, abych se vrátil do služby a tím uhradil své výlohy."

Lord Golden se mezitím odvrátil od okna. Své aristokratické ruce měl před sebou sepnuté, zatímco naslouchal mému monologu. Když jsem skončil, přikývl "Tohle se mi líbí, Tome Badgerlocku. To je pane trefa, mít malinko nebezpečného sluhu, k němuž není radno se přibližovat. To se bude lord Golden naparovat, že si najal takového muže! Budeš dobrý, Tome. Budeš vsutku dobrý."

Přistoupil ke stolu a já mu povytáhl židli. Posadil se a prohlížel si přístroje a nádoby, které jsem mu přichystal. "Skvělé. Přesně tak se mi to líbí. Tome, jen v tom vytrvej, a já ti zvednu mzdu." Zvedl oči a střetl se s mým pohledem. "Posaď se a najež se se mnou," navrhl šašek.

Zavrtěl jsem hlavou. "Nejlepší bude, když se budu cvičit ve způsobech, sire. Čaj?"

Šašek se na okamžik zatvářil zděšeně. Pak lord Golden pozvedl ubrousek a poklepal si na rty. "Prosím." Nalil jsem mu čaj.

"Ten tvůj syn, Tome. Já se s ním nesetkal. Je teď v Buckkeepu, nebo ne?"

"Řekl jsem mu, ať mě sem následuje, sire." Náhle jsem si uvědomil, že jsem toho Hapovi o moc víc neřekl. Přijede na zemdleném starém poníkově táhnoucím rozvrzanou káru a na ní věkem sešlého vlka. Nezašel jsem za Jinninou neteří, abych ji požádal, ať na něj čeká. Co kdyby se urazila, protože jsem bral jako samozřejmost, že k ní můj chlapec dorazí? Jako když mě náhle zaplaví vlna, můj druhý život mě rázem dostihl. Nepodnikl jsem žádné přípravy ohledně jeho příjezdu a pobytu. Kromě Starling nikoho v Buckkeepu nezná a já ani nevěděl, jestli zde Starling v současnosti pobývá. A navíc, když teď vztahy mezi námi byly napjaté, nebylo pravděpodobné, že by se na ni Hap obrátil s prosbou o pomoc. Pojednou mi došlo, že musím vyhledat čarodějnici a zařídít, že se tam mému chlapci dostane přijetí. Nechám u ní Hapovi vzkaz. A musím se ihned obrátit na Chadea, aby se o něj postaral. Vzhledem k tomu, co jsem teď věděl, se mi to jevilo jako chladnokrevný obchod a srdce se mi při tom pomyšlení sevřelo. Vždy bych si mohl půjčit peníze od šaška.

Při té představě jsem sebou trhl. Jaká přesně je moje mzda? Nutil jsem se k tomu, abych se ho na to zeptal. Ale ta slova nemohla najít cestu na jazyk.

Lord Golden se odsunul od stolu. "Buď v klidu, Tome Badgerlocku. Až tvůj syn dorazí, očekávám, že mi ho představíš. Prozatím si myslím, že bych ti měl tohle první dopoledne vyhradit pro sebe. Uklid' tady, obeznam se s hradem a okolními pozemky." Kritickým zrakem si mne přeměřil. "Přines mi papír, brko a inkoust. Napišu ti pověřující dopis pro krejčího Scrandona. Předpokládám, že jeho dílnu snadno najdeš. Znáš ji už z dřívějška. Musíš si nechat vzít míry na další šaty, něco na každodenní nošení a něco na dny, kdy se s tebou budu chtít předvést. Jsi-li tělesný strážce i komorník, myslím, že se hodí, abys u slavnostních večeří stával za mou židli a doprovázel mne na vyjíždkách. A běž taky ke Croyovi. Má stánek se zbraněmi hned vedle kovářské uličky. Prohlédni si jeho použité meče a vyber si pořádnou zbraň."

Na každý z jeho povelů jsem kývl. Šel jsem k menšímu stolu v koutě, abych svému pánovi vytáhl pero a inkoust. Šašek za mnou tiše řekl: "Práce Hod a Verityho meč by si tady na buckkeepsském hradě mohli až příliš dobře pamatovat. Radím ti, abys ten meč přechovával v Chadeově staré věžní komnatě."

Nepodíval jsem se na něho, když jsem odpovídal: "Ano. A taky si promluvíme se zbrojmistrem a požádám ho, aby mi zajistil partnera na výcvik. Řeknu mu, že mé schopnosti jsou poněkud zrezivělé a že

po mně chceš, abych si je vybrousil. Kdo byl šermířským partnerem prince Dutifula?"

Šasek to věděl. Vždycky takové věci věděl. Když usedal za psací stůl, řekl: "Jeho instruktorem byl Cresswell, ale většinou ho dával do páru s mladou ženou jménem Delleree.

Ale nemůžeš o ni požádat přímo jménem. . . hmm. Pověz mu, že bys rád cvičil s někým, kdo ovládá dva meče, aby ses vycvičil v obraně. Myslím, že je to její zaměření."

"To udělám. Díky."

Uběhlo pár okamžiků, během kterých horlivě škrábal perem po papíře. Jednou nebo dvakrát vzhlédl a zamyšleně si mne přeměřil, až jsem z toho znejistěl. Popošel jsem k oknu a vyhlédl ven. Byl nádherný den. Přál jsem si, abych ho mohl mít jen pro sebe. Ucítíl jsem rozpuštěný vosk, a když jsem se otočil, uviděl jsem lorda Goldena, jak k dopisu připojuje svoji pečeť. Nechal vosk trochu zatvrdnout a pak mi psaní podal.

"A teď už běž, ať jsi co nevidět u krejčího a obchodníka se zbraněmi. Pokud jde o mne, já se teď chvíli projdu v zahradách a pak jsem pozván do královna salonku na —"

"Viděl jsem ji. Kettricken." Trochu jsem se zakuckal smíchem. "Zdá se mi to už tak dávno: jak jsme probouzeli kamenné draky a to všechno. A pak se něco stane a zdá se to být jako včera. Když jsem Kettricken viděl naposledy, seděla obkročmo na Veritym-coby-drakovi a přála nám sbohem. A dnes jsem ji uviděl a všechno mi to náhle přišlo reálné. Vládne tu jako královna už přes deset let.

Šel jsem od toho všeho pryč, abych se uzdravil, a protože jsem si myslel, že už toho nemohu být součástí. Teď jsem se vrátil a rozhlížím se kolem a říkám si, že jsem propásl svůj život. Zatímco jsem byl pryč a sám, tady to pokračovalo, beze mne, a já jsem navždycky odsouzen k tomu, abych byl ve svém vlastním domě cizincem."

"Lítosti jsou k ničemu," odpověděl šasek. "Můžeš začít pouze tam, kde jsi. A kdo ví? Možná že to, co s sebou přinášíš zpátky ze svého dobrovolného exilu, se ukáže být přesně tím, co potřebujeme."

"A čas kolem nás plyne, dokonce i když tu mluvíme."

"Přesně tak," odpověděl lord Golden. Ukázal na svou šatní skříň. "Můj plášť, Badgerlocku. Ten zelený." Otevřel jsem dveře skříně a ze spousty dalších svršků vyndal požadovaný kus, potom jsem je zase dovřel, jak nejlépe jsem uměl i navzdory jejímu vydouvajícímu se obsahu. Podržel jsem mu plášť, jak jsem to často viděl u Charima, když držel plášť Veritymu, a pomohl mu do něj. Potom ke mně natáhl zápěstí a já mu upravil manžety a narovnal košili vespod. V jeho očích se mihl záblesk pobavení.

"Výborně, Badgerlocku." Zamumlal. Předešel mě ke dveřím a tam počkal, až mu otevřu.

Jakmile byl pryč, dal jsem dveře na zástrčku a rychle spořádal zbytek stydnoucí snídaně. Naskládal jsem nádobí zpět na podnos a pohlédl na vstup do šaškova soukromého pokoje. Pak jsem rozžehl svíčku, vešel do své komůrky a pořádně za sebou zavřel dveře. Nebýt svíčky, uvnitř by byla naprostá tma. Pár okamžiků mi trvalo, než jsem našel tlačítko, které uvolňovalo západku, a potom jsem potřeboval dva další pokusy, než jsem zatlačil na správné místo ve zdi. Nedbaje protestů svých bolavých končetin, odnesl jsem Verityho meč po té spoustě schodů do Chadeovy věže a opřel ho v koutě u krbu. Jakmile jsem byl zpátky v šaškově pokoji, uklidil jsem stůl. Když jsem se podíval do zrcadla, jak tam stojím s podnosem plným nádobí v rukou, uviděl jsem buckkeepského sluhu. Krátce jsem si povzdechl, připomněl si, že mám držet oči při zemi, a opustil pokoj.

Bál jsem se snad toho, že po mém návratu na Buckkeep mě všichni okamžitě poznají? Skutečnost byla taková, že mě nikdo ani neviděl. Stačil jenom pohled na můj služebnícky úbor a sklopené oči a každý mne rázem pustil z mysli. Ostatní sluhové po mně sice vrhali kradmé pohledy, ale většinou byli zaměstnáni vlastními úkoly. Několik z nich mne v chůzi spěšně pozdravilo a já jejich pozdravy přívětivě akceptoval. Musím se sluhy pěstovat přátelské styky, protože v žádném velkém domě se nestane nic, o čem by sluhové nevěděli. Vrátil jsem nádobí do kuchyně a poté odešel z hradu. Stráže u brány mě pustily, aniž vůbec utrousily slovo. Záhy jsem se ocitl na strmé cestě vedoucí dolů do města. Byl krásný den a na cestě byl pěkný provoz. Zdálo se, že léto se rozhodlo ještě chvíli zůstat mezi námi. Zařadil jsem se za skupinku komorných špacírujících do města s košíky na předloktích. Asi dvakrát se po mně ostražitě ohlédly a potom na mne zapomněly. Po zbytek cesty z kopce dolů jsem lačně naslouchal jejich tlachání, ale nic jsem z toho nepochytil. Mluvily o slavnostech, které se mají konat u příležitosti princova zasnoubení, a o tom, co si jejich paní vezmou na sebe. Královně a Chadeovi se nějak podařilo princovu

nepřítomnost utajit.

Ve městě jsem rychle vyřídil věci, kterými mne pověřil lord Golden, ale měl jsem uši našpicované, jestli nezaslechnu někde slovo o princí Dutifulovi. Krejčovství jsem bez potíží našel. Jak mi řekl lord Golden, znal jsem je už z dřívějška, ještě když tam Molly měla svíčkařství. Když jsem vcházel dovnitř, byl to zvláštní pocit. Krejčí ode mě bez váhání převzal doporučující dopis, ale zamlaskal nad Goldenovým požadavkem, že si má s prací pospíšet. "Přesto mi zaplatil dost na to, abych si dnes v noci odřekl spánek. Zítra ty šaty budete mít hotové." Z jeho dalších poznámek jsem pochytil, že lord Golden je jeho stálým zákazníkem už z dřívějška. Stál jsem mlčky na nízké stoličce a on mi bral míry. Nekladl mi žádné otázky, poněvadž lord Golden ve svém dopise přesně udal, jak má být jeho sluha oblečen. A tak jsem tam mohl jen mlčky stát a ptát se sám sebe, jestli stále necítím v ovzduší vůně včelího vosku a voňavých bylin či jestli neklamu sám sebe. Než jsem odešel, zeptal jsem se toho muže, jestli neví něco o čarodějnicích z Buckkeepu. Řekl jsem, že se chci od nějaké dozvědět, zda mi mé nové postavení přinese štěstí. Krejčí jen potřásl hlavou nad mou prostou pověřivostí, ale řekl mi, abych se vyptal nedaleko kovářské uličky. To se mi náramně hodilo, poněvadž má další cesta vedla ke Croyovi. Říkal jsem si, jestli lord Golden vůbec tento krámek zná, neboť to bylo kavčí hnízdo plné potlučených zbraní a brnění. Avšak majitel opět beze slova akceptoval dopis lorda Goldena. Dal jsem si načas, než jsem si vybral meč, se kterým bych se mohl sžít. Chtěl jsem prostou, dobře zhotovenou zbraň, jenže každý skutečný bojovník volí právě takovou, a tak u Croye o ně byla nouze. Když se mě pokusil zaujmout několika pozoruhodnými meči, které měly důmyslné chrániče na ruce a nepopsatelné čepele, vzdal to a nechal mě, ať si jeho sbírku proberu sám. To jsem taky udělal, ale neustále jsem přitom trousil poznámky ohledně toho, jak se Buckkeep změnil od doby, co jsem tu naposled byl. Nebylo těžké přimět ho k řeči a pak zavést téma na znamení a věštby a taky ty, kteří se jimi zabývají. Nemusel jsem Jinnu zmiňovat jménem, abych se o ní dozvěděl. Nakonec jsem si vybral meč, jenž vskutku odpovídal mým zrezivělým schopnostem. Croy nad tím nelibě pomlaskával. "Váš pán má zlata nazbyt, chlape. Vyberte si něco, co se trochu jiskří nebo co má nějaký styl."

Zavrtěl jsem hlavou. "Ne, ne, já nechci něco, co se člověku zachytává za oděv, když dojde na tuhý boj zblízka. Vezmu si tenhle. Ale k tomu si ještě vyberu nůž."

Brzy jsem si našel i vhodný nůž a pak jsem Croyův krámek opustil. Procházel jsem uprostřed halasného bušení a závanů žár, které jsou pro kovářskou uličku typické. Kladiva konkurujících si kovářů jenom umocňovala tepání slunečních paprsků. Už jsem zapomněl, jaký vládne ve městě ustavičný hluk. Zalovil jsem za chůze v paměti a snažil se rozpomenout, jestli něco z toho, co jsem povídal Jinně, nebude v rozporu s mou nově pozměněnou životní historií. Nakonec jsem si řekl, že jí to bude muset stačit. Pokud by jí něco nedávalo smysl, inu, pak bude muset uvěřit tomu, že jsem lhář. Zamračil jsem se, když jsem si uvědomil, jak mě to pomyšlení rozrušilo.

Croy mi popsal tmavě zelený znak s bíle namalovanou rukou. Linky v dlani byly všechny nakresleny červeně, docela šikovná práce. Pod nízkým převísem střechy jejího domku se houpalo a ve sluneční záři otáčelo pár cinkajících amuletů. Naštěstí pro mne se zdálo, že žádný z nich není určen proti predátorům. Trvalo mi jen chvíli, než jsem uhádl jejich účel. Vítej. Lákaly mne k domku a ke dveřím. Chvíli jsem čekal, než někdo uvnitř zareagoval na mé klepání, jenomže potom se horní půlka dveří otevřela a přivítala mne sama Jinna.

"Badgerlock!" zvolala, zírajíc na mě, a bylo velice příjemné, že ani můj válečnický cop, ani mé nové šaty jí nezabránilly v tom, aby mne poznala. Vmžiku otevřela i dolní dveře. "Pojď dál! Vítej ve městě Buckkeep. Dovolíš, abych ti splatila dluh za tvoji pohostinnost? No tak pojď dál."

V životě je jen máloco tak uklidňující jako upřímné uvítání. Jinna mě vzala za ruku a táhla mě do chladného přitími svého domova, jako kdybych byl očekávaný host. Byl tam nízký strop a jen to nejskromnější vybavení. Uprostřed stál oválný stůl a kolem několik rozestavených židlí. V nedalekých policích se nacházely nástroje, které potřebovala k provozování svého řemesla, včetně sbírky zabalených amuletů. Na stole bylo nádobí a jídlo, přerušil jsem ji uprostřed oběda. Zarazil jsem se, připadáje si dost trapně. "Nechtěl jsem rušit."

"Ale vůbec ne. Posad' se a dej si taky." Zatímco mluvila, usedla na židli u stolu a já nemohl než sednout si taky. "No tak, pověz mi. Co tě přivádí do Buckkeepu?" S tím ke mně postrčila talíř. Bylo na něm několik

koláčků s marmeládou, uzená ryba a sýr. Vzal jsem si koláč, abych si poskytl nějaký čas k přemýšlení. Musela si všimnout, že mám na sobě služebnícky oděv, ale nechala na mně, ať jí povím, co to znamená. To se mi na ní líbilo.

"Vzal jsem místo na Buckkeepu jako osobní sluha lorda Goldena." I když jsem věděl, že je to lež, přesto mi bylo zatěžko ta slova říci. Nikdy jsem si neuvědomil, jak hrdý chlap jsem byl, dokud jsem na sebe nevzal maškarádu šaškova sluhy. "Když jsem odjížděl z domu, řekl jsem Hapovi, ať se za mnou vydá, až bude moci. V té době jsem ve svých plánech ještě neměl jasno. Myslím, že až dorazí do Buckkeepu, možná tě vyhledá. Mohu mu u tebe nechat vzkaz, abys mi ho mohla poslat?"

Obrnil jsem se v očekávání všech nevyhnutelných otázek. Proč jsem to místo vzal tak náhle, proč jsem Hapa prostě nepřivedl s sebou, jak jsem se poznal s lordem Goldenem? Místo toho se jí rozzářily oči a ona zvolala: "S převelikou radostí! Ale navrhuji něco jednoduššího. Až Hap dorazí, ponechám si ho tady a pošlu zprávu nahoru na hrad. Tam vzadu mám trochu místa, které může využívat, bylo mého synovce, než vyrostl a oženil se pryč. Jen ať se chlapec den či dva porozhlédne po městě, o jarních slavnostech bylo vidět, že se mu moc líbilo, a tvé povinnosti ti zřejmě nedopřejí čas na to, aby ses mu ukázal sám."

"Vím, že to by se mu líbilo," slyšel jsem se říkat. Bylo by mnohem snazší zachovat svou roli sluhy lorda Goldena, když bych do toho nezatáhl Hapa. "Doufám, že tady v Buckkeepu se mi podaří vydělat peníze na to, abych mu zaplatil dobré učňovské místo."

Hopla. To mi vzápětí oznámil velký žlutohnědý kocour, který si zlehka vyskočil na můj klín. Zůstal jsem na něj užasle hledět. Ještě nikdy ke mně žádné zvíře nepromluvílo tak jasně skrze Moudrost, nepočítám-li své vlastní druhy. Ani se mi nikdy nestalo, že bych byl tak zcela ignorován zvířetem, jež na mne právě promluvílo z mysli do mysli. Kocour stál, zadní nohy na mém klíně, přední tlapy na stole, a zkoumal jídlo. Před očima mi mával chlupatým ocasem.

"Fennele! Že se nestydiš, přestaň s tím. Pojď sem." Jinna se naklonila přes stůl, aby mi kočku shodila z klína. Přitom opět navázala na náš hovor. "Ano. Hap mi vyprávěl o svých ambicích, a je to hezké, vidět mladého muže, který má sny a naděje."

"Je to dobrý chlapec," souhlasil jsem s ní vroucně. "A zaslouží si dobrou šanci, aby se v něco vypracoval. Udělal bych pro něj cokoli."

Fennel teď stál na Jinnině klíně a hleděl na mě přes stůl. Má radši mne než tebe. A s tím zcizil kus ryby z okraje jejího talíře.

To mluví všechny kočky tak hrubě s cizinci? pokáral jsem ho.

Zaklonil hlavu a majetnický šťouchl Jinně do hrudi. Jeho žlutooký pohled byl vyzývavý. Všechny kočky si mluví, jakkoli chtějí. A s kýmkoli chtějí. Ale jenom hrubý člověk mluví, když na něm není řada. Bud' zticha. Už jsem ti říkal. Má mě radši než tebe. Otočil hlavu a vzhledl Jinně do tváře. Nebyla by ještě ryba?

"To je jasné," souhlasila. Snažil jsem se rozpomenout, co jsem jí to vlastně říkal, zatímco jsem se díval, jak dává kočce kousek ryby na okraj stolu. Věděl jsem, že Jinna nemá vlohy k Moudrosti. Říkal jsem si, jestli mi kocour nelže v tom, jak kočky mluví. O kočkách jsem toho věděl jen málo. Burrich je ve stájích nikdy nechoval. Měli jsme psy krysaře, aby tu havěť likvidovali.

Jinna si mou roztržitost vyložila mylně. Do očí jí vstoupil náznak soucitu, když dodala: "Přesto to musí být těžké, opustit vlastní domov, kde jsi byl sám sobě pánem, a přijet do města sloužit, ať už je lord Golden sebelepším člověkem. Doufám, že ti platí stejně velkodušně, jako když jede do města nakupovat."

Přiměl jsem se k úsměvu. "Takže ty víš o lordu Goldenovi?"

Kývla na mě. "Čirou náhodou zrovna minulý měsíc zavítal právě do této místnosti. Chtěl nějaký amulet, aby se mu do šatní skříně nedali moli. Řekla jsem mu, že jsem ještě nikdy předtím něco takového nedělala, ale že se pokusím. Na takového šlechtice byl tak graciózní. Zaplatil mi za to, jen za mé slovo, že mu jeden udělám. A pak trval na tom, že si prohlédne všechny amulety, které v obchodě mám, a koupil jich ne méně než šest. Rovných šest! Jeden na sladké sny, jeden na lehkost ducha a další na vábení ptactva - och, a tenhle mu zřejmě zvláště učaroval, skoro jako kdyby sám byl pták. Ale když jsem ho vyzvala, že mu nahlédnu do dlaní, abych mu amulety vyladila, řekl mi, že to všechno mají být dary. Řekla jsem mu, že ke mně může každého z příjemců poslat, aby si nechali amulety vyladit, kdyby chtěli, jenže dosud žádný z nich nepřišel. Přesto budou účinkovat dost dobře, protože jsem je dělala já. I když

amulety ráda vylad'uji. Je rozdíl mezi amuletem zhotoveným mechanicky a amuletem zhotoveným mistrem. A já se pokládám za mistra, pěkně ti deku-ji!"

Poslední slova pronesla s náznakem smíchu v hlase v odpověď na moje pozvednuté obočí. Zasmáli jsme se společně a já neměl žádné právo cítit se u ní tak dobře, jako jsem se v tom okamžiku cítil. "Uklidnila jsi mou mysl," prohlásil jsem "Vím, že Hap je dobrý mládenec a že už moji péči moc nepotřebuje. Přesto se obávám, že si vždycky představuji, jak na něj dopadá to nejhorší."

Neignoruj mě! zahrozil Fennel. Vyskočil na stůl. Jinna ho dala zpátky na podlahu. On jí skočil zpátky na klín. Ona ho bezděčně polaskala.

"To patří k věci, když je člověk otcem," ujistila mě. "Nebo přítelem." Tváří se jí mihl podivný výraz. "Ani já sama nejsem povznesena nad pošetilé obavy. I když to ani není moje starost." Obdařila mě upřímným, zamyšleným pohledem, pod nímž se z mého těla vytratila veškerá lehkost. "Budu mluvit jasně," upozornila mne.

"Prosím," vyzval jsem ji, ale do morku kostí jsem si přál, aby to tak nebylo.

"Ty jsi Moudrý," pravila Nebylo to obvinění. Spíše jako kdyby se vyjadřovala k nějaké ohavné nemoci.

"Díky svému řemeslu trochu cestuji, možná víc než ty v posledních několika letech. Nálada mezi lidmi vůči lidem s Moudrostí se změnila, Tome. Všude, kde jsem v poslední době byla, to pokládali za něco hnusného. Já sama jsem to neviděla, ale slyšela jsem, že v jednom farrowském městě vystavovali rozčtvrcená těla Moudrých, které zabili, každý kus ve zvláštní kleci, aby zabránili jejich opětovnému scelení a obživnutí "

Zachoval jsem nehybný výraz, ale bylo mi, jako kdyby mi páteř potahoval led. Princ Dutiful. Unesený nebo na útěku, ale v každém případě zranitelný. Venku za ochrannými zdmi Buckkeepu, kde byli lidé schopni takových zrůdností, byl princ v ohrožení.

"Já jsem pokoutná čarodějnice," pravila tiše Jinna. "Vím, jaké to je, když se člověk narodí s magií již v krvi. Není to něco, co můžeš změnit, i kdybys chtěl. A navíc vím, jaké to je mít sestru, která se narodila bez toho. Občas mi připadala tak volná. Mohla se dívat na amulet, který zhotovil můj otec, a byly to pro ni jen dřívka a korálky. Nikdy to k ní nešeptalo, nikdy to na ni nedotíralo. Hodiny, které jsem strávila po boku otce, učíc se jeho dovednostem, byly hodinami, které ona strávila matkou v kuchyni. Když jsme vyrůstaly, naše závist byla oboustranná. Ale byli jsme rodina, a mohli nás proto naučit tolerovat rozdíly, jež mezi námi byly." Usmála se při těch vzpomínkách, potom potřásla hlavou a její tvář ztvárněla "Venku v širém světě je to však jiné. Lidé mi možná nehrozí, že mě roztrhají na kusy nebo spálí, ale již v ne-jedných očích jsem spatřila nenávist nebo žárlivost. Lidé si myslí, že to buďto není spravedlivé, když mám něco, co oni nikdy nemohou mít, nebo se bojí, že nějak zneužijí toho, co mám, abych jim ublížila. Nikdy je nenapadne, že oni sami mají vlohy, ke kterým já nikdy nepříjdu. Možná že jsou ke mně poměrně hrubí, strkají do mě na ulici nebo se mě pokoušejí vytlačit z místa na tržišti, ale nikdy mě nezabijí. Ty takovou útěchu nemáš. Seběmenší uklouznutí může přivodit tvou smrt. A když tě někdo vyprovokuje ke hněvu... Inu. Stává se z tebe dočista jiný člověk. Přiznávám, že mě to nesmírně trápí od doby, co jsem se s tebou naposled viděla. Takže aby má mysl došla konečně klidu, něco jsem ti vyrobila "

Polkl jsem "Och. Děkuji ti." Ani jsem v sobě nenašel odvalu, abych se zeptal, co to je. Navzdory chladu v zešeřelé světnici se mi po zádech řinul pot. Neměla v úmyslu vyhrožovat mně, ale její slova mi připomněla, jak jsem před ní zranitelný. Zjistil jsem, že můj výcvik na vraha dosud tkví hluboko ve mně. Zab ji, navrhla tato moje část. Ona zná tvé tajemství a tím je pro tebe nebezpečná. Zab ji.

Sepjal jsem ruce na stole před sebou.

"Musíš si o mně myslet, že jsem divná," zamumlala, když vstala a šla ke kredenci. "Že se ti tak vměšuji do života, když jsem se s tebou potkala asi jednou nebo dvakrát." Mohl jsem cítit, jak je nesvá, ale přesto odhodlaná předat mi dar, který pro mne zhotovila.

"Spíš myslím, že jsi velice laskavá," řekl jsem trochu rozpačitě.

Zvedla ruku a odstrčila Fennela. Kocour se posadil na podlahu, omotal si ocas kolem nohou a zabodl se do mě zlostným pohledem. A klín je fuč. Všechno tvoje vina.

Jinna vytáhla z kredence krabičku, Zanesla ji zpátky ke stolu a otevřela ji. Uvnitř byla sestava z korálků a dřívků na kožených řemíncích. Jinna to zvedla a zatřásla tím, až se z toho vylouppl náhrdelník. Zíral jsem

na to, ale necítil nic. "Co to dělá?" zeptal jsem se.

Zlehka se zasmála. "Velmi málo, obávám se. Nemohu zařídit, abys vypadal jako člověk bez Moudrosti, ani to, že budeš nezranitelný vůči útoku. Nemohu ti dát ani něco, co ti pomůže ovládnout tvůj hněv.

Snažila jsem se vyrobit ti něco, co tě upozorní na nepřátelské pohnutky vůči tvé osobě, ale vyšla z toho tak objemná a velká věc, že připomínala spíše válečný postroj než amulet. Odpustíš mi, když teď řeknu, že můj první dojem z tebe mi říkal, že jsi spíše odpudivý chlap. Chvilí mi trvalo, než jsem vůči tobě pookřála, a kdyby o tobě Hap nemluvil tak dobře, nebyla bych ti věnovala ani okamžik ze svého života. Byla bych tě pokládala za nebezpečného muže. Tak tě odhadli i mnozí další, kteří toho dne na tržišti prošli kolem nás. A tak ses taky o něco později nepokrytě projevil. Jako nebezpečný muž, ne však zlý, odpustíš-li, že tě posuzuji. Avšak výraz tváře lidem zpravidla ukazuje temnější stránku tebe samotného. A teď, s mečem po boku a s vlasy v copu válečníka, inu, nepůsobíš v tom zrovna přátelsky. A nejsnazší je nenávidět člověka, z něhož dostaneme v prvním okamžiku strach. Takže. Tohle je variace na jeden velmi starý amulet lásky. Zhotovila jsem ho nikoli proto, abych ti přilákala milenky, ale abych lidi přiměla, ať se k tobě chovají dobře, bude-li účinkovat, jak doufám. Když se pokusíš vytvořit variaci na standardní téma, často postrádá sílu. Teď klidně sed'."

Popošla za mou židli s houpajícím se náhrdelníkem v rukou. Díval jsem se, jak mi ho spouští okolo tváře, a aniž mi to řekla, sklopil jsem hlavu, aby mi ho mohla na zátylku zapnout. S amuletem na krku jsem se necítil jinak, ale při doteku jejích studených prstů mi projel tělem mrazivý záchvěv. Za mnou se ozval její hlas: "Lichotí mi, že ti tak dobře sedne. Nesmí být ani příliš uvolněný, jinak se bude houpat, ani moc utažený, aby neškrtil. A teď mi dovol, ať si tě prohlédnu. Otoč se."

Udělal jsem, jak mi přikázala, a otočil se na židli dozadu. Jinna se dívala na náhrdelník, dívala se na mou tvář a potom se ze široka usmála. "Och, ano, to bude ono. Ačkoli jsi vyšší, než jsem si pamatovala. Měla jsem na to použít užší korálky... Ale co, bude to stačit. Myslela jsem, že by to mohlo potřebovat nějaké úpravy, ale obávám se, že kdybych do toho vrtala, udělám z toho znovu originál. Takže to odtědka nos s vyhrnutým límcem, takhle, ať z toho vyčnívá jen úzký kousek. Ták. Budeš-li v situaci, kdy budeš mít pocit, že by se ti mohl hodit, najdi si záminku, aby sis mohl povolit límec. Ať je to vidět, a lidé v tobě naleznou přesvědčivějšího řečníka. Tak nějak. I tvé mlčení bude mít okouzlující účinek."

Pohlédla mi shora do tváře a trochu mi límec zase rozhalila. Vzhlédl jsem k ní a ucítil, jak mi náhle zrudly tváře. Naše oči se do sebe zaklesly.

"Působí vskutku dobře," poznamenala a beze studu sklopila tvář, aby mi nabídla ústa. Bylo nemyslitelné, že bych ji nepolíbil. Přitiskla svá ústa k mým. Rty měla horké.

Když zarachotila klika u dveří, provinile jsme od sebe odskočili. Dveře se s vrznutím otevřely a v denním jasu se objevil obrys ženské postavy. Žena poté vešla dovnitř a zavřela za sebou dveře. "Jů. Tady je chladněji, díky Edo. Och. Prosím za prominutí. Vyrušila jsem vás ze čtení?"

Na nose a předloktí měla tytéž pihy jako Jinna. Bylo napohled jasné, že je to její neteř. Vypadala asi na dvacet a na předloktí nesla koš s čerstvými rybami.

Fennel se rozběhl, aby ji přivítal, a ovinul se jí okolo kotníků. Ty mé máš nejraději. Ty víš, že ano. Vezmi mě.

"Kdepak ze čtení. Zkoušeli jsme amulet. Zdá se, že účinkuje." Jinna mě tónem svého hlasu vyzvala, abych s ní sdílel její pobavení. Neteř sklouzla očima z Jinny na mne, vědoma si toho, že byla vyloučena z nějaké legrace, ale vzala to výborně. Vzala ze země Fennela a otřela si ho o tvář, aby dala najevo, že kocour patří jí.

"A já už bych měl jít. Obávám se, že musím ještě obstarat několik věcí předtím, než se mám hlásit zpátky na hradě." Nebyl jsem si jist, že chci odejít. Ale jakkoli jsem si přál zůstat, vůbec se to neshodovalo s tím, co jsem měl dělat ve městě Buckkeep. Hlavně jsem cítil, že potřebuji být chvíli sám, abych si udělal jasno v tom, co se právě stalo a co to pro mě znamená.

"Musíte jít hned teď pryč?" zeptala se mě Jinnina neteř. Byla vážně zklamaná, když viděla, že se zvedám ze židle. "Je tu spousta ryb, kdybyste ráčil zůstat a najíst se s námi."

Její nečekané pozvání mne zaskočilo, stejně jako zájem v jejích očích.

Moje ryby. Brzy si je sním. Fennel si lehl na zem a se zalíbením se zadíval na potravu.

"Zdá se, že amulet funguje vskutku výborně," poznamenala Jinna stranou. Přistihl jsem se, že si límce zase

přitahuji blíže k sobě.

"Obávám se, že už opravdu musím jít. Mám spoustu práce a čekají mě zpátky na hradě. Ale děkuji za pozvání."

"No tak možná jindy," nadhodila neteř a Jinna dodala: "Jindy určitě, má drahá. A ještě než odejde, dovol, abych ti představila Toma Badgerlocka. Požádal mne, abych mu dohlédla na jeho syna, mého mladého přítele jménem Hap. Až Hap přijede, může u nás den či dva pobýt. A Tom pak s námi jistě povečeří. Tome Badgerlocku, tohle je má neteř Miskya."

"Misky, moc mě těší," ujistil jsem ji. Zdržel jsem se ještě chvíli, abychom si vyměnili pár zdvořilých pozdravů na rozloučenou, a pak jsem urychleně vyrazil na denní světlo a do hluku města. Když jsem spěchal zpátky na Buckkeep, sledoval jsem reakce lidí, které jsem potkával. Opravdu se zdálo, že se na mě usmívali víc než obvykle, ale uvědomil jsem si, že to může být prostě reakce na to, že jsem se teď střetával s jejich pohledy. Před cizími lidmi na ulici jsem obvykle uhýbal očima stranou. Člověk, kterého si nikdo nevšimne, je člověkem, jehož si nikdo nebude pamatovat, a to je to nejlepší, v co může nájemný vrah doufat. Pak jsem si uvědomil, že již více nejsem nájemným vrahem. Přesto jsem si umínil, že jakmile přijdu domů, náhrdelník si sundám. Zjistil jsem totiž, že když si mě cizí lidé bez zjevné příčiny dovtipově prohlížejí, zneklidňuje mne to ještě více, než když mi na první pohled nedůvěřují.

Došel jsem po strmé cestě až k hradní bráně a byl jsem tamní stráží vpuštěn dovnitř. Slunce stálo vysoko na obloze, nebe bylo azurově modré a jasné, a pokud si byl někdo z kolemjdoucích lidí vědom toho, že jediný dědic farseerovské koruny zmizel, nedal to na sobě nijak znát. Šli si za svými každodenními úkoly, soužení toliko běžnými pracovními starostmi. U stáje se několik čeledínů právě sbíhalo k jednomu tlustému mladému muži. Podle ploché tváře, malých uší a způsobu, jakým mu jazyk trčel z úst, jsem v něm poznal kretěna. Do malých očí mu vstupoval zvolna strach, jak se hoši rozestupovali, aby ho obklíčili. Jeden ze starších čeledínů po nich střelil podrážděným pohledem.

Ne, ne, ne.

Otočil jsem se, abych vyhledal zdroj této vzduchem plovoucí myšlenky, ale to mi samozřejmě k ničemu nebylo. Vyrušil mě letný útržek odkudsi znějící hudby. Jakýsi pacholek, kterého poslali za svými úkoly, do mě ve spěchu strčil, a pak, vida můj užaslý pohled, nanejvýš poníženečně poprosil za prominutí.

Bezděčně jsem pohnul rukou a přejel po jílcí svého meče. "Nic se nestalo," ujistil jsem ho a dodal:

"Pověz mi, kde v tuto denní dobu najdu zbrojmistra?"

Chlapec se najednou zastavil, podíval se na mě pozorněji a usmál se. "Dole na cvičišti, pane. Je to hned za novou sýpkou." A ukázal mi směr.

Poděkoval jsem mu, a když jsem se odvracel, přitáhl jsem si límec blíže ke krku.

3 Něco za něco!

Lovecké kočky nejsou ve vévodství Buck až tak neznámé, ovšem po celé roky zůstávaly jakousi anomálií. Ne jenomže terén Bucku je vhodnější pro lov s nasazením psů, ale psi se rovněž více hodí na větší zvěř, po níž zpravidla pasou lovci na koních. Živá psí smečka, rozlícená a štekající, je pěkným průvodním jevem královského lovu. Je-li naopak nasazena kočka, obecně platí, že je to spíše líbezný lovecký společník dámy, vhodný pro lov králíků či ptáků. Královna Constance, první žena krále Shrewda, si držela malou loveckou kočku, ale spíše pro vlastní potěchu a společnost nežli za účelem lovu. Jmenovala se Hisspit.

SULINGA, "HISTORIE LOVECKÝCH ZVÍŘAT"

"Královna si tě přeje vidět."

"Kdy?" zeptal jsem se užasle. Takový pozdrav jsem od Chadea stěží čekal. Otevřel jsem panel, který mě vpustil do jeho věže, a našel ho sedícího v křesle před krbem a čekajícího na mne. Když jsem vešel, okamžitě vstal.

"Samozřejmě hned. Chce vědět, jaký pokrok jsme učinili, a přirozeně dychtí po tom, aby si to od tebe brzy vyslechla."

"Já však neučinil žádný pokrok," zaprotestoval jsem. Ještě jsem ani nepodal Chadeovi zprávu o výsledcích své činnosti za uplynulý den. Nespiš jsem byl cítit potem, jak jsem strávil několik hodin na cvičišti.

"Pak bude chtít slyšet tohle," odvětil neúprosně. "Pojď. Následuj mne." Odjistil dveře a společně jsme opustili věžní komnatu.

Byl večer. Celé odpoledne jsem strávil tak, jak mi doporučil šašek, hrál jsem roli sluhy, který se seznamuje se svým novým působištěm. Jako takový jsem zapředl hovor s mnohými dalšími sluhy, představil se zbrojmistru Cresswellovi a podařilo se mi to naaranžovat tak, že on sám mi navrhl, abych si své šermířské schopnosti osvěžil tváří v tvář Delleree. Ukázalo se, že je to neobyčejná šermířka, skoro stejně vysoká jako já, energická a lehkonohá. Byl jsem potěšen tím, že se jí nepodařilo proniknout mou obranou, jenže brzy jsem supěl námahou, jak jsem se vytrvale bránil před jejími výpady. Pokusit se proniknout její obranou, to zatím vůbec nepřipadalo v úvahu. Výcvik v boji se zbraní, který mi kdysi udělila Hod, mi přišel k užitku, ale mé tělo prostě nedokázalo reagovat tak rychle jako má mysl. Vědět, co se má dělat tváří v tvář útoku, ještě není totéž jako být schopen to udělat.

Dvakrát jsem si vyprosil pauzu k nadechnutí a ona mi ji dopřála s uspokojením nesnesitelně domýšlivé mladice. Ale mé otázky týkající se prince mi vynesly jenom málo, dokud jsem si při třetí pauze neuvolnil límec a nerozepnul doširoka košili, aby mi podvečerní vzduch ochladil tělo. Přitom jsem si připadal bezmála provinile, nepopírám však, že jsem si chtěl prověřit, jestli ji amulet nepřiměje, aby ke mně byla sdílnější.

Zabralo to. Opíral jsem se o zeď ve stínu zbrojnice, lapaje po dechu, a pak jsem jí vzhledl do tváře.

Naše pohledy se střetly, její hnědé oči se rozšířily způsobem, jakým se člověku rozšíří oči při pohledu na něco příjemně očekávaného. Jako když kord pronikne ke svému cíli, tak i já se svou otázkou prorazil její obranou. "Pověz mi, to na prince Dutifula také tak tvrdě tlačíš, když s tebou cvičíš?"

Usmála se. "Ne, obávám se, že ne, neboť v souboji s ním mám zpravidla co dělat, abych se sama ubránila. Je to zručný šermíř, kreativní a v taktice nepředvídatelný. Jakmile objevím nějaký nový trik a použiji ho proti němu, hned se ho naučí a zkouší ho uplatnit proti mně."

"Pak je tedy do šermu blázen, jak to u dobrých bojovníků bývá."

Odmlčela se. "Ne. Nemyslím, že je to tak. Je to mladík, který není polovičatý v ničem, co dělá. Snaží se být dokonalý ve všech svých aktivitách."

"Je soutěživý, nemám pravdu?" Snažil jsem se, aby moje dotazování vyznělo ležerně. Ruce jsem mezitím zaměstnával tím, že jsem si uhlazoval nepoddajné vlasy a zaplétal je zpátky do copu.

Znovu se zamyslela. "Ne. Ne v obvyklém slova smyslu. Mezi těmi, s nimiž cvičím, jsou tací, kteří myslí jen na to, jak své protivníky porazit. Toho zaujetí lze využít proti nim. Já si však nemyslím, že princí záleží na tom, jestli naše zápasy vyhrává, nýbrž jen na tom, aby si v každém z nich vedl dokonale. Není to totéž jako poměřovat se s mými schopnostmi..." Její hlas vyzněl do ztracena, když se nad tím zamyslela.

"On soupeří sám se sebou, s ideálem, který má před očima."

Má náповěda ji zřejmě na okamžik zaskočila. Potom se usmála a řekla: "Přesně tak to je. Takže ty už ses s ním setkal?"

"Ještě ne," ujistil jsem ji. "Ale hodně jsem o něm slyšel a těším se, až se s ním setkám."

"Och, to nebude tak brzy," sdělila mi bezelstně. "V některých věcech má způsoby jako jeho horalská matka. Často se ode dvora na delší dobu separuje, aby trávil čas jen přemýšlením. Uzavírá se ve věži. Někteří říkají, že se postí, ale já na něm nikdy neviděla známky půstu, když se zase vrátil ke svým každodenním povinnostem."

"A tak co tedy dělá?" zeptal jsem se, upřímně zmaten.

"Nemám tušení."

"Nikdy ses ho na to nezeptala?"

Obdařila mě zvláštním pohledem, a když promluvila, její hlas ochladí: "Já jsem pouze jeho šermířský partner, nikoli důvěrník. Já jsem strážník a on je princ. Netroufla bych si vyptávat se prince na to, co dělá o samotě ve svém soukromí. Jak všichni vědí, je to uzavřený člověk a má velkou potřebu samoty."

Bez ohledu na amulet jsem poznal, že jsem to přehnal. Usmál jsem se, doufaje, že odzbrojujícím způsobem, a se záupněm se protáhl. "Inu, jako šermířský partner se můžeš měřit se všemi, které jsem

kdy měl. Princ má štěstí, že může cvičit s někým jako ty, aby si vytříbil své schopnosti. Stejně jako já."

"Rádo se stalo. A doufám, že někdy jindy si to spolu zase rozdáme."

U toho zůstalo. U ostatních sluhů jsem pochodil zhruba stejně. Mé dotazy, ať už přímé, nebo nepřímé, mi vynesly jenom málo informací. Ne že by sluhové odmítali klevetit, byli ochotni tlachat o lordu Goldenovi či o lady Elegance, jak si jen člověk mohl přát, ale co se týče prince, vypadalo to, že prostě nic nevědí. Z obrázku, který jsem si o Dutifulovi utvořil, vyplývalo, že je to chlapec, který není neoblíbený, ale je izolovaný nejen v důsledku svého postavení, ale i své povahy. To mě moc nepovzbudilo. Obával jsem se, že pokud utekl, své plány nikomu neodhalil. Díky svým samotářským zvykům by byl mimořádně zranitelný i ve vztahu k případným únosům.

Vrátil jsem se v mysli zpátky k dopisu, jež obdržela královna. Sděloval jí, že princ má vlohy k Moudrosti, a požadoval po ní, aby podnikla vhodné opatření. Co myslel pisatel tím "vhodným opatřením"? Odhalit na veřejnosti, že je z Moudrých, a vyhlásit, že Moudrost je nutno akceptovat? Anebo jeho usmrcením očistit farseerovskou linii? Nekontaktoval pisatel i prince?

V Chadeově starém pracovním stole jsem našel sadu paklíčů, které jsem potřeboval za účelem svého dobrodružství naplánovaného na dobu večere. Princ obýval přepychové komnaty po princí Regalovi. S tímto zámekem jsme byli staří přátelé a já čekal, že ho snadno přelstím. Zatímco zbytek osazenstva hradu seděl u tabule, já se blížil k princovým komnatám. I tady jsem zaregistroval vliv jeho matky, protože u jeho dveří nejenže nestála žádná stráž, ale nebyly ani zamčené. Vklouzl jsem mlčky dovnitř a potichu je za sebou zavřel. Potom jsem se zmateně rozhlížel kolem. Čekal jsem tentýž zmatek a nepořádek, který po sobě zanechával Hap. Místo toho byly princovy skrovné věci všechny tak poctivě uspořádané, že prostorná místnost vypadala skoro jako prázdná. Možná má fanatického komořího, dumal jsem. Ale pak jsem si vzpomněl na Kettrickeninu výchovu a zapochyboval o tom, jestli princ vůbec nějaké služebnictvo má. Osobní sluhové, to nebyl horalský zvyk.

Průzkum jeho komnat mi zabral jen krátkou dobu. V truhlicích jsem našel velmi skromnou soupravu šatstva. Nemohl jsem říci, jestli něco z toho chybí. Jeho jezdecké boty byly pořád zde, ale Chade mi již říkal, že princův kůň zůstal ve stáji. Vlastnil úhlednou sadu tvořenou kartáčem, hřebenem, umývačí mísou a zrcadlem, všechno precizně srovnané v řadě. V pokoji, kde studoval, byl pečlivě zazátkovaný inkoust a na desce stolu nebyla ani kaňka nebo sebemenší šplíchnutí. Žádné svitky nezůstaly vytažené. Jeho meč visel na zdi, avšak v místech, kde mohly viset další zbraně, byly holé kolíky. Nebyly zde žádné osobní dokumenty, žádné stuhy nebo lokny vlasů zastrčené do kouta jeho šatní truhlice, ba ani lepkavá láhev od vína nebo ležérně pohozená košile pod postelí. Stručně řečeno, vůbec mi to nepřipomínalo chlapeckou ložnici.

V objemném koši u krbu se nacházel velký polštář. Chlupy, které na něm ulpěly, byly krátké, avšak jemné. Robustní pletený koš nesl tu a tam stopy po drápech. Nepotřeboval jsem vlčí čenich, abych v místnosti ucítil kočku. Nadzvedl jsem polštář a pod ním objevil věci na hrani: králičí kůži uvázanou na dlouhém tlustém motouzu a plátěnou hračku napěchovanou šantou kočičí. Při pohledu na to jsem překvapeně pozvedl obočí, podivuje se tomu, že lovecké kočky mají šantu stejně rády jako kočky domácí.

Nic dalšího jsem v místnosti už nenašel: žádný ukrytý deník s princovými myšlenkami, žádný vzdorovitý dopis na rozloučenou napsaný před útekem matce, nic, co by nasvědčovalo tomu, že princ byl unesen proti své vůli. Potichu jsem se z jeho komnat vzdálil, nechávaje všechno tak, jak jsem to našel.

Má cesta zpátky vedla kolem dveří mého někdejšího chlapeckého pokoje. V pokušení jsem se zarazil. Kdo tu teď asi bydlí? Chodba byla prázdná a já podlehl nutkání. Zámek na dveřích jsem vynalezl já sám a bylo trochu zapotřebí zmobilizovat zrezivělé schopnosti, abych se přes něj dostal dovnitř. Zavřel jsem za sebou dveře a zůstal tiše stát, vdechuje okolní prach.

Vysoké okno bylo zavřené na okenice, ty však byly, jako ostatně vždycky, špatně dovřené. Prosvítalo jimi denní světlo a mé oči po pár okamžicích uvykly prosvětlenému šeru. Táhle byla moje postel s dobře známými závěsy, obetkanými pavučinami. Cedrová šatní truhlice a její podstavec byly hustě pokryté prachem. Krb byl prázdný, temný a studený. A nad ním visela vybledlá tapiserie krále Wisdoma jednajícího s Elderlingy. Zahleděl jsem se na ni. Když jsem byl devítiletý chlapec, byla zdrojem mých nočních můr. Ani čas nezměnil můj názor na podivně protáhlé postavy. Zlatí Elderlingové shlíželi do

prázdné a neživé místnosti.

Náhle se mne zmocnil pocit, jako bych narušil klid hrobu. Stejně tiše, jako jsem do pokoje vešel, jsem z něj zase odešel a zamkl za sebou dveře.

Myslel jsem, že lorda Goldena zastihnu v jeho komnatách, ale nebyl tam. "Lorde Goldene?" zeptal jsem se, poté popošel ke dveřím jeho soukromého pokoje a zlehka na ně zaklepal. Přisahám, že západky jsem se ani nedotkl, ale dveře se při mém doteku rozevřely.

Zevnitř se vyřinulo světlo. Malá komnata měla okno a zapadající slunce ji zaplňovalo zlatou září. Byla to milá, otevřená místnost, která voněla dřevěnými hoblinami a barvou. V koutě byla rostlina zasazená ve škopku, vinoucí se po laťkové mříži. Na stěnách visely amulety, jaké vyráběla Jinna. Na pracovním stole uprostřed místnosti, mezi poházenými nástroji a kelímky s barvami, ležely kousky dřívěk, motouz a korálky, jakoby z rozebraného amuletu. Přistihl jsem se, že jsem do místnosti vkročil. Na stole ležel zatížený svitek a na něm bylo načrtnuto pár amuletů. Žádné takové jsem v Jinnině krámku neviděl. I na první pohled byly ty skicy podivně znepokojivé. To mi něco připomíná, řekl jsem si, jenže když jsem se zadíval pozorněji, věděl jsem jistě, že nic takového jsem nikdy předtím ještě neviděl. Páteří mi projel mrazivý záchvěv. Na těch malých korálcích byly tvářičky, do dřívěk byly vyřezány vinoucí se spirály. Čím déle jsem zíral, tím víc mne zneklidňovaly. Měl jsem pocit, jako kdybych nemohl popadnout dech, jako by mě vtahovaly do sebe. "Běž pryč," řekl tiše šašek zpoza mne. Nevzmohl jsem se na odpověď.

Ucítil jsem jeho ruku na rameni a tím to kouzlo pominulo. Otočil jsem se. "Odpusť," řekl jsem hned.

"Dveře byly pootevřené a já —"

"Nečekal jsem, že se tak brzy vrátíš, jinak by byly zastrčené."

To bylo vše, co řekl, načež mě vytáhl z místnosti a zavřel za námi dveře.

Měl jsem pocit, jako by mě vytáhl zpátky z propasti. Rozechvěle jsem se nadechl. "Co to bylo?"

"Jistý experiment. To, co jsi mi vykládal o Jinniných amuletech, ve mně probudilo zvědavost, takže když jsem přijel zpátky do Buckkeepu, rozhodl jsem se, že se na ně půjdu podívat sám. Jakmile jsem to udělal, chtěl jsem vědět, jak účinkují. Chtěl jsem vědět, jestli to kouzlo může způsobit pouze čarodějnice nebo jestli je to tím, jak jsou uspořádány. A chtěl jsem vědět, jestli bych je nemohl předělat, aby účinkovaly lépe." Hlas měl přitom neutrální.

"Jak můžeš vydržet v jejich blízkosti?" zeptal jsem se. Ještě i teď mi na zátylku stály vlasy hrůzou.

"Jsou vyladěné na lidi. Ty zapomínáš, že já jsem Bílý."

Ten výrok mi vzal řeč stejně jako ty malé, zlověstně vyhlížející skicy. Pohlédl jsem na šaška a najeden krátký okamžik jsem ho mohl vidět jako poprvé v životě. Jakkoli bylo jeho zabarvení atraktivní, nikdy jsem žádnou jinou takovou osobu neviděl. Byly tam další rozdíly, třeba způsob, jakým se jeho zápěstí napojovala na předloktí, vzdušnost jeho vlasů. . . ale když se naše oči střetly, opět jsem hleděl na svého starého přítele. Jako bych se po pádu s trhnutím octl zpátky na zemi. Najednou mi došlo, co jsem to udělal. "Odpusť. Nechtěl jsem. . . Vím, že potřebuješ soukromí -" Cítil jsem se zahanbeně a do tváře se mi nahrula krev.

Chvilí mlčel. Pak popravdě řekl: "Když jsem přišel k tobě domů, nic jsi přede mnou neskrýval." Vycítil jsem, že šaškův výrok reflektuje spíše jeho ideu toho, co je správné, nežli jeho emoce v této věci.

"Už tam víckrát nevstoupím," slíbil jsem horoucně.

Na tváři se mu objevil mírný úsměv. "Pochybuji, že by se ti to podařilo."

Náhle se mi zachtělo změnit téma, jenže jediná myšlenka, která mě napadla, byla: "Dneska jsem viděl Jinnu. Vyrobita mi tohle." A rozeplnul jsem si límec u košile.

Šašek zůstal civět, nejprve na amulet, potom na moji tvář. Zdálo se, že oněměl. Pak se mu po tváři rozlil široký a pošetilý úsměv.

"Má to účinkovat tak, že se ke mně lidé budou chovat laskavě," vysvětlil jsem. "Tak aby to vyvážilo můj zasmušilý výraz, řekl bych, ačkoli ona nebyla tak nelaskavá, mám-li to říci přímo."

Nadechl se. "Zakryj to," zaprosil se smíchem, a když jsem ho uposlechl, odvrátil se. Skoro spěšně přešel k oknu v místnosti a vyhlédl ven. "Nejsou vyladěny na moji pokrevní linii, ale to neznamená, že jsem vůči nim úplně imunní. Ty sám mi často připomínáš, že v jistých ohledech jsem stále velmi lidský."

Rozeplnul jsem náhrdelník, sundal si ho a podával ho šaškovi. "Můžeš si ho vzít a studovat ho, chceš-li. Nevím tak docela jistě, jestli ho chci nosit. Myslím, že bych raději věděl, co si o mně lidé upřímně myslí."

"O tom jaksi pochybuji," zamumlal, ale vrátil se od okna a vzal si amulet z mé ruky. Podržel ho v prostoru mezi námi, pozorně se na něho zahleděl a pak se podíval na mě. "Je vyladěný na tebe?" hádal šašek.

Přikývl jsem.

"Úchvatné. Rád bych si ho den dva ponechal. Slibuji, že ho nerozdělám. Ale myslím si, že potom bys ho měl nosit. Pořád."

"Budu o tom přemýšlet," slíbil jsem, ale neměl jsem dojem, že bych si ho chtěl ještě znovu nasadit.

"Chade tě chtěl vidět, hned jak se vrátíš," řekl pojednou šašek, jako by se na to rozpomněl až nyní. A s tím jsme to nechali být. Cítil jsem, že i když mě viny plně nezprostil, aspoň mi prominul, že jsem vkročil někam, kde jsem neměl co dělat.

Když jsem teď úzkou chodbou krácel za Chadem, zeptal jsem se ho: "Jak to bylo všechno postaveno? Jak může být udržen v tajnosti takový labyrint, který se vine celým zámkem?"

Chade nesl v ruce svíčku a postupoval přede mnou. Tiše přes rameno řekl: "Něco bylo vestavěno do kostry hradu. Naši předkové nebyli nikdy důvěřivý lid. Zčásti to bylo zamýšleno jako systém úkrytů. Část toho se vždy využívala ke špehování. Část z toho kdysi sloužila jako schodiště pro sluhy, jež bylo začleněno do tajných chodeb během fáze intenzivní rekonstrukce po požáru. A něco bylo zbudováno záměrně, už za tvého života. Když jsi byl malý, vzpomínáš, jak Shrewd nařídil, aby byl přestavěn krb na strážnici?"

"Matně. V té době jsem tomu nevěnoval moc pozornost."

"To nikdo. Možná sis všiml, že ke dvěma zdem byla přistavěna dřevěná fasáda."

"Myslíš tu kredencovou zed'?" Já myslel, že je to proto, aby kuchařka měla větší špižírnu, do které by nemohly krysy. Místnost se tím zmenšila, ale zároveň proteplila."

"No a nad těmi kredencemi je chodba a několik špehýrek k nahlížení. Shrewd rád věděl, jak o něm jeho strážé smýšlejí, čeho se bojí, v co doufají."

"Jenže ti muži, kteří to stavěli, by o tom věděli."

"Na různé práce sem byli posíláni různí řemeslníci. Ty nahlížecí špehýrky jsem přidal já sám. Pokud se to někomu z nich zdálo divné, že stropy kredencí mají tak robustní konstrukci, neříkali nic. A teď už jsme tady. Psst."

Nadzvedl malou koženou záklopku na zdi a nakoukl do odhalené dírký. Po chvíli zašeptal: "Pojď."

Tiše se otevírající dveře nás uvedly do jakési privátní komnaty. Tam jsme se znovu zastavili, zatímco Chade nakoukl další špehýrkou a pak zlehka zaklepal na dveře. "Vstupte," odvětila tiše Kettricken. Následoval jsem Chadea do malého pokojíku u královniny ložnice. Spojovací dveře vedoucí do ložnice byly zavřené a na zástrčku. Místnost měla skrovnou dekoraci v horském strohém, leč uklidňujícím stylu. Tlusté navoněné svíce vydávaly světlo v této komnatě bez oken. Stůl a židle byly vyrobeny z hladkého světlého dřeva. Tkaná rohož na podlaze a závěsy na stěnách byly zhotoveny z trávy, utvářejíce působivou scenerii vodopádů řinoucích se po horském úbočí. Poznal jsem v tom Kettrickeninu vlastnoruční práci. Jinak byla místnost holá. Toho všeho jsem si všímal pouze okrajově, protože uprostřed místnosti stála moje královna

Už na nás čekala. Na sobě měla prosté roucho v buckské modři spolu se zlatobílou kytlicí. Zlaté vlasy měla ovinuté těsně kolem hlavy a korunované pouze prostou stříbrnou stuhou. Ruce měla prázdné. Jiná žena by si byla přinesla vyšívání nebo by si dala k ruce talíř s jídlem, nikoli však naše královna. Čekala na nás, ale já z ní necítil žádnou netrpělivost či úzkost. Tušil jsem, že meditovala, protože ji stále obestírala aura tichosti. Naše oči se setkaly a mně se zdálo, že ty drobné linky v koutcích úst a očí lžou, protože pohled, který jsme si vyměnili, byl mimo veškerý čas. Odvaha, kterou jsem u ní vždycky obdivoval, tam stále zářila, a její sebekázeň byla jako zbroj, která ji chránila. Přesto při pohledu na mne tiše zvolala.

"Och, Fiti!" a v jejím hlase bylo znát vřelé přivítání a úlevu.

Poklonil jsem se jí a potom poklekl najedno koleno: "Má královno!" pozdravil jsem ji.

Předstoupila kupředu a dotkla se mé hlavy, jako kdyby mi žehnala. "Prosím, vstaň," pravila tiše. "Byl j si po mém boku v příliš mnoha zkouškách na to, abych tě ještě někdy chtěla vidět před sebou na kolenou. A pokud si vzpomínám, kdysi jsi mi říkal Kettricken."

"To už je spousta let, má paní," připomněl jsem jí, když jsem povstal.

Uchopila obě moje ruce do svých dlaní. Byli jsme skoro stejně vysocí a její modré oči se zahleděly hluboko do mých. "Až příliš, což ti mám za zlé, FitzChivalry. Avšak Chade mi řekl, už někdy dávno, že máš nárok na to, aby sis pro sebe zvolil samotu a klid. Když jsi to udělal, nemohu říci, že bych ti to nepřála. Obětoval jsi v našich službách všechno, a byla-li samota jedinou odměnou, kterou sis přál, pak jsem byla ráda, že ti ji mohu poskytnout. Přesto se přiznávám, že jsem mnohem raději, když vidím, že ses zase vrátil, zvláště v době takové krize."

"Pokud mne potřebuješ, pak jsem rád, že jsem tady," odvětil jsem takřka bezvýhradně.

"Je mi smutno z toho, že chodíš mezi lidmi z Buckkeepu a nikdo z nich neví, jaké oběti jsi pro ně vykonal. Mělo by se ti dostat uvítání jako hrdinovi. Místo toho mezi nimi chodíš nepoznaný v převleku sluhy." Svým vážným modrým zrakem přitom pátrala v mých očích.

Přistihl jsem se při úsměvu. "Možná že jsem strávil příliš mnoho času v Horách, kde všichni vědí, že skutečný vládce tamtoho království je sluhou všech."

Její modré oči se na okamžik rozšířily. Ryzí úsměv, který se jí poté rozlil na tváři, byl jako slunce prosvítající skrz bouřkové mraky, a to i navzdory slzám, jež jí náhle vyhrkly do očí. "Och, Fitzi, když tě slyším říkat taková slova, je to jako balzám na moji duši. Ano, byl jsi svému lidu Sacrifice, a já tě za to obdivuji. Ale slyšet ze tvých rtů, že chápeš, že to byla tvoje povinnost, a že jsi to pojal jako satisfakci, to mě naplňuje radostí."

Nemyslel jsem si, že by to bylo přesně tak, jak povídala, a přesto nemohu popřít, že její chvála ulevila jakési dávné bolesti v mém nitru. Raději jsem se stáhl, abych na ni nemusel pohlížet moc zblízka.

"Dutiful," řekl jsem náhle. "Právě kvůli němu jsem tady, a jakkoli mám velkou radost z tohoto shledání, ještě větší radost by mi udělalo, kdybych objevil, co se s ním stalo."

Královna mě stále držela za jednu ruku, a zatímco mě vedla ke stolu, pevněji sevřela. "Och, ty jsi byl vždycky můj přítel, vlastně už předtím, než jsem jako cizinka přišla na tento dvůr. A i teď jsi v této věci v duchu se mnou." Zhluboka se

nadechla a pak strachy a obavy matky zlomily kontrolu královny nad svým hlasem, když řekla: "Bez ohledu na to, jak se u dvora přetvařuji — a rmoutí mne, že musím takto klamat svůj lid — mně můj syn ani na okamžik nejde z mysli. Fitz-Chivalry, vinu za to kladu sama sobě k nohám, přesto však nevím, jestli mou chybou ve vztahu k němu bylo příliš mnoho disciplíny, anebo naopak příliš málo, či jestli jsem toho nepožadovala příliš mnoho po princovi a ne dost po chlapci, nebo —"

"Má královno, nemůžete k tomuto problému přistupovat takhle. Musíme začít tam, kde se nacházíme, nic dobrého nemůže vzejít z toho, budeme-li se pokoušet přikrknout někomu vinu. Řeknu vám nepokrytě, že za tu krátkou dobu, co tady jsem, se mi nepodařilo nic zjistit. Ti, jež jsem zpovídal, mluví o princovi dobře. Nikdo mi neodhalil, že by byl nešťastný nebo jakkoli nespokojený."

"Pak si tedy myslíš, že byl unesen?" přerušila mne.

To přerušení bylo pro Kettricken tak netypické, že jsem konečně pochopil hloubku její mučivé úzkosti. Povytláhl jsem jí židli, a když si sedla, zahleděl jsem se jí shora do tváře a s veškerým klidem, který jsem v sobě sebral, jsem pravil: "Ještě si nemyslím nic. Nemám dostatek faktů, abych si utvořil nějaký názor."

Na její netrpělivý povzdech jsme se Chade i já posadili za stůl. "Ale co tvé Umění?" zeptala se. "Nepoví ti o něm nic? Chade mi říkal o svém podezření, že ty a chlapec jste byli ve svých snech nějak propojeni. Nechápu, jak je to možné, ale je-li to pravda, určitě ti to muselo něco říci. O čem se mu zdálo v posledních několika nocích?"

"Má odpověď se vám, moje královno, nebude líbit o moc víc, než se vám líbila moje odpověď tehdy před léty, když jsme pátrali po Veritym. Mé schopnosti jsou teď stejné jako tehdy: nevypočitatelné a nespolehlivé. Podle toho, co mi řekl Chade, je možné, že jsem občas s princem Dutifulem sdílel sen. Ovšem je-li to tak, v té době jsem si toho nebyl vědom. Ani se neumím prolomit do jeho snu za pomoci vůle. Pokud se mu o něčem v posledních nocích zdálo, zdálo se to jemu samotnému."

"Anebo se mu možná nezdálo o ničem," zanaříkala Kettricken. "Možná je již po smrti, nebo natolik zmučený, že nemůže spát a snít."

"Má královno, vy si představujete to nejhorší a přitom se vaše mysl u toho problému zasekne a nepřemýšlí o řešení." Chadeův hlas byl bezmála přísný. Jelikož jsem věděl, jak byl chlapcovou nepřítomností sám rozrušen, jeho přísnost mne zaskočila, dokud jsem neuviděl královninu reakci.

Kettricken z jeho přisnosti čerpala sílu.

"Samozřejmě. Máte pravdu." Nadechla se. "Ale jaké může naše řešení být? My jsme nezjistili nic, ani FitzChivalry. Radil jste mi, abych jeho zmizení udržovala v tajnosti, jinak bychom vyplašili lid a uspíšili zbrklá řešení. Avšak neobdrželi jsme žádné požadavky ohledně výkupného. Možná jsme měli rozhlásit, že princ je pohřešován. Někdo někde musí něco vědět. Myslím, že to musíme vyhlásit a požádat lidi o pomoc."

"Ještě ne," uslyšel jsem se říkat. "Poněvadž máte pravdu v tvrzení, že někdo někde musí něco vědět. A pokud vědí, že princ na Buckkeepu není, a ještě nevystoupili z ulity, potom k tomu mají důvod. A já bych rád věděl, co je to za důvod."

"A tak co potom navrhuješ?" zeptala se mne Kettricken. "Co nám nyní zbývá?"

Věděl jsem, že ji to popudí, ale přesto jsem to navrhl: "Dejte mi ještě trochu času. Asi tak den, nejvýše dva. Nechtě mě položit ještě pár otázek a ještě trochu čmúchat kolem."

"Ale do té doby by se mu mohlo něco stát!"

"Už dávno se mu mohlo něco stát," podotkl jsem zpríma. A řekl jsem ta krutá slova s klidem:

"Kettricken. Pokud ho někdo unesl, aby ho zabil, teď už by to byla hotová věc. Pokud ho unesli, aby ho využili, tak pořád čekají na náš tah v této hře. Pokud utekl, pak by ještě mohl přiběhnout zpátky domů. Zatímco budeme udržovat jeho nepřítomnost v tajnosti, další tah patří nám. Rozhlas to, a ten tah za nás vykonají jiní. Šlechtici začnou pročesávat krajinu a hledat ho a ne všichni budou mít na srdci jeho nejvyšší dobro. Někteří ho budou chtít 'zachránit', aby se ti vetřeli do přízně, a ostatní si mohou myslet, že jen vyrvou kořist z čelistí další lasičky."

Zavřela oči, ale neochotně na má slova přikyvovala. Když promluvila, hlas měla napjatý: "Sám však dobře víš, že nemáme moc času. Neříkal ti snad Chade, že sem jede ostrovanský kontingent, aby formálně stvrdil zasnoubení prince Dutifula? A až za čtrnáct dní od nynějška dorazí, musím být schopna ho předvést, jinak riskuji nejen trapnou situaci, ale i urážku a konec starostlivě ukutého příměří, z něhož jsem doufala utvořit spojení."

"Vykoupené tvým synem." Ta slova mi vyskočila z úst, ještě než mi došlo, že si je vůbec myslím.

Otevřela oči a zpríma na mě pohlédla. "Ano. Stejně jako bylo spojení Hor se Šesti vévodstvími vykoupeno mnou." Natočila hlavu úkosem a zadívala se na mě. "Myslíš, že je to špatná transakce?"

Zasloužil jsem si pokárání. Sklopil jsem hlavu. "Ne, má královno. Myslím, že to byl ten nejlepší obchod, jaký kdy Šest vévodství uzavřelo."

Kývla na můj kompliment a do tváře jí vstoupil mírný nach. "Budu naslouchat tvým radám, Fitzi. Ještě další dva dny budeme Dutifula hledat na vlastní pěst, než jeho nepřítomnost oznámíme našemu lidu. V těchto dnech nasadíme všechny prostředky, které máme k dispozici, abychom zjistili, co se s ním mohlo stát. Chade ti již zpřístupnil utajené bludiště v buckkeepských zdech. Moc se mi nelíbí, co to o nás vypovídá, že pokradmu špehujeme vlastní lidi, ale dávám ti ho plně k dispozici, FitzChivalry. Víím, že toho nebudeš zneužívat. Užívej ho, jak to sám pokládáš za vhodné."

"Děkuji, má královno," odpověděl jsem rozpačitě. Ve skutečnosti jsem tím darem nijak nadšen nebyl, mít přístup ke všem malicherným a nízkým pokleskům každého lorda nebo každé dámy. Na Chadea jsem se raději nedíval. Co ho to muselo stát, když byl zasvěcen nejen do velikých tajemství trůnu, ale i do špinavých a ostudných hříchů hradních obyvatel? Jakých neřestí byl bezděčně svědkem, jaké trapné nedostatky musel zřít a jak se potom každý den střetával s pohledy těch lidí v prostorných a dobře osvětlených hradních pokojích?

"...a cokoli, co budeš muset udělat."

Trochu jsem se v mysli zatoulal, ale královna na mě hleděla a čekala. Učinil jsem jedinou možnou odpověď: "Ano, má královno."

Královna si mocně povzddechla, jako by se obávala mého odmítnutí. Nebo jako by se děsila toho, co musí říci vzápětí: "Pak to udělej, FitzChivalry, nejvěrnější příteli. Nevyužívala bych tě tímto způsobem, kdyby se tomu dalo nějak vyhnout. Hlídej si své zdraví. Měj se na pozoru před bylinami a drogami, protože jakkoli je tvůj starý mistr důkladný, žádnému překladu nelze nikdy absolutně důvěřovat."

Nadechla se a odlišným tónem dodala: "Pokud na tebe Chade či já příliš naléháme, řekni nám to. Tvá hlava musí držet stráž tváře v tvář hnutím mého mateřského srdce. Prosím... nedovol, abych se zostudila

tím, že bych po tobě žádala víc, než můžeš..." Její hlas vyzněl do ztracena. Myslím, že věřila, že význam jejích slov chápu. Znovu se nadechla. Otočila hlavu a odvrátila ode mě zrak, jako by tím mohla přede mnou utajit slzy ve svých očích. "Začneš už dnes v noci?" zeptala se nepřírozně vysokým hlasem. Pochopil jsem, s čím jsem právě souhlasil. Tehdy jsem pochopil, že jsem stanul na pokraji propasti. Vrhla jsem se do ní. "Ano, má královno."

Jak mám popsat onen dlouhý výstup po schodech do věže? Chade mě vedl po tajných místech hradu a já následoval mihotavé světlo jeho lampy. V mém nitru se svářily hrůza a očekávání. Měl jsem pocit, jako bych svůj žaludek vlekl daleko za sebou, a přesto jsem toužil, aby si Chade cestou po schodech více pospíšil. Projíždělo mnou vzrušení, jak jsme byli stále blíže oné vášni, která mi byla tak dlouho odepřena. Ve svých nadějích bych se měl soustředit na záchranu prince, ale všechny mé myšlenky ovládla vyhlídka na to, že se pohroužím do Umění. Děsilo mne to a zároveň trýznivě ponoukalo. Má kůže byla podivně napjatá a citlivá a mé smysly jako by se vzpouzely ve vězení mého těla. Na pokraji svého sluchu jako bych vnímal, že v ovzduší se vznáší hudba.

Chade odjistil dveře a pak mi pokynul, abych vstoupil jako první. Když jsem se protahoval okolo něho, poznamenal: "Zdáš se být nervózní jako ženich, chlapče."

Odkašlal jsem si. "Je to zvláštní, vrhat se teď po hlavě do něčeho, čemu jsem se snažně učil vyhýbat." Zavřel za námi dveře a já se rozhlédl po místnosti. Na krbové mřížce plápolal malý ohýnek. I uprostřed letního žáru to vypadalo, že tlusté kamenné zdi hradu vyšeptávají do místnosti chlad. Verityho meč stál opřený o krb v místě, kde jsem ho zanechal, ale někdo mezitím vyměnil kůži na držadle. "Poznal jsi Verityho meč," poznamenal jsem.

"Jak bych nepoznal? Jsem rád, že jsi ho uchoval v bezpečí."

Zasmál jsem se. "Spíše bych řekl, že on uchoval v bezpečí mne. Nuže. Co přesně nyní navrhuješ?"

"Navrhuji, aby sis udělal pohodlí a aby ses pokusil vyhledat prince Uměním. To je vše."

Rozhlížel jsem se po místě k sezení. Ne, na krbových kamenech ne. A jako tomu bývalo vždy, nabízela se pouze jedna pohodlná sedačka poblíž ohně. "A co ty drogy a byliny, o nichž mluvila královna?"

Chade po mně pohlédl úkosem. Myslím, že jsem v tom pohledu zaregistroval jistou ostražitost.

"Nemyslím, že je budeme potřebovat. Měla na mysli několik svitků z tematické sbírky o Umění. Jsou tam čaje a tinktury, doporučované pro studenty Umění, kteří mají zjevně potíže navodit receptivní stav mysli. Uvažovali jsme, že bychom je podali princí Dutifulovi, ale rozhodli jsme se to odložit, dokud se neukáže, že je to vskutku nezbytné."

"Galen nikdy nepoužíval žádné byliny, když nás vyučoval." Vytáhl jsem zpod" stolu vysokou stoličku a postavil si ji naproti Chadeově sedačce. Pak jsem se na ni usadil. Chade se uvelebil v křesle, ale pak ke mně musel zdola vzhlížet. Tuším, že mu to vadilo. Když promluvil, znělo to podrážděně:

"Galen nikdy nepoužíval žádné byliny, když vyučoval tebe. Nikdy jsi nepojal podezření, že ostatním ve vaší koterii se možná dostávalo zvláštní pozornosti, o které jsi nevěděl? Já ano. Tím si samozřejmě nikdy nebudeme jisti."

Na to jsem jen pokrčil rameny. Co jiného jsem měl dělat? Bylo to už dávno a všichni byli mrtví, několik z nich jsem vlastnoručně sprovodil ze světa já. Co na tom teď záleželo? Avšak tyto myšlenky ve mně probudily moji starou averzi vůči Umění. Namísto očekávání se mne pojednou zmocnila hrůza. Změnil jsem téma. "Zjistil jsi mi, kdo dal princí tu kočku?"

Chadea ta náhlá změna tématu zaskočila. "Já — no ano, samozřejmě. Lady Bresinga z Galetonu a její syn Civil. Byl to dárek k narozeninám. Tu kočku mu dali v malém vyšperkovaném postroji s vodítkem. Zvíře bylo asi dva roky staré, takové dlouhonohé pruhované stvoření s poněkud plochou tváří a ocasem dlouhým jako zbytek těla. Pokud vím, tyto kočky se nedají chovat, prý se kotě musí sebrat z divokého doupěte ještě dříve, než otevře oči, má-li z něj něco být. Je to exotické lovecké zvíře, vhodné pro solitární lov. Princ ji bez váhání přijal."

"Kdo vytáhl to kotě z doupěte?" zeptal jsem se.

"Nemám tušení. Řekl bych, že jejich lovčí."

"Měla kočka prince ráda?"

Chade se zamračil. "Tím jsem se opravdu nezabýval. Pokud si vzpomínám, přistoupili k pódiu, lady Bresinga držela vodítko, na němž byla kočka uvázaná, a její syn nesl to zvíře. Zdálo se být až omámené

tou spoustou světla a hlukem slavnostního veselí. Říkal jsem si, jestli ho náhodou neobludili drogami, aby nezpanikařilo a nepokusilo se o útěk. Když ovšem složili princovi poklonu, dáma mu dala konec vodítka do ruky a Civil, její syn, položil kočku Dutifulovi k nohám."

"Nepokusilo se zvíře utéci? Necukalo na vodítku?"

"Ne. Jak už jsem říkal, působilo docela klidně, až nepřírozeně. Myslím, že nějakou chvíli na prince hledělo a potom mu šťouchlo hlavou do kolena." Chade se mezitím zahleděl do dále a já viděl, jak si jeho školená mysl onu scénu detailně vybavuje. "Natáhl se, aby ho pohladil, a zvíře se nahrbilo a ucuklo. Potom mu přičichlo k ruce. A potom udělalo tu divnou věc, otevřelo tlamu dokořán a nadechlo se těsně vedle jeho ruky, jako by mohlo ze vzduchu okusit jeho vůni. Potom už to vypadalo, že ho akceptuje. Otíralo si mu hlavu o nohu, jako to kočky dělávají. Když se ji sluha pokusil odvést, kočka nechtěla jít, takže po zbytek večera směla zůstat u princova křesla. Princ tím byl zjevně potěšen."

"Za jak dlouho s ní začal vyrážet na lov?"

"Myslím, že on a Civil kočku vyvedli hned na druhý den. Civil a princ jsou skoro stejně staří a princ jen dychtil kočku vyzkoušet, jako ostatně každý chlapec. Civil se svou matkou se u dvora zdrželi po zbytek týdne a já myslím, že Civil a princ chodili s kočkou každé ráno ven. Byla to pro něj šance, jak se naučit s kočkou lovit, rozumíš, přímo od lidí, kteří tento druh lovu znají."

"A dařilo se jim na lovu dobře?"

"Och, myslím, že ano. Není to samozřejmě kdovíjak velká zvěř, ale nosili zpátky, och, ptáky, myslím, a taky zajíce."

"A kočka pořád spávala v jeho pokoji?"

"Pokud vím, má být chována v blízkosti člověka, aby zůstala krotká. A psi ve stáji by ji samozřejmě nenechali na pokoji. Takže ano, spávala v jeho pokoji a chodila za ním po hradě. Fitzi, jaké máš podezření?"

Odvětil jsem mu popravdě: "Stejně jako ty. Že náš princ, nadaný Moudrostí, se vypařil i se svou kočičí loveckou družkou. A že nic z toho není náhoda. Ani ten dar v podobě zvířete, ani to pouto, ani to zmizení. Někdo to naplánoval."

Chade se zamračil, odmítaje si připustit to, čemu stejně věřil. "Ta kočka by mohla být usmrcena, když by byl princ unesen. Anebo by mohla utéci."

"To už jsi povídal. Avšak má-li princ vlohy k Moudrosti a kočka je k němu připoutaná, v případě jeho únosu by neutekla." Stolička byla nepohodlná, avšak já na ní pořád tvrdošíjně seděl. Zavřel jsem na okamžik oči. Občas, když je tělo unavené, mysl vzlétne. Nechal jsem své myšlenky skákat, kam se jim zachtělo. "Viš, já se připoutal třikrát. Poprvé k Nosymu, tomu štěněti, které mi pak Burrich vzal. A pak znovu ke Smithymu, když jsem byl ještě chlapec. A naposledy k Nighteyesovi. A pokaždé tam byl naléhavý pocit souvztáznosti. K Nosymu jsem se připoutal ještě dřív, než jsem si byl vůbec vědom toho, že to dělám. Stalo se to myslím proto, že jsem byl osamělý. Protože když mi Smithy nabídl svou lásku, bez výhrad jsem ji přijal. A když potom vlkův vztek a nenávisť k té jeho kleci tak přesně souzněly s mými pocity, nebyl jsem s to mezi námi rozlišovat." Otevřel jsem krátce oči a střetl se s Chadeovým ušaslým pohledem. "Chápeš, neměl jsem kolem sebe žádné zdi." Odvrátil jsem od něj zrak k pohasínajícímu ohni. "Podle toho, co mi bylo řečeno, se v rodinách s tradicí Moudrosti brání dětem v tom, aby se to stalo. Učí je udržovat kolem sebe zdi, pokud jsou ještě malé. A když pak dospějí, pošlou je do světa, aby si našly vhodné partnery, skoro jako když se hledá vhodný partner do manželství."

"Co tedy navrhuješ?" zeptal se tiše Chade.

Sledoval jsem tu myšlenku, kam až mě zavede. "Královna vybrala princovi Dutifulovi nevěstu kvůli politickému spojení. A co když nějaká rodina ze Staré krve učinila totéž?"

Po mých slovech následovalo dlouhé mlčení. Pohlédl jsem zpátky na Chadea. Oči měl upřené do ohně a já skoro viděl, jak jeho mysl zuřivě pracuje, aby vyvodila všechny důsledky z toho, co jsem právě řekl.

"Nějaká rodina ze Staré krve princovi záměrně vybere zvíře, se kterým se má spojit. Takže předpokládáme, že lady Bresinga má vlohy k Moudrosti, že dokonce celá její linie pochází, jak ty říkáš, ze Staré krve. Že nějak věděli nebo tušili, že princ je rovněž nadaný Moudrostí." Odmlčel se, sešpulil ústa a uvažoval: "Možná že oni stáli za tím dopisem, který tvrdil, že princ je nadaný Moudrostí... Stále však nechápu, co by tím mohli získat?"

"A co získáme my sňatkem Dutifula s nějakou ostrovanskou dívkou? Spojenectví, Chade."

Zamračil se na mne. "Jako že ta kočka nějak stále patří k Bresinžině rodině a udržuje s ní styk? Jako že ta kočka může nějak ovlivnit princovy politické kroky?"

Způsob, jakým to řekl, to celé zlehčil. "Ještě jsem to úplně nevydumal," připustil jsem. "Ale myslím si, že za tím něco je. I kdyby jejich jediným cílem bylo dokázat, že sám princ je nadaný Moudrostí a že tudíž lidé s Moudrostí by neměli být čtvrceni a páleni za to, že jsou takoví, jací jsou. Nebo aby u prince vzbudili sympatie k lidem s Moudrostí, a tím i u královny."

Chade po mně pohlédl úkosem. "Tohle už je motiv, který dokážu uznat. Je tu možné i vydírání. Jakmile by měli prince připoutaného k nějakému zvířeti, mohou usilovat o politické výhody pod pohrůzkou, že vyzradí ostatním, jak se to u něj má s Moudrostí." Potom stočil pohled jinam. "Nebo se pokusit redukovat prince na úroveň zvířete, pokud na jejich politické požadavky nepřistoupíme."

Chadeova mysl byla jako vždycky schopná mnohem větších logických klíčků než ta moje. Byla to skoro úleva, nechat ho, ať moje závěry vytříbí. Nechtěl jsem, aby můj starý učitel upadal na mysl či na těle. V mnoha ohledech pořád stál jako štít mezi světem a mnou. Při jeho úvahách jsem pokyvoval hlavou.

Pojednou vstal. "O to větší důvod, abychom postupovali tak, jak jsme si to naplánovali Pojd', sedni si tady do mého křesla Trůniš tam jako nějaký papoušek, nemůžeš mít vůbec žádné pohodlí. Jednu základní věc všechny ty svitky zdůrazňují, a sice, že praktikant Umění by si měl najít nějaké pohodlné výchozí místo, kde je tělo uvolněné a mysl nerušená."

Otevřel jsem ústa, abych mu řekl, že je to pravý opak toho, co nám udělal Galen. Když nás vyučoval, navodil u nás tak mizerný fyzický stav, že se mysl stala naší jedinou únikovou cestou. Zavřel jsem zase pusku, aniž jsem to vyslovil Bylo zbytečné protestovat nebo přemýšlet nad tím, co dělal Galen Ten pokřivený asketický muž nás všechny mučil a ty, kteří absolvovali výcvik, zdeformoval do nemyslitelné koterie loajální vůči princovi Regalovi. Možná že právě s tím to nějak souviselo, možná že potřeboval zlomit jejich tělesný odpor a soudnost mysli, než je mohl zformovat do koterie podle svých představ.

Usedl jsem do Chadeova křesla. Bylo stále vyhráté a neslo otisk jeho těla. Bylo zvláštní sedět tam v jeho přítomnosti. Skoro jako bych se stával jím Chade zaujal mé vyvýšené místo na stoličce a já byl pro tentokrát vystaven jeho pohledu směřujícímu shora. Založil si ruce na hrudi a předklonil se, uculuje se na mne.

"Je to pohodlné?" zeptal se mě.

"Ne," přiznal jsem

"Dobře ti tak," zamumlal Potom ze stoličky s hlasitým smíchem vstal. "Pověz mi, co mám udělat, abych ti s tím pomohl "

"Chceš po mně, abych tu jen tak seděl a pátral pohroužen v Umění, jestli nenajdu prince?"

"Je to tak těžké?" Byla to upřímně míněná otázka.

"Minulou noc jsem se o to několik hodin pokoušel. Nestalo se nic až na to, že mě z toho rozbolela hlava."

"Och " Na okamžik se zatvářil nerozhodně Pak rezolutně prohlásil: "Musíme to prostě zkusit znovu." A tišším hlasem zamumlal: "Vždyť co jiného nám zbývá?"

Na to jsem neměl žádnou odpověď. Opřel jsem se v jeho křesle a snažil se uvolnit tělo. Upřel jsem zrak na Chadeovu křbovou řimsu, jen aby moji pozornost vzápětí upoutal nůž na krájení ovoce, zaražený do dřeva. Udělal jsem to já, už před léty. Teď rozhodně nebyl čas se tím incidentem zabývat Přesto jsem se přistihl, jak říkám: "Dnes jsem se vplížil do svého starého pokoje. Vypadá to tam, jako by nebyl využíván od doby, co jsem tam naposled spal."

"To taky nebyl. Na hradě se říká, že tam straší."

"Ty žertuješ!"

"Ne. Jen se nad tím zamysli. Spával tam Bastard, načichlý Moudrostí, a ten byl usmrčen v hradní hladomorně. Je to dobrý základ pro strašidelnou historku. A navíc byla té noci skrze jeho okenice vidět mihotavá modrá světla a jednou jeden čeledín řekl, že za měsíční noci viděl Pod'obaného muže, jak hledí z toho okna. "

"Tys ho udržoval prázdný. "

"Nejsem až tak prostý citů, jak si možná myslíš. A mimoto jsem dlouhou dobu doufal, že se do toho

pokoje jednoho dne vrátíš. Ale dost už s tím. Máme před sebou úkol."

Nadechl jsem se a řekl "Královna se nezmínila o tom dopise, kde stálo, že princ má vlohy k Moudrosti."

"Ne. Nezmínila."

"Nevíš proč?"

Zarazil se. "Třeba jsou některé věci tak úděsné, že ani naše dobrá královna se nemůže přimět, aby o nich přemýšlela"

"Rád bych ten dopis viděl."

"Tak dobře. Až později." Odmlčel se, a pak se mě ztěžka zeptal: "Fitzi? Usadíš se už konečně a pustíš se do toho, nebo to budeš pořád odkládat?"

Rozvážně jsem se nadechl, zvolna vydechl a upřel zrak k dohasínajícímu ohni. Zahledl jsem se do jeho nitra a postupně uvolňoval mysl od svých myšlenek. Otevíral jsem se Umění.

Má mysl se začala rozvíjet. Během uplynulých let jsem se hodně zabýval tím, jak lze popsat Umění. Ale žádná metafora to doopravdy nevystihuje. Jako složený kousek hedvábí, mysl se otevírá a otevírá a znovu otevírá, stává se větší a poněkud tenčí To je jedno zpodobení. Další je to, že Umění je jako velká neviditelná řeka, která protéká všemi časy. Když na ni člověk vědomě zaměří pozornost, může být uchvácen jejím proudem a vytažen ven, aby s ní plul V jejích divokých vodách se mohou mysli dotýkat a prolínat.

Avšak žádná slova či podobnoství to nevystihují o nic víc, než lze slovy popsat vůni čerstvého chleba nebo žlutou barvu. Umění je Umění Je to dědičná magie Farseerů, a přesto nenáleží jen samotným králům Spousta lidí v Šesti vévodstvích je na něj bezděčně napojena V některých plápolá natolik silně, že zkušený praktikant může slyšet jejich myšlenky. Občas mohu i ovlivnit to, co si osoba ovanuta Uměním myslí Mnohem vzácnější jsou ti, kteří dokáží s Uměním vyrukovat do éteru. Tahle schopnost zpravidla obnáší jen zkusmé šmátrání, není-h talent náležitě školen Otevřel jsem se Umění a nechal své vědomí expandovat, aniž jsem očekával, že někoho najdu

Vlákna myšlenek mne oplétala jako vodní řasy. "Nesnáším to, jak se ta ženská dívá na mého milého."

"Kéž bych ti mohl říci ještě poslední slovo, táto." "Prosím, pospěš si domů, je mi tak zle." "Ty jsi tak krásná. Prosím, prosím, otoč se, podívej se na mě, alespoň to mi dopřej." Ti, kteří tyto myšlenky s takovou vehemencí vyvrhovali ven, si většinou nebyli vědomi jejich síly. Nikdo z nich si nebyl vědom mne, že s nimi jejich myšlenky sdílím, ani já jim nemohl tlumočit své myšlenky. Všichni ve své hluchotě volali hlasy, o nichž si mysleli, že jsou němé. Žádný z nich nepatřil princí Dutifulovi. Z nějaké odlehle části hradu dolehla k mým uším hudba a na chvíli mě vyrušila. Já ten vjem zapudil a snažil se dál.

Nevím, jak dlouho jsem slídl mezi těmito neopatrnými myslmi ani jak daleko jsem při svém pátrání dospěl. Dosah Umění je dán silou praktikantových schopností, a ne vzdáleností. Pokud jde o moji sílu, neměl jsem pro ni žádnou míru, dokonce ani čas neexistuje, je-li člověk uchvácen Uměním. Nakonec jsem se znovu protáhl tou úžinou a přimkl se k svému tělesnému vědomí, i navzdory pokušení nechat Umění, aby mě z mého těla vymetlo navždy.

"Fitz," zamumlal jsem na něco v odpověď a potom řekl nahlas sám k sobě: "FitzChivalry" Na uhlíky v ohni dopadlo čerstvé poleno a rozptýlilo sálající jádro do jednotlivých uhlíků. Chvíli jsem na to civěl, pokoušeje se odhalit smysl toho, co vidím Potom jsem zamrkal a vzal na vědomí Chadeovu ruku spočínuvší mi na rameni. Ucítíl jsem teplé jídlo a otočil pomalu hlavu. Na nízkém stole poblíž židle spočíval talíř. Zíral jsem na něj a divil se, kde se tam vzal

"Fitzi?" řekl znovu Chade a já se pokusil vybavit si jeho otázku

"Co je?"

"Našel jsi prince Dutifula?"

Každé slovo mi postupně dávalo smysl, až jsem pochopil celý jeho dotaz "Ne," řekl jsem, když se prese mne převalila vlna únavy. "Ne, nic." Záhy po tom náporu únavy se mi rozechvěly ruce a začala mi třesit hlava. Zavřel jsem oči, ale neulevilo se mi I když jsem měl oči zavřené, napříč tou tmou se pořád mihotali světelní hadi. Když jsem oči zase otevřel, byli navrstvení jeden na druhém v místnosti přede mnou. Měl jsem pocit, jako kdyby mi do hlavy vnikalo příliš mnoho světla. Vlny bolesti mnou zmítaly v divokém příboji a já nebyl s to se zorientovat.

"Tady. Vypij to."

Chade mi vložil do rukou horký hrnek a já ho pozvedl k ústům. Usrkl jsem doušek a vzápětí ho málem vyplivl. Nebyla to elfí kůra, která by mi utišila bolest hlavy, nýbrž jen hovězí vývar. Beze stopy nadšení jsem polkl. "Elfí kůra," připomněl jsem mu. "Tu zrovna teď potřebuji. A ne jídlo."

"Ne, Fitzi. Vzpomeň si na to, co jsi mi říkal. Elfí kůra potlačuje schopnosti k Umění a otupuje tvůj talent. A to zrovna teď nemůžeme riskovat. Něco sněz. Vráti ti to sílu."

Poslušně jsem pohlédl na podnos. Vedle čerstvě upečeného chleba plavaly ve smetaně nakrájené kousky ovoce. Byla tam i sklenice vína a růžové plátky pečených říčních ryb. Opatrně jsem položil hrnek s vývarem hned vedle toho hnusu a odvrátil zrak jinam. Oheň se znovu rozhořival, tančící plameny olizovaly poleno, na mě až příliš zářivé. Sklopil jsem tvář do dlaní, utíkaje se do tmy, ale i tady mi stále před očima tančila světla. Přes ruce jsem zahuhlal. "Potřebuji trochu elfí kůry. Tak zlé to nebylo už roky, od doby, co byl ještě naživu Verity, od doby, co ode mne čerpal sílu Shrewd. Prosím, Chade. Nemohu ani myslet." Chade odešel pryč. Seděl jsem tam a počítal úderý svého srdce, dokud se nevrátí. Každý z úderů znamenal zášleh bolesti ve spáncích. Uslyšel jsem jeho šouravé kroky a zvedl hlavu.

"Tumáš," řekl nevrle a přiložil mi na čelo studenou mokrou látku. Byl to takový šok, že jsem zalapal po dechu. Přidržel jsem si ji na čele a ucítil, jak třetění poněkud ustoupilo. Byla cítit levandulí.

Pohlédl jsem na něj přes clonu bolesti. Ruce měl prázdné. "A co ten čaj?" připomněl jsem mu

"Ne, Fitzi."

"Chade. Prosím. Tak strašně to bolí, že ani nevidím." Každé slovo mě stálo spoustu sil. I můj vlastní hlas mi připadal příliš hlučný.

"Já vím," pravil potichu. "Já vím, můj chlapče. Ale budeš to muset vydržet. Svitky říkají něco o tom, že praktikování Umění způsobuje takovou bolest, ale že po čase a opakovaném úsilí se ji naučíš ovládat. Opět tomu příliš nerozumím, ale zdá se, že to má co do činění se štěpením sil, které vyvíjíš, abys vyšel ze sebe sama a zároveň aby ses udržel pevně při sobě. Po určité době se naučíš, jak to napětí zmírnit, a pak..."

"Chade!" Nechtěl jsem hulákat, ale nemohl jsem si pomoci. "Já jen potřebuji tu zatracenou elfí kůru. Prosím!" Pojednou jsem nad sebou nabyl kontrolu. "Prosím," dodal jsem tiše, kajícně. "Prosím jen o ten čaj. Jen mi pomoz utišit tu bolest a pak ti budu moci naslouchat."

"Ne, Fitzi."

"Chade." Svěřil jsem se mu se svou skrytou obavou. "Taková bolest by u mne mohla vyvolat záchvat." Viděl jsem, jak mu nejistě zajiskřily oči. Pak ale řekl: "To si nemyslím. A kromě toho jsem tady vedle tebe, chlapče. Postarám se o tebe. Budeš se přes to muset zkusit překlenout i bez drogy. Kvůli Dutifulovi. Kvůli Šesti vévodstvím."

Jeho odmítnutí mě natolik omráčilo, že jsem zmlkl. Byl jsem zmítán bolestí a vzdorem. "Dobrá," odsekl jsem. "Mám jí trochu ve svém ranci u sebe v pokoji." Zkoušel jsem v sobě najít vůli, abych vstal.

Následoval okamžik ticha. Pak Chade zdráhavě připustil. "Nějakou jsi ve svém ranci u sebe v pokoji měl. Teď už je pryč. Stejně jako chovanka, která k ní byla přibalena."

Serval jsem si hadr z čela a zlostně na něho pohlédl. Můj vztek vyrůstal ze základů mé bolesti. "Na to nemáš žádné právo. Jak ses opovážil?"

Nadechl se a řekl: "Opovažuji se natolik, nakolik to požaduje nouze. A nouze je skutečně veliká." Jeho zelený pohled se vyzývavě střetl s mým. "Trůn potřebuje talent, kterým disponuješ jen ty. Nepovolím nic, co by umenšilo tvoje Umění."

Neuhnul přede mnou pohledem, ale já se na něj stěží vydržel dívat. Všude kolem něho zářilo světlo a zabodávalo se mi do mozku. Slabý náznak sebekontroly mi zabránil, abych po něm mrštil ob vaz. Jako kdyby to vytyšil, vzal mi ho a namísto něj mi nabídl čerstvě namočený a studený. Byla to žalostná úleva, ale já si ho dal na čelo a zvrátil v křesle hlavu nazad. Chtělo se mi plakat zoufalstvím a vztekem. Zpod obkladu jsem mu řekl. "Bolest. To pro mě znamená být Farseer. Bolest a zneužívání."

Neodpověděl. To byla z jeho strany vždy ta největší výtka, mlčení, jež mě nutilo, abych pořád dokola slyšel svoje slova. Jakmile jsem si sundal hadr z hlavy, měl připravený další. Když jsem si ho přitiskl na oči, mírným hlasem řekl: "Bolest a zneužívání. I já jsem jako Farseer zakusil svůj díl. Stejně jako Verity, a Chivalry, a Shrewd před nimi. Ty však víš, že je za tím něco víc. Kdyby nebyli oni, nebyl bys tady ani ty."

"Možná," připustil jsem poněkud zdráhavě Únava již nabývala vrch. Chtělo se mi jenom svinout se kolem té bolesti a spát, ale vzepřel jsem se tomu "Možná, ale to není dost. Ne dost na to, abych procházel tímhle."

"A co víc bys chtěl, Fitzi? Proč jsi vůbec tady?"

Věděl jsem, že to bylo míněno jako řečnická otázka, ale ta úzkost mne tížila už příliš dlouho. Odpověď už se mi drala na rty a bolest mne přiměla říci to bez přemýšlení. Nadzvedl jsem cíp látky a pohlédl na něho "Dělám to proto, že chci budoucnost. Ne pro sebe, ale pro svého chlapce. Pro Hapa. Chade, já to celé zpackal. Nenaučil jsem ho vůbec nic, ani jak bojovat, ani jak si vydělat na živobytí. Potřebuji mu najít učňovské místo u dobrého mistra. U Gindasta. U něho se chce chlapec učit. Chce být truhlářem, a já měl předvídat, že to přijde, a šetřit na to, jenže já to nedělal. A teď je tady, má věk na to, aby vstoupil do učení, a já nemám nic, co bych mu dal. Peníze, které jsem našetřil, nestačí ani na —"

"To mohu zařídit," řekl tiše Chade A pak se takřka zlostně zeptal: "Myslel sis, že bych to neudělal?"

Něco v mé tváři mne muselo prozradit, protože se naklonil blíž, čelo svraštěné, a zvolal. "Myslel sis, že to budeš muset udělat proto, abys mě mohl požádat o pomoc, nemám pravdu?" V ruce pořád držel vlhký hadr Když jím ve vzteku mrštil o zem, uslyšel jsem plesnutí o kamenné dlaždice "Fitzi, ty —" spustil, jenže vzápětí mu došla řeč Vstal a šel ode mne pryč Myslel jsem, že už se nevrátí. Místo toho šel k pracovnímu stolu a nepoužívanému krbu na druhém konci pokoje. Pomalu stůl obešel, dívaje se přitom na něj a na police se svítky a své nástroje, jako by hledal něco, co někam založil. Přeskládal jsem si druhý hadr a přidržel si ho na čele, avšak zpod ruky jsem ho pokradmu sledoval Nějakou dobu žádný z nás nic neříkal

Když se vrátil zpátky ke mně, zdál se být klidnější, ale zároveň jaksi starší Vyndal z keramické mísy čerstvě namočený hadr, vyždímal ho, složil a podal mi ho. Když jsme si obklady vyměňovali z ruky do ruky, tiše řekl: "Zařídím, aby Hap to učňovské místo dostal. Mohl jsi mě o to prostě požádat, když jsem byl u tebe na návštěvě. Nebo jsi už před léty mohl chlapce přivést na Buckkeep a my bychom mu zajistili slušné vzdělání."

"Umí číst, psát a počítat," řekl jsem na svou obranu. "O to jsem se postaral."

"Dobře." Jeho odpověď byla chladná. "Rád slyším, že sis zachoval aspoň tolik zdravého rozumu."

Na to jsem neměl co říci. Bolest i únava mne již zmáhaly. Věděl jsem, že jsem ho ranil, ale neměl jsem pocit, že by to byla moje chyba. Jak jsem mohl vědět, že by byl tak ochotný mi pomoci? Nicméně jsem se omluvil: "Chade, je mi to líto. Měl jsem vědět, že bys mi býval pomohl."

"Ano," souhlasil nelitostně. "Tos měl. A je ti to líto. Nepochybují o tom, že jsi upřímný. Přesto si vzpomínám, jak jsem tě varoval, už před léty, že když ta slova párkrát použiješ, znějí potom falešně. Fitzi, bolí mě, když tě vidím takhle."

"Už to začíná polevovat," zalhal jsem.

"Nemyslím tvou hlavu, ty pitomče. Bolí mě, když vidím, že jsi pořád... jako jsi byl vždy od doby... sakra. Od doby, cos byl odveden od své matky. Ostražitý, samotářský a nedůvěřivý. Navzdory všemu, co jsme... Po všech těch letech, to jsi nikomu nedal svou důvěru?"

Nějakou dobu jsem mlčel, přemítaje nad jeho slovy. Miloval jsem Molly, ale nikdy jsem se jí nesvěřil se svými tajemstvími. Mé pouto s Chadem pro mne bylo důležité jako kosti v těle, ale ne, nevěřil jsem, že by pro Hapa udělal vše, co zmůže, právě kvůli tomu, co jsme měli společného. Burrich. Verity.

Kettricken. Lady Patience. Starling. Pokaždé jsem se držel zpátky. "Důvěřuji šaškovi," řekl jsem a potom jsem se zamyslel nad tím, jestli je to vskutku tak. Je, ujistil jsem sám sebe. Nebylo skoro nic, co by o mně nevěděl. To už byla důvěra, nebo ne?

Chade po chvíli ztěžka řekl: "Vidiš, to je dobře. Že někomu důvěřuješ." Odvrátil se ode mě a řekl k ohni:

"Měl by ses přinutit něco sníst. Tvé tělo se tomu možná bude vzpouzet, ale ty víš, že jídlo potřebuješ."

Vzpomeň si, jak jsme museli nutit jídlo Veritymu, když provozoval Umění."

Neutrálnost v jeho hlase byla až bolestivá. Náhle mi to došlo. Chade doufal, že pokud jde o důvěru, vyslovím se pro něj. Nebyla by to však pravda a já bych mu nelhal. Zalovil jsem v mysli, abych mu místo důvěry dal něco jiného. Řekl jsem ta slova bez přemýšlení: "Chade, já tě mám moc rád. Jde jen o to, že —"

Otočil se ke mně skoro zprudka. "Přestaň, chlapče. Už nic neříkej." Hlas měl skoro prosebný, když

pravil: "To mi stačí." Položil mi ruku na rameno a až bolestivě ho sevřel. "Nebudu po tobě žádat něco, co nemůžeš dát. Jsi takový, jakým tě život udělal. A jakým jsem tě udělal já, Eda mi buď milostiv. A teď mi věnuj pozornost. Něco sněz. Přinut' se k tomu, budeš-li muset."

Bylo zbytečné mu říkat, že už z pohledu na jídlo a z jeho vůně se mi dělá na zvracení. Nadechl jsem se a dlouhými doušky vypil hovězí vývar, zadržuje dech, dokud nebyl všečen ve mně. Ovoce ve smetaně bylo v ústech slizké, ryba páchla a chlebem jsem se málem udávil, ale přinutil jsem se to napít požvýkané zhltnout. Pak jsem se zhluboka nadechl a vypil víno. Když jsem postavil pohár na stůl, žaludek se mi bouřil a motala se mi hlava. Víno bylo silnější, než jsem si myslel. Zvedl jsem zrak k Chadeovi. Pusu měl pootevřenou v úžasu. "Tak jsem to nemyslel," zamumlal.

Mlčky jsem pozvedl ruku na znamení, že je to zbytečné. Báł jsem se otevřít ústa, abych se nepozvracel. "Nejlíp udělaš, když půjdeš spát," navrhl zkroušeně.

Kývl jsem v odpověď a zvedl se na nohy. Chade mi otevřel dveře, podal mi svíčku a pak stál na prahu dveří, držel v ruce světlo a díval se, jak scházím chodbou dolů, až jsem mu zmizel z očí. Můj pokoj mi připadal neskutečně vzdálený, ale nakonec jsem přece jen dorazil k jeho dveřím. V mátohách jsem zhasil světlo, načež jsem popošel blíž a opatrně nahlédl kukátkem dovnitř. Poté jsem zmáčkl pojistku a otevřel se mi vstup do mého temného pokoje. Dnes v noci tady nehořela žádná svíčka. To mi nevadilo.

Vklopýtal jsem do zatuchlé temnoty a zabouchl za sebou dveře. Po pár krocích jsem se ocitl u postele a svalil se na ni. Byl jsem celý rozpálený a oblečení mě nepohodlně tísnilo, ale byl jsem příliš unavený na to, abych s tím něco dělal. Temnota kolem byla tak absolutní, že jsem ani pořádně nevěděl, jestli mám oči zavřené, či otevřené. Alespoň že mezitím zhasla světla pod mými víčky. Zíral jsem do tmy a toužil po chladivém poklidu lesa.

Tlusté zdi místnosti tlumily všechny zvuky a oddělovaly mne od okolní noci. Připadal jsem si jako uzavřený v hrobce. Zavřel jsem před tou temnotou oči a naslouchal bolestivému tepání v hlavě, které souznělo s tlukotem mého srdce. Žaludek mi nešťastně kružel. Nadechl jsem se a potichu si pro sebe řekl: "Les." A pak: "Noc. Stromy. Louka." Hledaje útěchu, utíkal jsem se v duchu do důvěrně známého přírodního světa. Detailně jsem si ho vykresloval před očima. Lehký vánek čeřící koruny stromů. Hvězdy mihotající se mezi cáry plujících mraků. Chlad a syté vůně země. Napětí ustoupilo a s ním i moje bolest. Nechal jsem se unášet představivostí. Zdusána země na zvířecí stezce pod mýma nohama. A já jsem se tiše ubíral temnotou, následuje svoji družku.

Šla tišeji než sama noc, každý její krok byl jistý a svižný. Ať jsem se snažil sebevíc, nedokázal jsem s ní udržet tempo. Ani jsem ji nebyl s to zahlédnout. Věděl jsem, kudy jde, podle jejího pachu visícího v nočním vzduchu či podle tiše šelestícího křoví těsně přede mnou. Moje kočka ji následovala, já ale nebyl dost rychlý. "Počkat!" zavolal jsem na ně.

Počkat? dobírala si mě. Počkat na tebe, abychom si zkazily noční lov? Ne. Já nepočkám. Musíš si pospíšet, a to potichu. Což jsi o mně neslyšel? Jsem Lehkonožka, Noční přítelkyně a Stínová stopařka. Buď taky takový a pojď, pojď, pojď a sdílej se mnou noc.

Spěchal jsem za ní, opojený nocí a její přítomností, neodolatelně k ní přitahován jako noční mūra ke svíčke. Věděl jsem, že její oči jsou zelené, neboť mi to řekla, a její dlouhé kadeře černé. Toužil jsem se jí dotknout, ale ona byla prchavá a jízlivá, pořád přede mnou, aniž se vůbec vystavila mým očím, o doteku nemluvě. Mohl jsem za ní jenom běžet nocí a dech mi drásal hrud', jak přede mnou prchala. Nestěžoval jsem si. Dokážu, že jsem jí hoden, a dobuduji.

Jenže srdce mi bilo jako splašené a dech mě pátil v plicích. Stanul jsem na vrcholu kopce a zastavil se, abych nabral dech. Před očima se mi naskýtal pohled na říční údolí. Na obloze visel kulatý a žlutý měsíc. To jsme na našem nočním lovu zaběhli tak daleko? Hradby Galetonu hluboko pode mnou připomínaly temnou hromadu kamení na břehu řeky. V oknech hradu stále žlutě zářilo pár ojedinelých světél. Říkal jsem si, kdo ty svíčky asi zapálil, když zbytek osazenstva hradu spí.

Toužíš po tom, spát v zatuchlé místnosti pod hromadou dek? Takhle bys chtěl promrhat takovouhle noc? Ušetři si spánek na dobu, kdy tě bude moci zahřát slunce, ušetři si spánek na dobu, kdy je zvěř ukrytá v doupatech či norách. A teď lov, ty můj nemotoro. Lov se mnou! Ukaž se. Nauč se být zajedno se mnou, mysli jako já, pohybu se jako já, jinak mě navždy ztratíš.

Už jsem chtěl za ní vyrazit. Mé myšlenky však na něco narážely, zdržující mne. Bylo tu něco, co musím

udělat, hned teď. Něco, co musím někomu říci, hned teď. Překvapen, zarazil jsem se přímo na místě, kde jsem předtím stál. Ta myšlenka mne rozštěpila. Jedna moje část musela jít, musela lovit v jejích patách, aby mě nenechala daleko za sebou. Ale druhá moje část tiše stála. Musím mu to říci hned. Hned teď. Vyloupil jsem se a oddělil, drže se pevně informace, kterou jsem získal. Mihotala se v mém sevření, hrozící stát se nesmyslem z mizejícího snu. Stiskl jsem tu myšlenku a nechal vše ostatní zmizet. Drž ji. Řekni to nahlas. Přimkni se k tomu slovu, přimkni se pevně k té myšlence. Nepouštěj ji, nenech ji rozpustit se spolu s tím snem.

"Galeton!"

Vyřkl jsem to slovo nahlas, sedě vzpřímeně na posteli v dusivé temnotě. Propocená košile se na mě lepila a bolest hlavy způsobená Uměním se znovu vrátila, ověšená řinčícími zvony. Na tom nezáleželo.

Vypotácel jsem se z postele a začal zkusmo šmátrat po neviditelných zdech. "Galeton," pravil jsem nahlas, aby mi to slovo nevyklouzlo z paměti. "Princ Dutiful loví poblíž Galetonu."

4 Laurel

Existuje jistý druh černého kamene, často protkaného bílými či stříbrnými vlákny, který ve své architektuře hojně používali Elderlingové. V pustinách za Horským královstvím se nachází přinejmenším jeden lom na těžbu tohoto kamene, ale je skoro jisté, že existují i další zdroje, poněvadž je těžké si jen představit, jak jinak by mohl být použit na stavbu tak velikých budov v tak navzájem velmi vzdálených lokalitách. Kámen se používal nejenom při stavbě jejich budov, ale i na monolity, které vztyčovali na jistých křižovatkách. Vzhledem k několika podivným vlastnostem těchto cest, které projektovali Elderlingové, lze usoudit, že při jejich stavbě se využívala také drcená nebo šterková forma řečeného kamene. Kdekoli Elderlingové stavěli, dávali vždy přednost tomuto kameni, přičemž i na místech, která zřejmě navštěvovali jen sporadicky, se nacházejí monumenty z tohoto kamene. Při bližším zkoumání Svědeckých kamenů u Buckkeepu se člověk přesvědčí, že tento kámen, ač notně poznamenaný drsným počasím či snad záměrně poškozený lidmi v minulých epochách, je téhož druhu. Někteří tvrdí, že Svědecké kameny u Buckkeepu a další "přísežné kameny" po celých Šesti vévodstvích byly původně vztyčeny Elderlingy za úplně odlišným účelem.

Probudil jsem se v Chadeově velké čtyřsloupkové posteli ve věžní komnatě. Chvilí jsem byl dezorientovaný, než mi došlo, že tohle již není další sen. Byl jsem opravdu vzhůru. Nevzpomínal jsem, že bych byl šel spát, jen na to, že jsem pár okamžiků seděl na okraji této postele. Na sobě jsem měl stále oděv ze včerejška.

Opatrně jsem se posadil, kladiva a kovadliny v mé hlavě mezitím přešly do monotónního klepání.

Místnost se zdála být prázdná, ale někdo tu musel ještě před chvílí být. U krbu se kouřilo z mísy s vodou k mytí a vedle ní stála menší zakrytá miska s kaší, aby nevystydla. Jakmile jsem tyto věci objevil, hned jsem je za dobrým účelem využil. Můj žaludek se sice stále vzpouzel přijmout jídlo, ale já stoicky jedl, protože jsem věděl, že je to v mém zájmu. Umyl jsem se, dal na oheň kotlík s vodou na čaj a pak přešel k pracovnímu stolu. Byla na něm rozložená velká mapa Bucku. V rozích byla zatížená hmoždířem, dvěma paličkami a čajovým šálkem. Na samotné mapě spočívala obrácená vinná číše. Když jsem ji nadzvedl, objevil jsem pod ní Galeton. Ležel na přítoku Jelení řeky v severozápadním cípu Bucku, na opačném břehu než Buckkeep. Nikdy jsem tam nebyl. Snažil jsem se rozpomenout, co o Galetonu vím, a rychle jsem to měl. Absolutně nic.

Má Moudrost mne upozornila na Chadeovu přítomnost a já se otočil, zrovna když se skryté dveře otevřely. Chade rychle vešel. Tváře měl zrána svěží a růžové a jeho bílé vlasy se jevily jako stříbrné. Nic toho starce neosvěžilo víc než nejnovější intriky. "Ach, ty už jsi vzhůru. Výborně," pozdravil mě.

"Podařilo se mi pro lorda Goldena zajistit časnou snídani, a to i navzdory nepřítomnosti jeho sluhy. Ujistil mě, že za pár hodin bude připraven odcestovat. Dokonce už vymyslel záminku pro svoji cestu."

"Jakou?" zeptal jsem se otupěle.

Chade se nahlas zasmál. "Ptačí pera, představ si to. Lord Golden má spoustu zajímavých zálib, avšak mezi ty nejnovější patří jeho fascinace ptačími pery. Čím větší a pestřejší, tím lepší. Galeton hraničí s

lesnatou náhorní plošinou a je proslulý svými bažanty, tetřevy a chvostouny. Posledně jmenovaní mají dost extravagantní opeření, zvláště pak ocasní pera. Dokonce již vyslal napřed posla za lady Bresingou z Galetonu s naléhavou prosbou o poskytnutí pohostinnosti, zatímco bude na lovecké výpravě. Určitě nebude odmítnut. Lord Golden je nejpoblábnější raritou, jakou buckkeeperský dvůr za celá desetiletí měl. Mít ho za hosta na svém panství, to pro ni bude společenská výhra."

Chade se odmlčel, ale byl jsem to já, kdo se nadechl. Zavrtěl jsem hlavou, jako bych si tím mohl srovnat myšlenky uvnitř a dosáhnout v úvahách Chadea. "Šašek má namířeno do Galetonu, aby našel Dutifula?"

"Ach-ach!" upozornil mě Chade. "Lord Golden míří do Galetonu za lovením ptáků. Jeho vrchní sluha, Tom Badgerlock, ho bude samozřejmě doprovázet. Doufám, že během lovení ptáků přijdeš na stopu prince. Ale to je samozřejmě tvůj soukromý úkol."

"Takže já jedu s ním."

"Samozřejmě." Chade se na mě zadíval. "Jsi v pořádku, Fitzi? Dnes ráno vypadáš nějak obluzeně."

"To taky jsem. Mám dojem, že se to všechno děje moc rychle." Neřekl jsem mu, že jsem si mezitím zvykl organizovat si svůj život a cesty sám. Přišlo mi divné vracet se k životu, v němž by o každém dni rozhodoval jiný. Svoje protesty jsem však spolkl. Co jsem mohl čekat? Pokud jsme měli najít a přivést prince Dutifula zpátky, muselo to tak být. Snažil jsem se najít nový opěrný bod pro své myšlenky. "Nemá lady Bresinga dceru?"

Chade se zamyslel. "Ne. Pouze syna Civila. Myslím však, že na nějakou dobu převzala do péče jeho sestřenici. To by mohla být Fillip Bresinga. Její, počkej okamžik, myslím, že teď by jí mohlo být skoro třináct. Někdy na jaře se vrátila domů."

Zavrtěl jsem hlavou na znamení nesouhlasu i údivu. Bylo vidět, že Chade si od minulé noci osvěžil informace o Bresingovic rodině. "Já vycítil ženu, a ne dítě. Totiž... atraktivní ženu." Málem jsem řekl "svůdnou". Když jsem se znovu zamyslel nad svým zážitkem z předešlé noci, sen se mi vybavil a já si až příliš dobře vzpomínal na to, jak mi rozproudil krev. Jak dráždivé. Jak vyzývavé. Pohlédl jsem zpátky na Chadea. Sledoval mou tvář s neskryvaným úžasem. Položil jsem mu další otázku: "Nejevil Dutiful zájem o nějakou ženu? Nemohli by utéci společně?"

"Eda chraň," zvolal ohnivě Chade. "To ne." Když to popíral, v jeho hlase bylo znát bezmála zoufalství. "V Dutifulově životě není žádná žena, ba ani dívka, která by mu připadala atraktivní. Dávali jsme bedlivý pozor na to, abychom mu neposkytli příležitost k navázání takového pouta. Kettricken a já jsme se už dávno usnesli na tom, že to tak bude nejlepší." A tišším hlasem dodal: "Nechce svého syna vidět, kterak je zmítán city a povinnostmi jako kdysi ty. Nenapadlo tě nikdy, jak by to mohlo být všechno jiné, kdybys nebyl miloval Molly, kdybys byl přistoupil na partii s lady Celerity?"

"Napadlo. Ale nikdy nebudu litovat, že jsem Molly miloval."

Myslím, že vehemence v mém hlase přiměla Chadea, aby změnil téma. "V Dutifulově životě žádná taková láska není," prohlásil s konečnou rozhodností.

"Nebyla. Teď možná je," oponoval jsem mu.

"Pak se modlím, aby to bylo jen mladické poblouznění, se kterým lze rychle -" Chvilí hledal vhodné slovo. "Skoncovat," řekl nakonec a sám sebou při té volbě trhl. "Chlapec je již zadán. Nedívej se na mě takhle, Fitzi."

Poslušně jsem pohlédl jinam: "Nemyslím si, že by ji znal dlouho. Její půvab spočíval zčásti v její záhadnosti."

"Pak se musíme přičinit, aby se rychle vzpamatoval, dokud se nic nestalo."

Další otázka byla moje osobní, ptal jsem se sám za sebe: "A co když se nechce vzpamatovat?" zeptal jsem se hlubokým hlasem.

Chade chvíli mlčel. Pak upřímně řekl: "Musíš jednat tak, jak to pokládáš za nejlepší."

Můj šok musel být na mé tváři znát, neboť Chade se nahlas zasmál. "Protože je celkem k ničemu, abych si předstíral, že budeš jednat jinak, nemám pravdu?" Nadechl se a zase si vydechl. "Fitzi. Žádám jenom tohle. Mysli ve velkém. Chlapecké srdce je drahocenná věc, stejně jako lidský život. Ale blahobyť všech lidí v Šesti vévodstvích a na Ostrovech je ještě cennější. Takže jednej tak, jak to pokládáš za nejlepší. Ale dávej pozor, abys to napřed pořádně rozvážil."

"Nemohu uvěřit tomu, že mi ponecháváš takovou volnost v jednání!" zvolal jsem.

"Opravdu? Inu, možná tě znám lépe, než si myslíš."

"Možná," připustil jsem. Ale v duchu jsem si říkal, jestli mě opravdu zná tak dobře, jak si o sobě myslí on sám.

"Tak vidíš, přijel jsi jen před pár dny a už tě zase posílám pryč," poznamenal Chade náhle. Poplácal mě po rameni, ale jeho úsměv se zdál být poněkud vynucený. "Myslíš, že bys mohl být asi tak za hodinku připraven?"

"Nemám toho moc k balení. Ale budu muset podniknout cestu dolů do města, abych zanechal Hapovi vzkaz u Jinny."

"O to se ti můžu postarat," nabídl se Chade.

Zavrtěl jsem hlavou. "Ona neumí číst, a mám-li být Tom Badgerlock, pak bych neměl mít lidi na to, aby za mě vyřizovali věci. Zařídím to sám." Neřekl jsem mu, že to chci udělat sám.

"Jak chceš," odvětil. "Dovol tedy, abych pro chlapce napsal dopis, který předloží mistru Gindastovi, až za ním půjde kvůli tomu místu. Zbytek proběhne hladce, to ti slibuji. Tesař bude věřit tomu, že bere Hapa proto, aby prokázal laskavost jednomu ze svých nejtěšnějších zákazníků." Chade se na chvíli odmlčel.

"Víš, my můžeme chlapci poskytnout jen šanci, aby se ukázal. Nemohu toho muže přimět, aby si ho u sebe držel, bude-li Hap nemotorný či líný." V reakci na můj podrážděný výraz se Chade zazubil: "Ale jsem si jist, že není. Jen mi dopřej chvíli času na to, abych Hapovi zkoncipoval dopis pro Gindasta."

Trvalo to samozřejmě déle než chvíli. Když jsem dopis nakonec držel v ruce, octl jsem se v jednom kole, poněvadž dopoledne nezadržitelně utíkalo. Jakmile jsem se vynořil ze své malé temné cely, natrefil jsem na lorda Goldena v jeho pokoji. Nelibě zamlaskal nad stavem mého zmuchlaného oděvu, ve kterém jsem i spal, a nařídil mi, ať si u krejčího vyzvednu své nové šaty, abych měl vhodný oděv na cestu. Sdělil mi, že pojedeme sami a svižným tempem. Lord Golden si již vybudoval pověst jako excentrik a dobrodruh. Nikdo na tuto expedici nebude pohlížet s nedůvěrou. Rovněž mi řekl, že on sám pro mne vybral koně a že ho nechal čerstvě okovat. Mohu si ho vyzvednout u kováře. Předpokládal, že si sám budu chtít vybrat postroj, a dal mi za tím účelem pověřující dopis, načež mě poslal po svých. Ani jednou se přitom neodchýlil od svých manýr lorda Goldena a já po celou dobu zachovával způsoby Toma Badgerlocka. Byly to role, do kterých jsme se měli co nejrychleji vžít. Jakmile se začneme pohybovat na veřejnosti, žádné chyby nebudou přípustné. V době, kdy jsem konečně vyrazil do města, jsem měl před sebou spoustu vyřizování a slunce se až příliš rychle přesouvalo po nebeské báni.

Krejčí měl v úmyslu zdržet mne závěrečnými zkouškami a posledními úpravami na mém novém oděvu. To jsem však odmítl a ani jsem zabalené šaty nerozbalil, abych šije prohlédl. Bylo vidět, že Scrandon si potrpí na obřadné předávání dokončeného zboží, ale nepokrytě jsem mu řekl, že lord Golden mi nařídil, abych si co nejvíce pospíšil. Scrandon si jen odfrkl a řekl, že na sebe nepřebírá žádnou zodpovědnost, pokud mi šaty nepadnou. Ujistil jsem ho, že z mé strany neuslyší žádné stížnosti, a pospíšil si z obchodu ven s nepříjemně objemným balíkem v ruce.

Vzápětí jsem zamířil do Jinnina krámků, ale tam mě čekalo zklamání. Nebyla doma a její neteř neměla ponětí, kdy se vrátí. Fennel mě přišel pozdravit. Ty mě máš rád. Ty víš, že máš. Vezmi mě.

Nemělo smysl stavět se k němu nevšímavě. Zvedl jsem ho ze země. On mi zaťal drápy do ramene a přičinlivě si svým čelem označoval můj kabátec.

"Jinna se včera večer vydala do kopců a strávila tam noc, aby si hned zrána mohla nasbírat houby. Může být zpátky za chvíli anebo se možná vrátí až po setmění," řekla mi Miskya. "Och, Fennele, přestaň otravovat. Pojd' sem." Vzala mi kočku z rukou a sykla při pohledu na vrstvu žlutohnědých chlupů na mém kabátku.

"To nevádí, vážně ne. Och, avšak tohle je nepříjemné," omluvil jsem se a řekl jí, že můj pán se náhle rozhodl vyrazit na cestu a já ho musím doprovázet. Nechal jsem u ní dopis, který napsal Chade pro Hapa, spolu s dopisem pro mého chlapce ode mne. Nighteyes nebude rád, když dorazí do města a zjistí, že jsem pryč. Ani se mu nebude líbit, že tady musí zůstat a čekat na mě. Opožděně jsem si uvědomil, že u Jinny nenechávám jen svého syna, ale i vlka a poníka s károu, o něž se bude třeba postarat, dokud se nevrátím. Říkal jsem si, jestli by mi s tím nějak nemohl vypomoci Chade. Nemohl jsem tu zanechat žádné peníze na jejich zaopatření, pouze své nejvřelejší díky a nejsrdečnější ujištění, že vyrovnám všechny výdaje, které by v souvislosti s nimi měla.

"To už jsi mi přece říkal, Tome Badgerlocku," usmála se na mne s mírně káravým výrazem Miskya, očividně pobavena mými starostmi. Fennel jí strčil hlavu pod bradu a vážně mě pozoroval. "Už třikrát jsi mi říkal, že budeš brzy zpátky a dobře nám zaplatíš. Můžeš být v klidu, tvůj syn tu bude vítán a v dobrých rukou, ať zaplatíš, či nezaplatíš. Pochybuji, že tys po mé tetě žádal peníze, když jsi ji uvítal u sebe doma."

Při Miskyiných slovech jsem si uvědomil, že tu kdákám jako nějaká ustrašená slepice. Sebral jsem v sobě vůli a přestal jí znovu vysvětlovat, jak nečekaný a urgentní je můj nynější úkol. V době, kdy jsem jí tlumočil své rozpačité díky, připadal jsem si dočista dezorientovaný a popletený. A rozptýlený, jako kdyby moje části prodlévaly v mém opuštěném srubu a taky s Nighteyesem a Hapem a dokonce i ve věžní komnatě na Buckkeepu. Připadal jsem si zranitelný a obnažený. "Takže sbohem," pronesla Miskya. Spaní na slunci je lepší. Dej si s kočkou šlofika, navrhl Fennel a Miskya mi řekla: "Šťastnou cestu."

Když jsem odcházel od Jinnina domu, užíral jsem se pocitem viny. Ponechával jsem své povinnosti na cizích lidech, aby je řešili místo mě. Nekompromisně jsem popřel své zklamání z toho, že jsem Jinnu před odjezdem již neviděl. Ten jediný polibek, který mi dala, visel ve vzduchu a čekal jako v půli přerušený rozhovor, ale já odmítal přemýšlet o tom, kam by až mohl vést. Jelikož věci byly už tak dost komplikované, další zádrhel v mém životě bylo to poslední, na co bych měl pomýšlet. Přesto jsem se těšil, že ji ještě uvidím, a když mi to teď bylo odepřeno, mé vzrušení z nadcházející cesty jaksi polevilo. Poněvadž já byl vskutku vzrušený, že budu zase sám na svém. Pocit viny, který jsem měl z důvodu, že ponechávám péči o Hapa na někom jiném, byl podivnou reflexí toho, jak volný jsem se cítil s vyhlídkou na tenhle podnik. Zakrátko spolu se šaškem vyrazíme do Ed ví čeho a budeme se starat jen a jen o sebe. Těšil jsem se, že to bude příjemná cesta v pěkném počasí a s dobrým společníkem. Byl to spíše svátek než povinnost. Mé obavy o prince Dutifula po snu z minulé noci došly z velké části klidu. Chlapec nebyl v žádném fyzickém nebezpečí. Když jsem viděl, jak byl opojen nocí a ženou, kterou pronásledoval, usoudil jsem, že jediné nebezpečí hrozí jeho mladému srdci, a před tím ho nikdo nemohl ochránit. Abych pravdu řekl, můj úkol mi nepřipadal zvlášť obtížný. Věděli jsme, kde mládence hledat, a s vlkem či bez něho, býval jsem vždycky dobrým stopařem. Pokud s lordem Goldenem mladého prince hned nevyplašíme z Galekeepu, pak ho jistě vystopuji v okolních kopcích. Určitě nebudeme pryč dlouho. Ukonejšiv své svědomí touto uklidňující myšlenkou, zamířil jsem do kovárny.

Nečekal jsem kdovíjakého koně. Skoro jsem se bál, že šaškův smysl pro humor se nějak projeví na volbě koně v podání lorda Goldena. Našel jsem kovářovic děvče, jak se ochlazuje dešťovou vodou ze sudu, a řekl jí, že jsem si přišel vyzvednout koně, kterého u nich lord Golden nechal okovat. Kývla hlavou, že rozumí, a já zůstal čekat tam, kde mě nechala stát. Byl dost teplý den. Netoužil jsem vejít do pekelného hluku a žáru kovářské dílny.

Děvče bylo brzy zpátky, přivádějíc statnou černou klisnu. Jednou jsem ji obešel, a když jsem vzhlédl, zjistil jsem, že mě pozoruje s tímž ostražitým pohledem jako já ji. Vypadala, že je zdravé zvíře, nepoznamenané špatným zacházením. Zlehka jsem zašmátral jejím směrem. Odfrkla si a nepodívala se na mě, odmítajíc jakýkoli kontakt. Neměla zájem přátelit se s člověkem.

"Při okování s ní bylo poměrně těžké pořízení," sdělil mi hlasitě kovář, když vyšel zalitý potem z dílny. "Za žádnou cenu nechtěla zvednout nohu, aby na ní člověk mohl pracovat. A bude kopat, dostane-li příležitost, na to pozor. Chtěla si smlsnout i na mé holce. Ale to bylo jen v době, kdy jsme jí dávali podkovy. Po zbytek času se chovala dost způsobně."

Poděkoval jsem mu za jeho varování a předal mu slíbený obnos od lorda Goldena. "Víte o tom, že by měla nějaké jméno?" zeptal jsem se ho.

Kovář sešpulil rty a zavrtěl hlavou. "Až do dnešního rána jsem ji nikdy předtím neviděl. Pokud měla nějaké jméno, nejspíš o něj přišla při koňském handlování. Říkejte jí, jak chcete, nejspíš to stejně bude ignorovat." Prozatím jsem problém jejího jména pustil z hlavy. Její kožená ohlávka šla s ní a za tu jsem ji odvedl k sedlání. Koupil jsem prostý, ucházející postroj a navzdory svým nejlepším snahám usmlouvat cenu mne pořád hnětlo, kolik si za něj naučtovali. Výraz toho muže naprosto jasně říkal, že mě má za pěkného poštelce. Když jsem vyšel ven s postrojem, který jsem vybral, říkal jsem si, jestli to tak doopravdy není. Nikdy předtím jsem postroj kupovat nemusel, možná že Burrichova posedlost spravováním postrojů se zakládala na tom, kolik tyto věci stály.

Klisna byla neklidná, už když jsem jí předtím zkoušel několik sedel, a jakmile jsem se na ni pokusil nasednout, uskakovala do stran. Když jsem byl v sedle, reagovala na otěže a má kolena, ale dost liknavě. Mračil jsem se, ale snažil jsem se mít s ní trpělivost. Možná že až se lépe poznáme, bude mi sloužit lépe. A pokud ne, inu, odnaučit koně jakýmkoli zlovykům vždycky vyžadovalo trpělivost. Nejlepší bude, když si na to zvyknu už teď. Když jsem s ní opatrně projížděl strmými uličkami města Buckkeep, přemítal jsem o tom, že jsem v mládí možná býval mnohem rozmazlenější, než bych si kdy myslel. Výborní koně, dobré postroje, kvalitní zbraně, slušné oblečení, dostatek jídla: to všechno jsem pokládal za samozřejmost.

Kůň? Mohl bych koně naučit všemu, co se potřebuje naučit. Proč potřebuješ koně?

Nighteyes mi vklouzl do mysli tak snadno, že jsem si byl stěží vědom toho, že se mnou mé myšlenky sdílí. Musím někam odjet. S tím Bezpachu.

A musí to být na koních? Nedal mi čas na odpověď. Vycítil jsem jeho podrážděnost. Počkej na mě. Už jsem skoro tam.

Nightyes, ne, nechod' za mnou. Zůstaň s chlapcem. Brzy budu zase zpátky.

Ale on už byl ten tam a má myšlenka zůstala nezodpovězená. Zapátral jsem jeho směrem, ale narazil jsem toliko na mlhu. Nechtěl se se mnou přít. Nechtěl prostě slyšet, jak mu říkám, ať zůstane s Hapem.

Stráže u brány mne jen stěží obdařily pohledem. Zamračil jsem se a rozhodl se, že o tom promluví s Chadem. To, že jsem měl na sobě modré ošacení, ještě neznamenal, že mám oprávnění ke vstupu na hrad. Přijel jsem k vratům do stáje, sesedl a pak se zarazil. Srdce se mi rozbušilo. Zevnitř stáje jsem uslyšel hlas nějakého muže, jak kohosi bodře poučuje o tom, kterak správně čistit koňské podkovy. S roky ten hlas získal na hloubce, ale já ho přesto poznával. Hands, můj přítel z dětství a nyní stájmistr na Buckkeepu, stál hned za otevřenými vraty. V ústech mi vyschlo. Když mě viděl naposledy, pokládal mě buďto za ducha nebo za démona a dal se na útěk, dovolávaje se stráží. To už bylo před léty. Já se mezitím hodně změnil, říkal jsem si, ale nemohl jsem spoléhat na roky jako svůj jediný převlek. Uchýlil jsem se k tomu, že se ze mne stal Tom Badgerlock.

"Hej, hochu," zavolal jsem na mládence, který okouněl před stájí. "Ustáj mi toho koně. Patří lordu Goldenovi, takže hled', ať je o něj dobře postaráno."

"Ano, sire," odpověděl. "Dal nám vědět, že máme čekat na Toma Badgerlocka a černou klisnu a osedlat i jeho vlastní klisnu, jakmile se vrátíte. Mám vám říci, že okamžitě, jak se objevíte, máte se hlásit v jeho komnatách." A s tím moji klisnu beze slova odvedl. Vydechl jsem úlevou nad tím, jak snadno jsem ten problém vyřešil, a otočil se zády ke stájí. Neušel jsem ani tucet kroků a prohnal se kolem mě nějaký muž, očividně zaujat svým úkolem. Když mne míjel, ani se po mně neohlédl. Hleděl jsem za Handsem. Za ty roky mu narostlo břicho, ale to i mně. Tmavé vlasy mu na hlavě již trochu řídly, ale chlupy na jeho svalnatých rukou se ježily víc než kdy jindy. Po chvíli zahrnul za roh a zmizel mi z očí.

Stál jsem tam a civěl za ním, připadá si vskutku jako přízrak, neviditelný v jeho světě. Potom jsem se nadechl a vyrazil po svých. Časem na hradě tu a tam zahlédne Toma Badgerlocka, přemítal jsem, a až staneme jeden druhému tváří v tvář, budou mi mé jméno a identita už tak dokonale sedět, že ho ani nenapadne o tom pochybovat.

Cítil jsem, že můj život jakožto Fitze je jako stopy na zaprášené podlaze, zametené a pošlapané ostatními. Dvakrát mi nepomohlo ani to, že když jsem procházel Velkým sálem, uslyšel jsem hlas lorda Goldeny, jak najednou zvolal: "Ach, tady jsi, Tome Badgerlocku! Omluvte mne, dámy, ten můj chlapík už je tady. Sbohem, a ať se vám za mé nepřítomnosti dobře daří!"

Díval jsem se, jak se odpojil od hloučku šlechticů. Propouštěly ho jenom velmi neochotně, mávající za ním vějíři a mžikající řasami, jedna z nich udělala pěkně zklamaný obličej. Lord Golden se na ně na všechny laskavě usmál, mávl svou ladnou rukou ležerně na rozloučenou a vykročil ke mně. "Všechny úkoly splněné? Výborně. Pak dokončíme přípravu na cestu a vyrazíme, dokud je slunce ještě vysoko." Pronesl se kolem mě a já ho v diskrétní vzdálenosti následoval, přikyvuje jeho slovům, když mi uděloval instrukce ohledně toho, jak si přeje mít zabalené svoje věci. Jenže když jsme došli do jeho komnat a já za námi zavřel dveře, uviděl jsem, že jeho notně napěchované cestovní vaky již čekají na křesle. Otočil jsem se za zvukem západky, kterou zajistil dveře. Pokynul mi směrem k mému pokoji, zrovna když se dveře otevřely a v našem středu se zjevil Chade.

"Tady jsi, no konečně. Královna obdržela tvoje zprávy a nařizuje, abyste okamžitě vyrazili. Myslím, že nebude mít úplný klid, dokud nebude mít chlapce zpátky pod touto střechou. Ale to ani já." Krátce si skousl dolní ret a pak prohlásil, spíše k lordu Goldenovi než ke mně: "Královna rozhodla, že s vámi pojedje lovčí Laurel. Už se připravuje."

"My ji nepotřebujeme," zvolal lord Golden podrážděně. "Čím méně lidí o tom bude vědět, tím lépe."

"Je to královnina vlastní lovčí a její důvěrnice v mnoha ohledech. Rodina její matky žije necelý den cesty od Gale-tonu. Tvrdí, že zná tu oblast dobře, protože tam prožila dětství, takže vám může být nápomocná. A navíc je Kettricken rozhodnutá, že ji vezmete s sebou. Já sám dobře vím, jak je zbytečné se s královnou přít, když si vezme něco do hlavy."

"Na to si taky tak trochu vzpomínám," odvětil lord Golden, jenže v tom posmutnělém hlase bylo slyšet více šaška. Ucítil jsem, jak mi koutek úst zkřivil úsměv. I já jsem věděl, jaké to je, trást se před královniným modrým odhodlaným pohledem, říkal jsem si, kdo ta Laurel asi je a co udělala, že si získala královninu důvěru. Nepocítil jsem snad záchvěv závidi, že mě coby Kettrickenina důvěrníka někdo u dvora nahradil? Nu což, bylo to už patnáct let, co jsem hrál tu roli. Čekal jsem snad, že mé místo nezaujme nikdo jiný?"

Z mých úvah mě vytrhl rezignovaný hlas lorda Goldena: "Nuže, ať to tak je, musí-li to být. Může jet, ale já na ni čekat nebudu. Tome, ty ještě nemáš sbaleno?"

"Už to bude," odpověděl jsem a rozpomněl se, že mám dodat: "Milorde. Za chvíličku budu. Moc toho k balení nemám."

"Výborně. A vezmi si s sebou ty šaty od Scrandona, protože já tě chci mít přiměřeně oblečeného, až mi budeš na Galekeepu sloužit."

"Jak poroučíte, sire," odvětil jsem a šel do svého pokoje, zanechávaje je tam oba stát. Vložil jsem svůj nový oděv do nového sedlového vaku, který jsem tam objevil. Byl na něm znak lorda Goldena v podobě bažanta. Přibalil jsem k tomu ještě pár svých starých svršků vhodných na noční práci, kterou jsem se chystal v Galetonu dělat, a pak jsem se rozhlédl po místnosti. Svůj nedávno zakoupený meč jsem již měl připnutý. Nic dalšího jsem k tomu přidat nemohl. Žádné jedy, žádné pokoutně zhotovené malé zbraně, které bych propašoval s sebou. Pojednou jsem si připadal podivně nahý, i navzdory tomu, že jsem se bez nich celé roky obešel.

Když jsem se vynořil ze dveří se sbalenými ranci přes rameno, Chade mě zvednutím ruky zarazil. "Ještě jedna maličkost," pronesl rozpačitě a podal mi koženou ruličku, aniž se střetl s mýma očima. Když jsem ji od něj bral, její obsah jsem znal i bez toho, že bych ho překontroloval. Paklíče na otvírání zámeků a další drobné nástroje pro výkon vražednického řemesla. Když jsem zasouval ruličku do rance, lord Golden pohlédl stranou. Dříve můj oděv obsahoval skryté kapsy právě na takové věci. Inu, doufal jsem, že pro tentokrát u toho nebudu tak dlouho, abych si musel s něčím takovým dělat znovu starosti.

Naše rozloučení bylo ukvapené a takové divné. Lord Golden popřál Chadeovi formální sbohem, jako by je u toho sledovalo početné publikum cizích lidí. V domnění, že bych se měl řídit jejich příkladem, vysekl jsem Chadeovi služebnickou poklonu, ale on mě popadl za ruce a spěšně mne objal. "Děkuji ti, můj chlapče," zamumlal mi do ucha. "Pospěšte si a přiveďte nám Dutifula zpátky. A k chlapci buďte hodní. Je to stejně tak moje vina jako jeho."

Osmělil jsem se a odpověděl: "Tak mi tady i ty dej pozor na mého chlapce. A Nighteyese. Nemyslel jsem, že s ním budu muset obtěžovat Jinnu, nemluvě o poníkovi a káře."

"Dohlédnu na to, aby se jim nic nestalo," nabídl se a já vím, že spatřil v mých očích vděčnost. Potom jsem si pospíšil, abych lordu Goldenovi odjistil dveře, a potom jsem vykročil v jeho patách s ranci na ramenem, zatímco on rázoval buckkeeperskými chodbami. Spousta lidí na něho volala sbohem a on jejich pozdravy vřele, avšak docela krátce opětoval.

Pokud lord Golden opravdu doufal, že se Laurel za námi opozdí, zklamala ho. Stála u stájových vrat, držela na uzdě všechny naše koně a čekala na nás, očividně plná netrpělivosti. Hádal jsem jí tak pětadvacet až třicet let. Měla robustní postavu, ale nějakou Kettricken, samé dlouhé kosti a svaly, nýbrž žensky tvarovanou. Nebyla z Bucku, protože naše ženy byly spíše menší a tmavší, což se o Laurel říci nedalo. Nebyla ani světlá jako Kettricken, ale oči měla modré. V hnědých vlasech měla blondáté proužky od slunce, na spáncích až bílé. Sluncem osmahnuté byly i její tvář a ruce. Měla úzký rovný nos

nad mohutnými ústy a odhodlané držení brady. Oblečená byla v kůži jako lovec a její kůň byl jedním z těch malých, šlachovitých divochů, který skočí jako teriér přes jakoukoli překážku a umí běžet jako lasička i tím nejspletitějším křovím. Byl to roztomilý malý valach a oči mu oduševněle zářily. U sedla měl upevněná její zavazadla, srolovaná do úhledného válečku. Když jsme se přiblížili, Malta pozvedla hlavu a dychtivě zafírkala na svého pána. Moje černá klisna bez zájmu postávala poblíž. Bylo to nezvykle pokořující.

"Lovčí Laurel. Připravena k odjezdu, jak vidím," pozdravil ji lord Golden.

"Ano, milorde. Čekám jen, až budete připraven vy."

Tu oba pohlédli na mě. Náhle jsem se rozpomněl, že jsem lordův sluha, a vzal jsem od Laurel Maltiny otěže a držel ji, dokud lord Golden nenasedl. Oba naše sedlové vaky jsem připnul na hřbet své klisny, což se jí moc nelíbilo. Když jsem bral od Laurel otěže svého koně, usmála se a napřáhla ke mně ruku:

"Laurel z Downsovic rodiny žijící nedaleko Pitbanku. Jsem lovčí Jejího Veličenstva."

"Tom Badgerlock. Sluha lorda Goldeny," odpověděl jsem a sklonil se nad její rukou.

Lord Golden se již mezitím rozjel s koněm kupředu, nestaraje se jako správný aristokrat o to, co dělají sluhové. "A odkud je tvá rodina, Tome?" zeptala se Laurel.

"Ehm. Od Forge. Ostružinový potok." Ostružinový potok byl název můj a Hapův. Měl-li potok tekoucí nedaleko našeho srubu nějaké jiné jméno, nikdy jsem ho neslyšel. Nicméně se zdálo, že můj narychlo vymyšlený původ Laurel uspokojil. Klisna mě rozčilovala, jak pořád pocukávala za uzdu a snažila se přidat do kroku. Očividně nebyla zvyklá následovat jiného koně. Měla i delší krok než Malta. Držel jsem ji v závěsu, ale byl to ustavičný souboj dvou vůlí.

Laurel mne obdařila soucitným pohledem. "Nový kůň?"

"Nemám ji ještě ani den. Objevovat její temperament během cesty možná nebude ten pravý způsob, jak ji blíže poznat."

Usmála se na mě. "To sice ne, ale možná ten nejrychlejší. A krom toho, co jiného ti zbývá?"

Z hradu jsme vyjeli západní branou. V dobách mého dětství na Buckkeepu byla tato brána většinou uzavřená a cesta vedoucí od ní nebyla o nic lepší než kozí stezka. Nyní byla brána otevřená a u ní stála jen malá strážnice. Byli jsme vypuštěni takřka bez zastavení a ocitli se na hodně rušné silnici, která vedla přes kopce za buckkeepským hradem, načež se stáčela dolů k řece. V místech nejstrmějších úseků této staré cesty byly vedeny objízďky a celá trasa byla rozšířena. Vyjeté koleje mi prozradily, že tuto vinoucí se cestu využívají i povozy, a jak jsme se po ní ubírali blíže k řece, zahlédl jsem dole pod sebou přístaviště a střechy skladišť.

Byl jsem ještě více šokován, když jsem zpoza stromů zahlédl chalupy.

"Lidé tu dřív nežili," řekl jsem Kousl jsem se do jazyka, ještě než jsem stačil říci, že princ Verity v těchto kopcích rád lovil. Pochyboval jsem, že nyní se tu ještě vyskytuje větší množství zvěře. Stromy byly vymýceny, aby tady mohly vzniknout menší zahrádky. Na křovinatých pastvištích se popásali osli a poníci.

Laurel pokývala hlavou, vidouc mé překvapení, a vzápětí dodala. "Pak už jsi tu nebyl od doby, co skončila válka s rudými loděmi. Tohle všechno tu vyrostlo zhruba v posledních deseti letech. Když se rozproudil obchod, více lidí se zachtělo žít poblíž Buckkeepu, ale zase nechťeli být moc daleko od hradu pro případ, že by nájezdy byly obnoveny."

Na to, co říkala, jsem nevymyslel žádnou kloudnou odpověď, avšak přesto mne tyto nové městské rozlohy zaskočily. Když jsme se přiblížili k dokům, stála tam dokonce i krčma a kůlna, kde se najímali říční dělníci. Projeli jsme kolem řady skladišť s průčelími obrácenými k dokům. Vypadalo to, že tady jsou oblíbeným dopravním prostředkem káry s osly. U doků byly uvázány velké říční čluny se sraženými příděmi, které vykládaly zboží z Farrow a Tilthu. Minuli jsme další krčmu a pak několik laciných činžovních domů, ve kterých se rádi ubytují námořníci Cesta sledovala řeku proti jejímu proudu. Občas byla velice široká a písčitá, jindy přes ni byly položeny trámy na způsob výztuhy bahnitých úseků. Ostatní koně si těchto změn zřejmě nevšimli, ale moje černá klisna při každém přejezdu zpomalila a stáhla nazad uši Nelíbilo se jí, jak podkovy na trámech duní Položil jsem jí ruku na kohoutek a zašmátral směrem k ní, abych ji zklidnil. Otočila hlavu a loupla po mně okem, ale zůstala odtažitá jako vždycky. Nejspíš by odmítala úplně jít, kdyby tu nebyli další dva koně, které následovala. Očividně ji více zajímal její vlastní

druh než jakákoli společnost, kterou jsem jí mohl nabídnout já.

Potřásl jsem hlavou nad tím rozdílem mezi ní a přívětivými koňmi z Burrichovy stáje a říkal si, jestli to nebylo tou jeho Moudrostí. Kdykoli klisna povila hříbě, byl u toho Burrich, a mládě zakusilo dotek jeho ruky skoro v téže okamžiku, kdy pocítilo, jak ho matka olizuje jazykem. Byla to jen včasná přítomnost člověka, díky které byla zvířata z jeho stáje tak vstřícná, anebo to byla jeho Moudrost, potlačená, ale stále přítomná, že byla tak vnímavá i ke mně?

Odpolední slunce do nás pražilo a jeho paprsky se odrážely od široké a blyštivé říční hladiny Dunicí podkovy našich tří koní mile podbarvovaly moje úvahy, které se mi cestou odvíjely v hlavě Burrich v Moudrosti spatřoval temnou a nízkou magii, pokušení nechat zvíře ve své povaze zvítězit nad člověkem. Lidová tradice s ním v tomhle souhlasila a šla ještě dále, Moudrost byla nástrojem zla, ostudnou magií, která vede své praktikanty k úpadku a zkaženosti. Smrt a rozčtvrcení byly jedinou uznávanou léčbou Moudrosti. Můj klid, s jakým jsem nyní bral Dutifulovu nepřítomnost, byl náhle ohrožen. Byla pravda, že chlapec nebyl unesen. Ale i když jsem ho našel s pomocí Umění, byla to nepochybně Moudrost, na kterou chlapec během svých nočních lovů spoléhal. Pokud by se takto někomu prozradil, mohl by být usmrčen. Možná ani statut prince by ho nemusel uchránit od tohoto osudu. Ostatně Moudrost stačila na to, abych se z výsluní přízně pobřežních vévodů skutálel rovnou do Regalovy hladomorny.

Žádný div, že se Burrich zřekl jakéhokoliv praktikování Moudrosti. Žádný div, že mi tak často hrozil, že to ze mě vymlátí. Přesto jsem nedokázal litovat toho, že mi Moudrost koluje v krvi. Ať už kletba či požehnání, zachránila mi život rozhodně vícekrát, než ho ohrozila. A nemohl jsem se ubránit přesvědčení, že ten hluboký pocit spřízněnosti se vším životem má na mne povznášející vliv. Zhluboka jsem se nadechl a opatrně nechal svoji Moudrost, ať se rozvine do šíře a propojí mne s okolním životem. Mé vědomí Malty a koně pod lovčí Laurel se vyostřilo, stejně jako jejich vnímání mé osoby. Zaregistroval jsem i Laurel, ne jako dalšího jezdce vedle sebe, ale jako velké a zdravé stvoření. Lord Golden byl pro moji Moudrost nepoznatelný, jako byl šašek ostatně vždy. Když jsem po něm zašmátral, odvinul se stranou, pouze onen záhadný způsob, jakým to dělal, mi byl důvěrně známý. Ptáci ve větvích stromů nad hlavou byli jako zářivé jiskérky života mezi listím. Z největšího ze stromů, které jsme měli, jsem vycítil mohutný zelený tok bytí, prýštění existence, která byla jiná než zvířecí vědomí, a přece to byl život. Jako by můj hmatový smysl expandoval do prostoru za mou kůži, aby kontaktoval všechny ostatní formy života kolem mne. Celý svět se jen tetelil životem a já byl té síti součástí. Měl jsem snad litovat, že mohu být účasten jednoty? Měl jsem snad popírat svůj rozšířený hmat?

"Jsi klidný člověk," poznamenala Laurel. S trhnutím jsem ji vzal znovu na vědomí jako osobu. V myšlenkách jsem se ponořil tak hluboko, až jsem skoro zapomněl na to, že vedle mě jede na koni žena. Usmívala se na mě. Oči měla bledě modré, ale po obvodu trochu tmavší. Všiml jsem si, že v jedné duhovce má zvláštní zelenou šmouhu, jež vycházela ze středu oka. Opět mě nenapadla žádná odpověď, a tak jsem jen pokrčil rameny a přikývl. Její úsměv se ještě více rozšířil.

"Jsi lovčí královny už dlouho?" zeptal jsem se, jen abych něco řekl.

Oči Laurel získaly zadumaný výraz, jak počítala roky. "Už je to sedm let," řekla tiše.

"Ach. Pak ji musíš dobře znát," opáčil jsem, říká si v duchu, kolik toho asi ví o naší současné misi.

"Dost dobře," odvětila Laurel a já na ní mohl skoro vidět, že i ona mne zpytuje stejným způsobem.

Odkáslal jsem si. "Lord Golden jede na návštěvu do Galetonu, aby se poohlédl po nějakém lovném ptactvu. Víš, strašně rád sbírá ptačí pera." Žádnou ze svých otázek jsem nepoložil přímo.

Koutkem oka na mě pohlédla. "Lor Golden má mnoho zálib, povídá se," poznamenala hlubokým hlasem.

"A taky peníze na to, aby jim všem mohl holdovat." Obdařila mě dalším pohledem, jako kdyby se chtěla zeptat, jestli budu svého pána hájit, ale pokud to byla urážka, její význam jsem nepochopil. Zadívala se před sebe a pokračovala: "Co se mne týče, já jedu jen proto, abych královně zjistila, jaké jsou tam podmínky k lovu. Na podzim by ráda vyrazila na lov ptactva. Doufám, že v galetonských lesích nalezneme ptačí druh, který má ona nejraději."

"To doufáme všichni," souhlasil jsem. Její ostražitost se mi líbila. Budeme spolu dobře vycházet, řekl jsem si.

"Znáš lorda Goldena už dlouho?" zeptala se.

"Nepřímo," zaváhal jsem. "Slyšel jsem, že hledá sluhu, a byl jsem rád, když mne mu jeden známý

doporučil."

"Pak už jsi tento druh práce vykonával i předtím?"

"Po nějakou dobu ne. Zhruba posledních deset let jsem vedl klidný život, jenom můj chlapec a já. Ale teď už má věk na to, aby šel někam do učení, a to stojí hodně peněz. Tohle je pro mne nejrychlejší způsob, jak je vydělat."

"A co jeho matka?" zeptala se zlehka. "Nebude jí smutno, když budete oba pryč?"

"Zemřela už před mnoha léty," řekl jsem. Když jsem si vzápětí uvědomil, že by Hap mohl občas zavítat na Buckkeep, rozhodl jsem se držet se co nejvíce pravdy. "Je to chráněnc, kterého jsem se ujal. Jeho matku jsem nikdy nepoznal. Ale pokládám ho za svého syna."

"Takže ty nejsi ženatý?"

Ta otázka mě zaskočila. "Ne, nejsem."

"Ani já nejsem vdaná." Obdařila mne nepatrným úsměvem, jako by chtěla říci, že tím máme mnoho společného. "Pověz, jak se ti až dosud líbilo v Buckkeepu?"

"Dost dobře. Když jsem byl chlapec, žil jsem nedaleko. Od té doby se hodně změnil."

"Já sama jsem z Tilthu. Vyrůstala jsem nahoře na Branedee Downsu, ačkoli moje matka byla z Bucku. Její rodina žila nedaleko Galetonu, znám tu oblast, protože jako dítě jsem se tam potulovala. Avšak většinou jsme žili poblíž Downsu, kde můj otec dělal lovčího lordu Sitswellovi. Otec naučil oba mé bratry a mě všemu, co potřebuje lovčí umět. Když zemřel, na jeho místo nastoupil můj starší bratr. Mladší bratr se vrátil do Bucku, aby žil mezi lidmi, z nichž pocházela má matka. Já zůstala a po většinu času cvičila lovecké koně ve stáji lorda Sitswella. Ale když tam před léty zavítala na lov královna se svou družinou, ukázalo se, že se jim výborně hodím, neboť to byla vážně velká družina. Královna si mě oblíbila a -" pyšně se zazubila, "— od té doby jsem se stala její lovčí."

Snažil jsem se vymyslet něco dalšího, co bych na to řekl, když tu nám lord Golden oběma pokynul, ať přijedeme blíž k němu.

Pobídl jsem svoji černou klisnu kupředu, a když jsme byli u něj, prohlásil: "Tam to byly na nějakou dobu poslední domy. Nechci, aby lidi říkali, že jsme měli nakvap, ale nechci ani zmeškat jediný dnešní večerní přívoz z Lampcrossu. Takže teď, dobří lidé, to rozjedeme. A Badgerlocku, přesvědčíme se, jestli je ta černá klisna opravdu tak hbitá, jak říkal handlír. Drž s námi tempo, jak to jenom půjde. Já tam ten přívoz zatím pozdržím." S těmi slovy se dotkl patami Malty a pustil jí oště. Víc pobízet nepotřebovala. Vyrázili s lordem Goldenem kupředu a ukázali nám záda.

"Můj Whitecap se jí kdykoliv vyrovná!" zvolala Laurel a rovněž povolila svému koni uzdu.

Dohoň je! pobídl jsem klisnu a byl jsem skoro šokován, jak soutěživě zareagovala. Z chůze přímo vyrazila do běhu. Menší koně měli před námi náskok. Od kopyt jim odletovalo zdusané bláto a Malta vedla jenom díky tomu, že cesta byla úzká. Má černá klisna svým delším krokem jejich náskok zkrátila, až už jsme byli těsně za nimi, naplno vystaveni smršti bláta, které za nimi létalo. Když nás uslyšeli za sebou, ještě více přidali a zase se nám vzdálili. Já ale cítil, že moje klisna ze sebe ještě nevydala maximum. Její krok v sobě tajil dosud netušené rozpětí a její tempo říkalo, že ještě nedosáhla nejprudšího cvalu. Snažil jsem se držet ji trochu zpátky, aby nás odletující hroudy tak nezasypávaly, jenže ona nevěnovala otežím pozornost. V okamžiku, kdy se cesta rozšířila, vyrazila prolukou kupředu a po pár krocích jsme je oba minuli. Slyšel jsem je, jak křičí na své koně, a myslel jsem, že nás zase předjedou. Ale má černá klisna jako vlčák na stopě ještě více natáhla krok a řítila se po cestě nezadržitelně vpřed. Jednou jsem se po nich ohlédl a uviděl, jak oba jen hoří ve tvářích, akceptující výzvu.

Rychleji, pobídl jsem svoji klisnu. Ve skutečnosti jsem si nemyslel, že by mohla ještě přidat, jenže ona, jako plamen zahučivší v koruně suchého stromu, znovu vyrazila kupředu. Hlasitě jsem se zasmál, zachvácen čirou radostí, a vzápětí jsem uviděl, jak zastříhala ušima v odpověď. Nevyslala ke mně žádnou myšlenku, zaregistroval jsem však zkusmý záblesk jejího souhlasu. Půjde nám to spolu dobře. Byli jsme první, kdo dorazil do Lampcross Ferry.

Od dob prince Piebalda bylo pronásledování Moudrých v Šesti vévodstvích akceptováno stejně věčně jako nucená práce pro těžké dlužníky či mrskání zlodějů. Byl to prostě zavedený řád věcí a nikdo ho nezpochybňoval. V letech po válce s rudými loděmi bylo jen přirozené, že se ve velkém rozjedou čistky. Očista Bucku osvobodila zemi od nájezdníků z rudých lodí a od vykovaných, které tito stvořili. Čestní lidé doufali, že zcela očistí Šest vévodství od nepřírozených zlořádů. Někteří byli snad až příliš náhlí, když trestali na základě mizivých důkazů. Po nějakou dobu stačilo jen nařčení z Moudrosti, aby se každý člověk, ať už vinný, nebo nevinný, třásl strachy o život.

Samozvaní Piebaldové využili tohoto klimatu prosyceného podezíráním a násilím. Aniž sami sebe odhalili, veřejně jmenovali známé postavy, které měly co do činění s Moudrostí, ale nikdy nevystoupili proti perzekucím svých zranitelnějších krajanů. Byl to první pokus Moudrých jakožto skupiny o uplatnění nějaké politické moci. Přesto ho nelze označit za snahu lidu bránit se proti nespravedlivému pronásledování, ale spíše za pokoutní taktiku jedné dvojaké frakce odhodlané uchvátit všemi dostupnými prostředky moc. Vzájemná loajalita mezi nimi nebyla o moc větší než ve smečce psů.

DELVINOVA "POLITIKA PIEBALDOVSKÉ KLIKY"

Jak se ukázalo, můj zběsilý úprk k přivozu nám k ničemu nebyl. Prám tam v klidu stál uvázaný a kapitán mi řekl, že to tak i zůstane, dokud nedorazí očekávaný náklad v podobě dvou vozů s mořskou solí. Když posléze dorazili lord Golden a Laurel, což popravdě řečeno nebylo až tak dlouho po mně, kapitán byl nadále neoblomný. Lord Golden mu nabídl značný obnos za to, že vypluje bez vozů, ale kapitán s úsměvem potřásl hlavou: "Od vás dostanu peníze jenom jednou, a třebaže by pěkně cinkaly, mohl bych je utratit taky jen jednou. Na ty vozy čekám na žádost lady Bresingy. Její peníze mi chodí každý týden, a já neudělám nic pro to, abych riskoval její hněv. Budete muset počkat, dobrý sire, račte odpustit."

Lordu Goldenovi se to moc nelíbilo, ale nemohl s tím nic dělat. Řekl mi, ať zůstanu u koní, a sám se odebral do přívozního hostince, kde si mohl čekání v klidu a pohodlí ukrátit žejdlíkem piva. Museli jsme dostát svým rolím a já v sobě neskrýval žádnou nelibost. Taky jsem se o tom několikrát ujistil. Kdyby s námi nebyla Laurel, možná by našel způsob, jak se mnou strávit trochu času, aniž by na veřejnosti ohrozil naše divadlo. Těšil jsem se na družnou cestu v jeho společnosti a na dobu, kdy nebudeme muset nosit masky pána a sluhy, ale podvolil jsem se nutnosti. Přesto musela být lítost v mé tváři trochu znát, poněvadž za mnou přišla Laurel a srovnala se mnou krok, zatímco jsem vedl koně po poli nedaleko přivozu. "Něco ti vadí?" zeptala se.

Trochu užasle jsem na ni pohlédl, zaslechnuv soucit v jejím hlase. "Jen postrádám jednoho starého přítele," řekl jsem popravdě.

"Chápu," odvětila, a když jsem se k tomu dále nevyjadřoval, poznamenala: "Máš dobrého pána. Vzal to bez výhrad, když jsi ho porazil v tom závodě. Mnohý pán by si našel způsob, aby tě přiměl litovat svého vítězství nad ním."

Při té myšlence jsem ustrnul, ne jako Tom Badgerlock, ale jako Fitz. Nikdy mě totiž nenapadlo, že by se šašek mohl naštvat kvůli čestně vyhranému závodě. Bylo jasné, že jsem se do své role ještě úplně nevžil.

"To je myslím pravda. Ale bylo to i jeho vítězství. To on vybral koně, přičemž já tím zvířetem zpočátku moc uchvácen nebyl. Ale ona umí běžet a v běhu projevila ducha, kterého bych u ní nečekal. Myslím, že bych z ní mohl ještě udělat dobrého koně."

Laurel ukročila dozadu a kriticky si moji klisnu přeměřila: "Mně se zdá být dobrý kůň. Pročpak o ní pochybuješ?"

"Och." Hledal jsem vhodná slova, abych se snad neusvědčil z Moudrosti. "Zdá se, že jí trochu chybí poslušnost. Někteří koně se chtějí lidem zavděčit. Jedním z nich je tvůj Whitecap a druhým Malta. Mé klisně tento rys zřejmě chybí. Jak se však budeme lépe poznávat, možná to přijde."

"A jak jí říkáš? Ne snad Myblack?"

Pokrčil jsem rameny a usmál se: "Proč ne? Ještě jsem jí žádné jméno nedal, ale ano, myslím, že tohle by šlo."

Pohlédla po mně úkosem: "Inu, je to o trochu lepší než Blacky či Queenie."

Usmál jsem se, vida její nesouhlasný postoj. "Vím, jak to myslíš. Uvidíme, možná mi ještě prozradí

jméno, jež jí sedne lépe, ale prozatím je to Myblack. "

Nějakou dobu jsme kráčeli mlčky. Ona přitom neustále pohlížela vzhůru k cestám, jež se svažovaly k přívodu. "Kéž už by ty vozy přijely. Ještě je ani nevidím."

"Cesta sem je samé stoupání a klesání. Každou chvíli mohou vyjet na kopec a pak je uvidíme."

"To doufám. Velice ráda bych už byla na cestě. Myslela jsem, že před setměním dorazíme do Galetonu. Ráda bych se také co nejdříve vypravila do kopců a porozhlédla se kolem."

"Po kořisti pro naši královnu," doplnil jsem ji.

"Ano." Na chvíli uhnula zrakem. A pak, jako by se ujistila, že tím v mých očích nezradí důvěru, mi nepokrytě řekla: "Královna Kettricken mi řekla, že tobě a lordu Goldenovi se dá věřit. Že před vámi nemusím nic tajit."

Při těch slovech jsem sklopil hlavu. "Královnina důvěra je pro mne velkou ctí."

"Proč?"

"Proč?" užasl jsem. "Vždyť taková důvěra od tak velké dámy vůči někomu jako já je —"

"Neuvěřitelná. Zvlášť když jsi dorazil na Buckkeep jen před pár dny." Její pohled se zpříma střetl s mým. Kettricken si svoji důvěrnici vybrala dobře. Jenomže právě její inteligence pro mne mohla představovat hrozbu. Olízl jsem si rty, zvažuje v duchu odpověď. Kousíček pravdy, řekl jsem si. S ohledem na naše budoucí rozhovory bylo nejlepší zachovat pravdu nepokřivenou. "Znám královnu Kettricken už z dřívější. Během války s rudými loděmi jsem jí posloužil v několika důvěrných věcech."

"Pak jsi na Buckkeep přišel spíše kvůli ní než kvůli lordu Goldenovi, nemám pravdu?"

"Myslím, že nejčestnější bude, když řeknu, že jsem přišel kvůli sobě."

Zavládlo ticho. Společně jsme zavedli koně k řece a nechali je napít. Myblack se vody nebála a brodila se o kus dál, aby se napila z větší hloubky. Říkal jsem si, jak asi zareaguje, až nastoupí na prám.

Myblack byla velká a řeka široká. Kdyby se rozhodla dělat potíže, mohla by to pro mne být dost nepříjemná plavba. Namočil jsem do studené vody kapesník a otřel si jím tvář.

"Myslíš, že princ Dutiful pouze utekl?"

Spustil jsem kapesník z očí a zůstal na ni překvapeně hledět. To je panečku přímá ženská! Ani přede mnou neuhnula pohledem. Rozhlédl jsem se kolem, abych se ujistil, že nás nikdo nemůže slyšet. "Já nevím," řekl jsem stejně nepokrytě. "Mám podezření, že byl spíše odlákán než odveden silou. Ale myslím si, že do jeho odchodu byl zapojen někdo další." Pak jsem se kousl do jazyka, vyčítaje si svoji otevřenost. Jak mám tento názor podpořit? Tím, že se přiznám k Moudrosti? Raději poslouchat než mluvit.

"Pak můžeme při jeho záchraně počítat s odporem?"

"Je to možné."

"A proč si myslíš, že ho odlákali?"

"Och, já nevím." Už to z mé strany začínalo znít nejapně a já si toho byl vědom.

Střetla se zpříma s mým zrakem. "Nuže. Také já si myslím, že byl odlákán, ne-li přímo unesen. Mám za to, že ti, kdo ho odvedli, neschvalují královnin plán oženit ho s ostrovanskou narčeskou." Uhnula očima jinam a pak dodala: "Ani já ne."

Při těch slovech jsem se zarazil. Byl to první náznak toho, že oddanost Laurel vůči královně není bezpodmínečná. Nyní mi přišel vhod Chadeův někdejší výcvik, jak jsem se snažil dopídit, jak až hluboký je její nesouhlas. Mohla by mít něco společného s princovým zmizením? "Ani já si nejsem jist, že s tím souhlasím," odvětil jsem, vyzýváje ji, aby řekla něco víc.

"Princ je ještě příliš mladý na to, aby mohl být s někým zasnoubený," řekla Laurel otevřeně. "Já si vůbec nemyslím, že by Ostrované byli našimi nejlepšími spojenci — nemluvě o tom, že by dostáli svému závazku. A jak by mohli? Vždyť

jsou to jen městské státy rozptýlené podél pobřeží pusté země. Žádný z tamních lordů nemá v rukou skutečnou moc a ustavičně se jen hašteří. Jakékoli spojení, které s nimi uzavřeme, nás může stejně tak vtáhnout do některé z malicherných válek jako nám prospět obchodně."

Byl jsem poněkud zaskočen. Bylo zřejmé, že se nad tím hodně a do hloubky zamýšlela, což bych od lovců rozhodně nečekal. "A co bys tedy radila ty?"

"Kdyby bylo rozhodnutí na mně — a já dobře vím, že není - držela bych si ho zpátky, řekněme v záloze,

dokud bych s jistotou nevěděla, co se děje, a to nejen na Ostrovech, ale i na jihu, v Chalcedu a Bingtownu a v zemích za nimi. Kolují zvěsti o válce v těchto končinách a další divoké povídačky. Povídají, že tam byli spařeni draci. Ne že bych věřila všemu, co slyším, ale draci během války s rudými loděmi přece přišli i do Šesti vévodství. Slýchala jsem ty historky až příliš často, než abych je pustila jen tak lehce z hlavy. Možná jsou přitahováni k válce a ke kořisti, kterou jim nabízí."

Kdybych jí v tom měl udělat jasno, zabralo by to celé hodiny. A tak jsem se jen zeptal: "Pak bys tedy prince oženila s nějakou chalcedskou šlechtičnou nebo s dcerou bingtownského obchodníka?"

"Možná by pro něj bylo nejlepší oženit se s někým ze Šesti vévodství. Existují tací, kteří reptají, že královna je cizího původu a že druhá cizí královna hned po ní by nemusela přinést nic dobrého."

"A ty s tím souhlasíš?"

Podívala se na mě. "Zapomínáš, že jsem královnina lovkyně? Lepší cizinka jako ona než některá z farrowských šlechticů, kterým jsem sloužila v minulosti."

Náš rozhovor na nějakou dobu utichl. Odvedli jsme koně od řeky. Sundal jsem jim ohlávky a pustil je na pastvu. Sám jsem měl taky hlad. Jako kdyby mi dokázala číst myšlenky, zabořila ruku do svého sedlového vaku a vytáhla jablko pro nás oba. "Vždy si s sebou беру jídlo," řekla a jedno mi podala.

"Někteří lidé, pro které jsem lovila, nemyslí na pohodlí svých lovců o nic víc než na pohodlí svých koní či psů."

Polkl jsem svou odpověď, užuž se chystaje hájit lorda Goldena před takovým výpadem. Raději ať si šašek sám rozhodne, jak se chce prezentovat. Poděkoval jsem jí a zakousl se do jablka. Bylo kyselé i sladké zároveň. Myblack najednou zvedla hlavu.

Chceš taky? nabídl jsem jí.

Pohrdlivě škubla ušima a vrátila se zase k pastvě.

Jen pár dní beze mě a on se paktuje s koňmi. To jsem mohl čekat. Vlk to po mně vypálil bez servírku, zaskočil mě a postrašil i všechny tři koně.

"Nighteyesi!" zvolal jsem překvapeně. Rozhlédl jsem se kolem, odkud se vynoří.

"Prosím?"

"Můj... pes. Vydal se za mnou z domu."

Laurel se na mě podívala jako na nějakého blázna. "Tvůj pes? Kde?"

Naštěstí pro mě se velký vlk právě vynořil na obzoru, vyklouznuv ze stínu stromů. Byl zadýchaný a mířil přímo k řece, aby se napil. Laurel ustrnula. "Vždyť je to vlk."

"Vypadá hodně jako vlk," připustil jsem. Zatleskal jsem a zahvízdal. "Tady, Nighteyesi. Tady jsem, ty kluku."

Vždyť piji, ty idiote. Mám žízeň. Jako bys měl i ty, kdybys byl celou tu cestu klusal a nevezl se na koni.

"Ne," odvětila Laurel zpříma. "To není pes, který vypadá jako vlk. To je vlk."

"Adoptoval jsem ho ještě jako malého." Nighteyes pořád chlemtal. "Je mi velmi dobrým společníkem."

"Je možné, že Lady Bresinga ve svém domě vlka zrovna neuvítá."

Nighteyes zvedl hlavu, rozhlédl se kolem a pak, aniž se na mě podíval, vběhl zpět do lesa. Večer, slíbil mi na odchodu.

Večer budu na druhém břehu řeky.

Já taky. Věř mi. Dnes večer.

Myblack zachytila Nighteyesův pach a hleděla za ním. Neklidně si odfrkla. Pohlédl jsem zpátky na Laurel a zjistil jsem, že si mě zvědavě prohlíží.

"Musel jsem se zmýlit. Tohle byl opravdu vlk. Ačkoli vypadal hodně jako můj velký pes."

Udělal jsi ze mě idiota.

To nebylo tak těžké.

"Na vlka měl velmi zvláštní chování," poznamenala Laurel. Pořád se dívala za ním. "Je to už hodně dlouho, co jsem v těchto končinách naposledy viděla vlka."

Nabídl jsem Mayblack ohryzek. Vzala si ho a na oplátku mi zanechala na dlani vrstvu zeleného slizu. Nejrozmumnější se zdálo mlčet.

"Badgerlocku! Lovčí!" svolával nás lord Golden z krajnice. S převelikou úlevou jsem zavedl koně k němu.

Laurel šla za námi. Když jsme se k němu po louce blížili, uslyšel jsem, jak potichu uznale zavýskla. Udiveně jsem se po ní ohlédl. Oči měla upřené na lorda Goldena, ale na můj tázavý pohled zareagovala mírným úsměvem. Podíval jsem se zpátky na něj.

Vědom si našich pozorných pohledů, zaujal bezmála pózu. Znal jsem šaška příliš dobře na to, abych se nechal ošálit nenucenou uhlazeností lorda Goldena. Věděl, jak si vítr vanoucí od řeky pohrává s jeho zlatými lokny. I barvy na oděvu zvolil dobře, odstíny modré s bílou, přičemž jeho elegantní oděv byl střížený tak, aby dal vyniknout jeho štíhlé postavě. Vypadal jako výtvor slunce a nebes. I přesto, že v bílém plátěném ubrousku nesl zabalené jídlo a v druhé ruce džbán, vypadal ladně a vznešeně.

"Přinesl jsem ti jídlo a pití, abys neměl pokušení nechat koně nezaopatřené," řekl mi. Podal mi ubrousek a orosený džbán. Pak přešel očima po Laurel a se zalíbením se na ni usmál. "Pokud by lovcí ráčila, rád bych v její společnosti pojedl, zatímco budeme čekat na ty proklaté vozy."

Letmý pohled, který Laurel vyslala mým směrem, hovořil sám za sebe. Prosila mne za prominutí, že mě opouští, ačkoli si byla jistá, že chápu, jak je tohle vzácná příležitost, než aby si ji nechala uniknout.

"Jsem si jista, že ano, lorde Goldene," odvětila a sklonila hlavu. Vzal jsem Whitecapa za otěže, ještě než ji vůbec napadlo mne o to požádat. Lord Golden jí nabídl rámě, jako by byla dáma. Jen s malinkým zaváháním položila své sluncem osmahlé prsty na jeho bledě modrý rukáv. On vzápětí přikryl její ruku svými dlouhými, ladnými prsty. Ještě se ode mě nevzdálili ani na tři kroky, a už byli zabředlí v rozhovoru o lovném ptactvu, sezónách a peři.

Sklapl jsem čelist, která mi zůstala viset mírně pootevřená. Svět kolem mě se zase znovu uspořádal. Lord Golden, uvědomil jsem si náhle, je každým coulem úplná a skutečná postava, jako byl šašek. Šašek byl malá bezbarvá zrůdička, jízlivá a hubatá, probouzející v těch, kteří ho znali, buďto bezpodmínečnou lásku, nebo hrůzu a strach. Já byl mezi těmi, kteří se s šaškem krále Shrewda spřátelili, a cenil jsem si jeho přátelství jako nejvzácnější pouto, které mezi sebou dva chlapci mohou mít. Ti, kteří se báli jeho zlomyslných, pichlavých žertů a byli odpuzováni jeho bledou kůží a bezbarvými očima, byli mezi osazenstvem hradu v drtivé většině. Ale nyní se věci měly tak, že inteligentní, a musel jsem připustit, že i velmi atraktivní mladá žena, dala přednost společnosti lorda Goldena před mou.

"Proti gustu žádný dišputát," řekl jsem Whitecapovi, který se díval za svou odcházející paní se smutným výrazem v očích.

Co je v tom ubrousku?

Myslel jsem, že nebudeš daleko. Moment.

Vypustil jsem koně na pastvu na provizorně ukotvených lanech a šel k místu, kde pole hraničilo s lesním ostružiním. Ležel tam velký říční balvan obrostlý mechem a já na něm ubrousek rozbalil. Když jsem pak odzátkoval džbán, ucítil jsem sladkou vůni moštu. V ubrousku byly dvě masové pirožky.

Jedna pro mě.

Nighteyes nevylezl z ostružin celý. Strčil jsem mu jednu pirožku a hned se zakousl do té druhé. Byla ještě teplá z plotny a maso se šťávou bylo hnědé a pikantní. Jedna z milých věcí na Moudrosti je, že člověk může vést rozhovor i při jídle, aniž by se udávil. Takže. Jak jsi mě našel a proč? zeptal jsem se ho.

Našel jsem tě stejně snadno, jako bych si našel bleší štípanec. Proč? Co jiného jsem měl dělat? Nemohls čekat, že zůstanu v Buckkeepu. S kočkou? Prosím tě. Už dost na tom, že po té kreatuře páchneš ty.

Nedokázal jsem zůstat na jednom místě spolu s ní.

Hap si o tebe bude dělat starosti, až zjistí, že tam nejsi.

Možná, ale pochybuji. Byl z návratu do města tak rozrušený. Proč by pro chlapce mělo být tak lákavé, to nevím. Není tam nic než hluk a prach, žádná zvěř, která by stála za řeč, a až příliš mnoho lidí stěsnaných na jednom místě.

Pak jsi za mnou přišel jediné proto, aby ses uchránil těch mrzutostí. Nemělo to nic společného s tím, že by sis o mě dělal starosti, nebo mě postrádal?

Když ty a ten Bezpachu lovíte, pak bych měl lovit s vámi. To jediné mi dává smysl. Hap je dobrý chlapec, ale ne zrovna nejlepší lovec. Je lepší, když zůstane v bezpečí ve městě.

Ale my jedeme v sedlech a ty, můj příteli, už nejsi tak hbitý, jako jsi býval, ani nemáš takovou výdrž jako mladý vlk. Raději se vrať zpátky do Buckkeepu a dávej pozor na chlapce.

Anebo bys hned tady mohl vykopat díru a pohřbít mě.

"Cože?" vyhrklo ze mě, když jsem uslyšel tu zahořkllost. Zakuckal jsem se moštěm, který jsem popíjel. Bratříčku, nejednej se mnou, jako bych byl už mrtvý nebo umíral. Pokud mě takhle vidíš, pak už bych raději byl opravdu mrtvý. Kradeš mi přítomný okamžik života, když se ustavičně strachuješ, že zítřek přinese mou smrt. Tvé obavy mě drží v ledovém sevření a berou mi všechnu radost z denního tepla. A jako se to nestalo už dlouho, vlk shodil všechny bariéry, které mezi námi dvěma vystavěl. Náhle jsem postřehl to, co jsem sám sobě zastíral. Ta nesdílnost z poslední doby nebyla jen dílem Nighteyese. Způli jsem za to mohl já, stáhl jsem se před ním ze strachu, že jeho smrt by pro mne byla nesnesitelně bolestivá. Byl jsem to já, kdo ho odsunul do dále, byl jsem to já, kdo před ním zadržoval svoje myšlenky. Ale přesto za tu zeď prosáklo dost mých pocitů na to, aby ho to ranilo. To já jsem neměl daleko k tomu, abych ho opustil. Mé pomalé odtahování se od něj odráželo moji rezignací na jeho smrtelnost. Pravda byla, že od onoho dne, kdy jsem ho vytáhl ze chřtánu smrti, jsem v něm už neviděl plně živého tvora. Chvilí jsem seděl a připadal si malý a zahanbený. Nemusel jsem mu říkat, jak se stydím. Moudrost utváří pouto, které činí jakékoliv vysvětlování zbytečným. Řekl jsem svou omluvu nahlas: "Hap je už opravdu dost starý na to, aby se o sebe postaral sám. Odteďka patříme zas k sobě, ať se děje cokoli."

Vycítil jsem souhlas. Takže. Copak to lovíme?

Chlapce a kočku. Prince Dutifula.

Ach. Ten chlapec a kočka z tvého snu. Dobře, aspoň je poznáme, až je najdeme. Trochu mne vyvedlo z míry, že ten logický skok učinil s takovou lehkostí a že vzal tak snadno na vědomí to, čemu se já až dosud vzpíral. Sdíleli jsme s těmi dvěma myšlenky, a to více než jednou. Pak jsem ten neklid pustil z hlavy.

Jak ale překročíš řeku? A jak udržíš tempo s koňmi?

S tím si nedělej starosti, bratříčku. A neprozrad' mne svým civěním.

Vycítil jsem jeho pobavení nad tím, že mě zanechává na pochybách, a u toho taky zůstalo, aniž si do mě ještě zaryl. Dojedl jsem a opřel se zády o balvan, který mi předtím sloužil jako stůl. Byl za ten den vyhrátý sluncem. V poslední době jsem málo spal a nyní jsem cítil, jak mi těžknou víčka.

Jen do toho a zdřímni si. Já ti zatím pohlídám koně.

Díky. Byla to veliká úleva, zavřít oči a přivítat bez ostražitosti spánek. Můj vlk nade mnou bděl. Hluboké propojení mezi námi bylo znovu průchozí. To mi dávalo mnohem větší klid než plný žaludek a sluneční světlo na tváři.

Už jdou.

Otevřel jsem oči. Koně se stále pokojně pásli, ale jejich stíny na luční trávě se mezitím prodloužily. Lord Golden a Laurel stáli na kraji pole. Zvedl jsem ruku, že o nich vím, a potom jsem neochotně vstal. Z té polohy mě chytla křeč do zad, a přesto bych se zase klidně pohroužil do spánku. Až později, slíbil jsem si. Už jsem mohl vidět naložené povozy blížící se k přívozové rampě.

Whitecap i Malta, oba přišli na mé zamlaskání. Jen Myblack šla na opačnou stranu a musel jsem ji přitáhnout. Jakmile jsem měl v ruce její otěže, podvolila se a šla se mnou, jako by nikdy nezamýšlela nic jiného. Vedl jsem je vstříc příjíždějícím vozům. Když jsem pod jedním z vozů zahlédl čtvero šedých vlčích nohou, podíval jsem se jinam.

Prám byl velké ploché plavidlo z rozštípených trámů, přivázané ke každému břehu těžkým lanem. Koňská spřežení na pevnině ho tahala sem a tam, ale mělo i několikačlennou posádku s odrážecími bidly. Nejprve na něj najely povozy lady Bresingy, potom pasažéři a jejich koně. Já šel na palubu jako poslední. Myblack se při nástupu na prám vzpínala. Myslím, že nakonec šla spíše kvůli společnosti ostatních koní než v reakci na mé lichotky a chlácholení. Prám odrazil od doku a dost těžkopádně vyplul přes Jelení řeku na druhou stranu. Přes okraje plně naloženého voru šplíchala zpěňená voda.

Když jsme dorazili na severní břeh Jelení řeky, byla už úplná tma. Z voru jsme vystoupili jako první, ale pak jsme čekali, až ho opustí naložené vozy. Lord Golden rozhodl, že místo abychom přečkali noc v hostinci, pojedeme za vozy až k panství lady Bresingy v Galetonu. Vozkové znali cestu z paměti. Zažehli lucerny a zavěsili je na bočnice, takže se nám za nimi jelo dobře.

Shora nám na cestu svítil oválný měsíc. Drželi jsme se dost zpátky, ale zvířený prach za povozy stále visel ve vzduchu a lepil se mi na kůži. Byl jsem mnohem znavenější, než bych čekal. Bolest zad se ozývala nejsilněji v místě staré jizvy po šípu. Pojednou jsem zatoužil promluvit si se šaškem, abych nějak zase

navázal kontakt s tím mladým zdravým mužem, jímž jsem kdysi byl. Připomněl jsem si však, že ani Fitz, ani šašek tady nejsou. Pouze lord Golden a jeho sluha Badgerlock. Čím dříve si to zapíšu do hlavy, tím lépe pro nás oba. Laurel a lord Golden mezi sebou vedli tichý hovor. Jeho pozornost Laurel zalichotila a nesnažila se skrývat radost, jakou jí to působí. Nevyloučili mne ze své společnosti, a přesto bych se v ní cítil nesvůj.

Konečně jsme dojeli do Galetonu. Cestou jsme vystoupali na několik skalnatých kopců a překročili dubová údolí mezi nimi, a když jsme pak stanuli na vrcholu dalšího zvolna stoupajícího kopce, pod námi zářila mihotavá světla nevelkého městečka. Galeton stál čelem k menšímu přítoku Jelení řeky zvané Parohová řeka. Byla to moc malá vodní tepna na to, aby byla splavná i pro větší lodě. Většina zboží, které směřovalo do Galetonu, musela poslední úsek cesty urazit na vozech. Parohová řeka poskytovala vodu pro dobytek a pole a rovněž ryby pro lidi, kteří žili podél ní. Bresinžino panství stálo na malém návrší, odkud byl výhled na městečko pod ním. Potmě nebylo možné vidět, jak je celé sídlo velké, ale odstupy mezi svítícími okny mě přesvědčily o tom, že je obrovské. Vozy projely branou ve velké kamenné hradbě a myje bez zastavení následovali dovnitř. Když vozkové zůstali stát na nádvoří pro vozy hned vedle panství, vynořili se muži s pochodněmi, aby je přivítali. Všiml jsem si, že tu chybějí štěkající psi, a připadlo mi to divné. Lord Golden zatím odvedl Laurel a mě k hlavnímu vstupu do panství jako takového. Ještě než jsme sesedli, otevřely se dveře a z nich se vyhrnuli sluhové, aby nás přivítali.

Byli jsme očekáváni. Předcházet nás posel, který využil ranního přívozu. Objevila se sama lady Bresinga, aby nás pozdravila a přivítala ve svém domě. Sluhové odvedli naše koně a odnesli nám zavazadla, zatímco já následoval lorda Goldena a královninu lovčí do prostorné vstupní haly panství Bresingů. Tento impozantní dům byl vystavěn z dubu a říčního kamene. Náš zrak okamžitě upoutaly tlusté trámy a masivní kamenné zdvo, umenšující lidi, kteří sál zaplňovali.

Středem jejich pozornosti byl lord Golden. Lady Bresinga ho na uvítanou vzala za paži. Byla malá a buclatá a při řeči se na něj dívala se zalíbením. V koutcích očí jí pohrával úsměv a pozvedal jí horní ret těsně nad zuby. Vytáhlý chlapec, který stál po jejím boku, byl s největší pravděpodobností Civil Bresinga. Byl vyšší než Hap, ale asi stejně starý, a černé vlasy měl nad čelem rovně sčesané dozadu, takže bylo vidět, jak mu špička jejich kořínků vybíhá až do čela. Když nás přejížděl zrakem, spočinul na mně zvláštním pohledem, potom nasměroval svoji pozornost zpátky k matce a lordu Goldenovi. Na kůži mne podivně zamrazilo. Moudrost. Někdo tady byl ze Staré krve a uměl to dokonale zakrývat. Vydechl jsem varovnou myšlenku směrem k vlkovi. Drž se zpátky. Jeho odpověď byla ještě subtilnější než vůně nočních květin, když nadchází den, ale já uviděl, jak lady Bresinga mírně pootočila hlavu, jako by chtěla zachytit vzdálený zvuk. Bylo ještě moc brzy na to, abych pojal jistotu, ale přesto jsem měl dojem, že Chadeovo a mé podezření spočívá na dobrých základech.

Královnina lovčí měla svůj vlastní kroužek obdivovatelů ucházejících se o její přízeň. Po boku Laurel již stál lovčí Bresingů a říkal jí, že jen co zrána vstane, s radostí jí ukáže ty nejlepší náhorní plošiny s lovným ptactvem. Jeho pomocníci stáli ve střehu po jeho boku. Později ji měl ve společnosti lady Bresingy a lorda Goldena doprovodit na pozdní večeři. Až se bude plánovat lov, tyto dva mohli očekávat, že posedí u stolu a nad vínem se svými představenými.

Uprostřed té změti hlasů a vítání mi nevěnoval skoro nikdo pozornost. Stál jsem tam, jako to dělá každý dobrý sluha, a čekal na další povel. Přispěchala ke mně jedna služka. "Ukážu vám pokoj, který jsme připravili pro lorda Goldena, abyste mu ho mohl upravit podle jeho představ. Bude chtít dnes večer přichystat koupel?"

"Nepochybně," odpověděl jsem mladé ženě, když jsem vykročil za ní. "A lehčí pokrm k sobě na pokoj. Občas ho pozdě v noci přemůže apetýt." To byl z mé strany výmysl, abych měl jistotu, že nebudu muset jít spát hladový. Čekalo se, že nejprve dohlédnu na pohodlí svého pána a teprve potom na svoje.

Nečekaná návštěva lorda Goldena si vyžádala nádherný pokoj, velký jako celá moje chalupa. Místnosti vévodila obrovská postel. Byla vystlaná peřinami a tlustými polštáři. V ovzduší voněly velké kytice řezaných růží a učiněný les svíček ze včelího vosku k tomu dodával světlo a delikátní vůni. Přes den místnost slibovala výhled na řeku a přes údolí, ale dnes večer byly okenice zavřené. Jednu jsem otevřel "kvůli čerstvému vzduchu", a potom jsem ujistil služebnou, že oblečení svého pána vybalím sám, pokud by mu mohla zajistit vodu ke koupeli. S komnatou lorda Goldena sousedil malý předpokoj určený pro

mne. Byl sice malý, ale lépe vybavený než mnohé z pokojů pro služebnictvo, jež jsem kdy viděl. Vybalení šatstva lorda Goldena mi trvalo déle, než jsem čekal. Žasl jsem nad tím, kolik toho dokázal do svých ranců nacpat. Z napěchovaných vaků se nořilo nejen oblečení a boty, ale i šperky, parfémy, šály, hřebeny a kartáče. Vše jsem pěkně vyskládal, tak jak nejlépe jsem si to dokázal představit. Snažil jsem se rozpomenout na Charima, sluhu a komořího prince Verityho. Když jsem se vžil do jeho situace, pojednou jsem spatřil všechno, co dělal, z odlišné perspektivy. Ten dobrý muž byl vždycky přítomen a vždycky zaměstnán plněním nějakého úkolu, který se týkal Verityho komfortu či pohodlí. Byl nenápadný, a přesto vždy připravený vyplnit pánův příkaz. Snažil jsem se představit si, jak by si asi počínal na mém místě.

V krbu jsem rozdělával malý oheň, aby měl můj pán pohodlí, až se bude po koupeli sušit. Potom jsem obrátil pozornost k jeho posteli a položil na prostěradlo jeho noční košili. Pak jsem se s úsměvem vrátil do své komůrky, říká si v duchu, jak to asi šašek celé vezme.

Čekal jsem, že vybalování mých věcí bude mít jednoduchý průběh, a to taky mělo, dokud jsem se nedostal k balíku šatstva od krejčího. Rozvázal jsem motouz a oblečení se na mě zevnitř vyvalilo, jako když se rozvíjí květ. Šašek porušil slib lorda Goldena, že mě bude nuzně oblékat. Šaty, které krejčí ušil, byly co do kvality nejlepší, jaké jsem kdy v životě měl. Byla to souprava v odstínech služebnické modři, lépe strážná než ta, kterou jsem měl nyní na sobě, a z mnohem jemnější příze. Dvě sněhobílé plátěné košile byly mnohem elegantnější, než je to běžné u většiny sluhů. Byla tam sytě modrá kazajka s tmavými, šedě proužkovanými punčochami, a další sytě zelená. Přidržel jsem si u těla tu zelenou. Její lem mi sahal málem až po kolena, byla delší, než jsem byl zvyklý, a jen hýřila žlutou výšivkou. K tomu žluté kamaše. Zavrtěl jsem hlavou. Byl u toho široký kožený pásek na obepnutí. Na hrudi kazajky byl vyšitý zlatý bažant lorda Goldena. Když jsem se nad tím zamyslel, zvedl jsem oči v sloup. Byl to vskutku šašek, kdo se vyjádřil v těchto šatech navržených pro mě. Svědomitě jsem je odložil stranou. Nepochybně si brzy najde důvod, aby mne přiměl vzít si je na sebe.

Sotva jsem skončil s vybalováním, zaslechl jsem na chodbě kroky. Zaklepání na dveře mi oznámilo, že dorazila kád' na koupel pro lorda Goldena. Dva sluhové ji vnesli dovnitř a za nimi šli tři další s vědry horké a studené vody. Ode mě se očekávalo, že vodu správně naředím podle potřeb lorda Goldena. Poté dorazil další mládenec s podnosem navoněných olejů, aby si z nich vybral, a pak ještě jeden s vysokým stojanem ověšeným ručníky. Pak přišli dva muži nesoucí pomalované zástěny, které ho měly chránit před průvanem, zatímco si bude hověť v koupeli. Nebyl jsem vždy dost bystrý na to, abych u lidí odhadl společenské postavení, ale jakkoli jsem byl zabeďněný, začínalo mi svítat, jakému společenskému postavení se těší lord Golden. Dalo by se čekat, že tak vřelé uvítání uchystají spíše příslušníku královské rodiny než šlechtici bez půdy a navíc pochybného původu. Bylo zřejmé, že jeho popularita u dvora dalece převyšuje mé původní představy. Hnětlo mne, že jsem to nepostřehl již dříve. Pak jsem si však s neomylnou jistotou uvědomil, jaký to mělo důvod.

Já věděl, kdo je. Znal jsem jeho minulost, nebo spíše mnohem více z jeho minulosti než kterýkoli z jeho obdivovatelů. Pro mne to nebyl exotický a pohádkově bohatý šlechtic z nějaké daleké jamaillianské rodiny. Pro mne to byl šašek provádějící jeden ze svých důmyslných žertů, a já stále očekával, že každým okamžikem se svými kejkli skončí a nechá všechny ty prchavé iluze dopadnout s rachotem na zem. Jenže k žádnému okamžiku odhalení dojít nemělo. Lord Golden byl skutečný stejně, jako pro mne býval skutečný šašek. Chvilí jsem tam stál jako kůl v plotě, zasažen tou náhle se vyjevivší myšlenkou. Lord Golden byl stejně skutečný jako šašek. A proto byl Šašek stejně skutečný jako lord Golden. Takže kdo byl ten muž, kterého jsem po většinu života znal?

Náznak jakési přítomnosti, spíše pach než myšlenka, mne zavedl k oknu. Vyhlédl jsem ven, nikoli na řeku, ale do křoví za oknem. Nighteyesova mysl se zlehka otírala o moji, varujíc mne, abych měl naše pouto pod kontrolou. Pár hlubokých očí vyhlédl z křoví a střetl se s mýma očima. Kočka, potvrdil mi svým jemným dotekem, ještě než mě napadlo se ho na to zeptat. Kočičí chcanky smrdí na rohu stáje a pod křovím za ní. Kočičí lejno zahrabané v růžové zahradě. Kočky všude kolem.

Víc než jedna? Dutifulova kočka byla darem od této rodiny. Možná je tu využívají jako lovecká zvířata. To je jisté. Ten jejich zápach je všudypřítomný. Až jsem z toho nesvůj. Netoužím po tom, abych se střetl s nějakou z masa a kostí. Vše, co o nich vím, jsem se dozvěděl dnes odpoledne, když mi Hap navrhl,

abych se s jednou z nich spřátelil. Jen jsem strčil čumák do dveří, a už se na mě ta oranžová bestie vrhla, drápy tasené a prskající.

Já o nich nevím o moc víc než ty. Burch si v blízkosti stájí nikdy kočky nedržel.

Byl moudřejší, než jsme si my dva mysleli.

Dveře za mnou se tiše zavřely. Prudce jsem se za tím zvukem otočil, ale do místnosti vešel pouze lord Golden. Ať už šašek nebo Golden, byl to pořád jeden z mála lidí, kteří mne dokázali zaskočit.

Rozpomněl jsem se na svou roli, napřímil jsem se a poklonil. "Pane, dohlédl jsem na všechny náležitosti.

Vaše koupel je připravená."

"Výborně, Badgerlocku. A ten noční vzduch je obcerstvující. Je to příjemná vyhlídka?"

"Nádherná, sire. Místnost skýtá široký výhled na říční údolí. A noc je nádherná, měsíc skoro v úplňku, takže většina vlků by už na něj vyla."

"Opravdu?" Přešel rychle k oknu a pohlédl dolů na Nighteyese. Tvář mu rozzářil ryzí úsměv. Spokojen se zhluboka nadechl, jako kdyby si vychutnával vzduch. "Krásná noc, jen co je pravda. Spousta nočních tvorů dnes v noci nepochybně vyráží do terénu na lov. Kéž nám náš zítřejší lov vyjde stejně dobře jako jim ten jejich při měsíčním světle. Je opravdu škoda, že musím se svým lovem počkat do zítřka. Dnes v noci jsem pozván na pozdní večeři s lady Bresingou a jejím synem Civilem. Ale na chvíli mne omluvili, abych se trochu osvěžil. Ty mne samozřejmě budeš na večeři doprovázet."

"Samozřejmě, pane," souhlasil jsem s pokleslým srdcem. Ve skutečnosti jsem doufal, že vyklouznu otevřeným oknem ven a trochu se tu s Nighteyesem porozhlédneme.

Není to nic, co bych sám nezvládl. Já to zatím očichám a prozkoumám venku a ty hled', abys dělal to samé uvnitř. Čím dříve tu s tím skončíme, tím dříve zamíříme zase domů.

To je pravda, souhlasil jsem, jenomže vzápětí jsem se nad tou myšlenkou trochu sklesle pozastavil. Což nechci opustit Buckkeep a vrátit se zas co nejdříve ke svému životu? Nebo si už začínám libovat v úloze sluhy bohatého hejska? ptal jsem se sám sebe sarkasticky.

Převzal jsem od lorda Goldena plášť a potom mu pomohl z bot. Jako jsem to často vidával dělat Charima, aniž jsem tomu věnoval pozornost, plášť jsem okartáčoval a pověsil a boty jsem spěšně oprášil, načež jsem je postavil stranou. Když ke mně lord Golden napřáhl zápěstí, odepnul jsem mu krajkové manžety od košile a odložil třpytící se knoflíky stranou. Lord Golden se zvrátil v křesle nazad.

"Dnes v noci si vezmu na sebe modrou kazajku. A také tu plátěnou košili s jemnými modrými proužky. A myslím, že tmavomodré punčochy a střevíce se stříbrným řetízkovým lemováním. Všechno mi to připrav. Potom mi naplň kád' vodou z věder a nešetři růžovým olejem. Potom rozestav zástěny a ponech mě chvíli vlastním myšlenkám. Och, a prosím tě, vezmi si trochu té vody k sobě do pokoje a posluž si taky. Až se sejdem u večeře, chci cítit vůni jídla, a ne tebe stojícího za mnou. Och. A na dnešní večer si oblékni ten tmavomodrý úbor. Myslím, že tím o to více vynikne má vlastní garderoba. A ještě jedna věc. Vezmi si na sebe i tohle, ale radím ti, abys to měl schované, dokud to opravdu nebudeš potřebovat."

A s tím z kapsy vytáhl Jinnin amulet. Svinul se mi i se šňůrkou do natažené ruky.

To všechno pronášel ve skvěle povznesené náladě. Lord Golden byl muž navýsost spokojený sám se sebou, těšící se na večer ve znamení příjemných rozhovorů a vydatných lahůdek. Udělal jsem, co mi řekl, a pak jsem se vděčně vzdálil do svého pokoje i s vodou k mytí a olejem vonícím po jablkách. Zakrátko jsem uslyšel lorda Goldena, jak se bujaře cáká ve vodě a pobrukuje si nějaký nářev, který jsem neznal. Má vlastní hygiena byla o něco skromnější, ale rovněž tak vítaná. Spěchal jsem, protože jsem věděl, že brzy mu zase bude zapotřebí mých služeb.

Zápolil jsem se svou kazajkou, nemile překvapen tím, že má mnohem těsnější střih, než jsem byl zvyklý. Nabízela stěží prostor na to, abych v ní ukryl Chadeovu ruličku s nástroji, nemluvě ani o malém noži, který jsem se rozhodl vzít s sebou. Na společenskou událost do hodovního sálu jsem si stěží mohl vzít meč, nicméně jsem zjistil, že nechci jít až tak úplně neozbrojený. Vlk dělal dnes v noci natolik veliké tajnosti okolo Moudrosti, že mě nakazil ostražitostí. Stáhl jsem si kazajku opaskem a potom si vzadu zapletl vlasy do copu válečníka. Trocha oleje s vůní jablek přiměla mé vlasy, aby poněkud zplihly.

Uvědomil jsem si, že již nějakou chvíli neslyším cákání, a pospíšil si zpátky do komnaty lorda Goldena.

"Lorde Goldene, potřebujete moji pomoc?"

"To sotva." V Goldenově líně pronesené sarkastické odpovědi bylo znát šaška. Vynořil se zpoza zástěny,

kompletně oblečený, a upravoval si splývavé krajky na rukávech. Kolem úst mu pohrával mírný úsměv, určitě se kochal tím, jak mě zaskočil. Náhle ke mně zvedl oči a úsměv z tváře mu rázem zmizel. Nějakou dobu na mne prostě jen hleděl, ústa pootevřená. Potom se mu rozsvítily oči. Když vykročil ke mně, tvář mu zářila spokojeností. "To je dokonalé," vydechl. "Přesně takové, jak jsem doufal. Och, Fitzi, vždycky jsem si představoval, že kdybych měl tu možnost, dokázal bych tě prezentovat, jak si právem zasloužíš. A koukni se na sebe."

To, že použil mé jméno, bylo stejně udivující jako způsob, kterým mi sevřel ramena a nasměroval mě k obrovskému zrcadlu. Chvilí jsem jen hleděl na odraz jeho tváře nad mým ramenem, sálající pýchou a uspokojením. Potom jsem svůj zrak přemístil a zůstal civět na muže, kterého jsem stěží poznával. Jeho instrukce pro krejčího musely být velmi detailní. Kazajka mi obepínala ramena a hrudník. U límce a na koncích rukávů prosvítala bělost košile. Modř na kazajce byla modří Bucku, barvou mé rodiny, a i když jsem ji měl nyní na sobě jako sluha, v kazajce jsem neměl fazónu sluhy, ale spíše vojáka. Její střih mi dělal širší ramena a ploché břicho. Bělost košile kontrastovala s mou tmavou pletí, očima a vlasy. Ohromeně jsem hleděl na svou tvář. Ostrost jizev se vytratila spolu s mým mládím. Na čele jsem měl vrásky, které se mi začínaly dělat i v koutcích očí a jaksi ubíraly na hrubosti jizvě táhnoucí se dolů mou tváří. Se svým nakřivo srostlým nosem jsem se smířil už dávno. Bílý pruh ve vlasech byl o něco patrnější, když jsem měl vlasy stažené do copu bojovníka. Muž, který na mě vyhlížel ze zrcadla, mi nějakým způsobem připomněl Verityho, ale snad ještě více portrét následníka trůnu Chivalryho, který stále visel v sále na Buckkeepu.

"Vypadám jako můj otec," pravil jsem tiše. Ta skutečnost mne těšila a zároveň děsila.

"Pouze pro toho, kdo by tu podobnost hledal," odvětil šašek. "Pouze pro toho, kdo ví dost na to, aby prohlédl přes tvé jizvy a spatřil v tobě Farseera. Jinak, můj příteli, vypadáš jako ty sám, jen snad o něco víc. Vypadáš jako FitzChivalry, který tam vždycky byl, ale setrval ukrytý za Chadeovou moudrostí a uskoky. Cožpak ses nikdy nepozastavil nad tím, jak byly střižené tvé šaty, tak prostě a takřka hrubě, abys vypadal spíše jako čeledín a voják než princův bastard? Paní Hasty, dvorní švadlena, si vždy myslela, že ty pokyny přicházejí od Shrewda. Ale i když směla uplatnit své oblíbené tretky a střih, výsledek byl vždy takový, že poutaly pozornost na sebe a její krejčovské umění a odváděly ji od tebe samotného. Ale takhle, Fitzi, takhle jsem na tebe vždycky pohlížel já. Zatímco ty na sebe nikdy."

Pohlédl jsem zpět do zrcadla. Myslím, že konstatuji pravdu, když řeknu, že jsem nikdy nebyl marnivý muž. Chvilí mi trvalo, než jsem akceptoval fakt, že ačkoliv jsem zestárl, ta změna spíše souvisela se zralostí než s úpadkem. "Nevypadám až tak špatně," připustil jsem.

Šaškův úsměv se ještě více rozšířil. "Ach, můj příteli, byl jsem na místech, kde by se o tebe ženy navzájem pobily s noži." Pozvedl svoji štíhlou ruku a zamyšleně si zamnul bradu. "A teď se obávám, zda jsem se svou fantazií neuspěl až příliš. Nyní už neujdeš pozornosti ostatních. Ale snad nám to bude k dobru. Zafilrtuj si trochu se služkami v kuchyni, a kdo ví, co ti všechno povědí?"

Zakoulel jsem očima nad tou uštěpačností. Jeho pohled se v zrcadle střetl s mým. "Nikdo lepší než my dva v těchto zdech ještě nevečeřel," usoudil rázně. Sevřel mi rameno a pak se zpřímá postavil, náhle to byl zase lord Golden.

"Badgerlocku. Dveře. Jsme očekávání."

Vyskočil jsem, abych uposlechl povel svého pána. Tyhle okamžiky strávené se šaškem u mne jaksi oživily toleranci k této nové šarádě, kterou jsme spolu hráli. Dokonce jsem zjistil, že procitl i můj zájem. Pokud byl princ Dutiful tady na Galetonu, a já tušil, že je, vypátráme ho ještě předtím, než skončí noc. Lord Golden vykročil dveřmi jako první, já šel dva kroky za ním a trochu nalevo, jak se patřilo.

6 Drápy

Spoušť způsobená válkou s rudými loděmi si vybrala největší daň na pobřežních vévodstvích. Staré majetky byly zničeny, rodinné linie oslabeny a kdysi hrdá panství byla přeměněna na ruiny popela a plevelem zarostlá nádvoří. Ale v době bezprostředně po válce, jako když zjara vyraší semena po požáru způsobeném bleskem, mnozí z řad nižší šlechty přišli na to, že jejich jmění se rozrůstá. Četné menší statky totiž unikly pozornosti nájezdníků. Jejich stáda a úroda přežily a to, nač se kdysi pohlíželo jako na druhořadé majetky, začalo být pokládáno za místa hojnosti. Z nižších šlechticů a šlechticů

obhospodařujících tyto pozemky se pojednou staly žádoucí partie pro dědice starších, ale nyní měně zámožných rodin. A tak se stalo, že si ovdovělý lord z panství Bresingů poblíž Galetonu vzal za ženu mnohem mladší a bohatší nevěstu z rodiny Earwoodu, žijící na Lesser Toru v Bucku. Earwoodova rodina byla stará a urozená linie, kterou potkal úpadek, co se týče jejího postavení i jmění. Ovšem během války s rudými loděmi jejich chráněné údolí prosperovalo a oni se dělili o úrodu se zdecimovaným lidem z panství Bresingů, které s Earwoody hraničilo. Tato laskavost vynesla Earwoodově rodině ovoce, když se Jaglea Earwoodová stala lady Bresingou. Svému postaršímu manželovi porodila krátce předtím, než podlehl horečce, dědice Civila Bresingu.

PÍSAŘ DUVLEN, "HISTORIE RODU EARWOODŮ"

Lord Golden si vedl s takovou grácií a jistotou, jaká se od šlechtice tělem i krví čekala. Neomylně mne zavedl do elegantního předpokoje, kde už na něho čekali jeho hostitelka a syn. Byla tam také Laurel, oděná do prosté řízy krémového odstínu s krajkovým lemem. Byla zabraná do rozhovoru s Bresinžským lovčím. Pomyslel jsem si, zejí tato říza nesluší tolik jako prostá halena a jezdecké kalhoty, protože její snědé paže a tvář jako kdyby byly neslučitelné s jemnou krajkou u límce a zvonovými rukávy. Lady Bresinga se na večeri pečlivě vystrojila do nařasených a splývavých šatů, přičemž její kanýry a volány ještě umocňovaly proporce jejího poprsí a boků. Byli tam ještě tři další hosté: nějaký manželský pár a jejich asi sedmnáctiletá dcera, očividně místní šlechta. Ti všichni čekali na příchod lorda Goldena. Reakce na náš vstup byla přesně taková, jaká měla podle šaškových slov být. Lady Bresinga se otočila, aby svého hosta s úsměvem pozdravila. Očima ho přitom přejela od hlavy až k patě a bylo vidět, jak se jí zálibně rozšířily. "Náš ctěný host je tady," zvolala. Lord Golden natočil hlavu mírně stranou a ve vši nevinnosti trochu zastrčil bradu, jako by si vůbec nebyl vědom své krásy. Laurel na něj hleděla s výrazem upřímného obdivu, když lady Bresinga lorda Goldena představovala lordu a lady Graylingovým z Cotterhillsu a jejich dceři Sydel. Jejich jména jsem neznal, ale matně jsem si vybavoval, že Cotterhills je malinká usedlost v pahorkatině ve Farrow. Sydel zrůžověly tváře a zdálo se, že ji dost vyvedlo z míry, když lord Golden obdařil poklonou i ji, potom už to vypadalo, že mladá šlechtice na něm může oči nechat. Oči její matky zabloudily ke mně a nepokrytě si mě přeměřily způsobem, za jaký by se měla červenat. Pohlédl jsem stranou, jen abych zjistil, že mne Laurel s pobaveným úsměvem pozoruje, jako by dočista zapomněla, že mě zná. Skoro jsem mohl cítit, jak lord Golden sálá uspokojením nad tím, jak jim všem popletl hlavy.

Nabídl rámě lady Bresinze a její syn Civil se ujal jako doprovod Sydel. Za nimi kráčeli lord a lady Graylingovi a potom oba vrchní lovčí. I já své nadřazené následoval do jídelny a tam zaujal místo za židlí lorda Goldena. Moje pozice vypovídala o tom, že jsem tělesný strážce i sluha v jednom. Lady Bresinga na mě tázavě pohlédla, ale já její pohled neopětoval. Pokud si myslela, že lord Golden znevážil její pohostinnost tím, že si mě vzal jako doprovod, nijak to nekomentovala. Mladý Civil na mne prostě chvíli zíral a potom odbyl moji přítomnost pokrčením ramen a tichou poznámkou ke své společnosti. Pak jsem se stal pro všechny neviditelným.

Myslím, že to byla vůbec nejkurióznější výzvědná pozice, v jaké jsem se za svou kariéru špeha ocitl. Nebylo to vůbec příjemné. Byl jsem hladový a stůl lady Bresingy se prohýbal pod pikantními a sladkými chody. Sluhové, kteří přinášeli a odnášeli jídlo, si nastoupali těsně přede mě. Navíc jsem byl unavený a rozlámaný po celodenní jízdě v sedle, ale přinutil jsem se stát co nejklidněji, bez zbytečného přešlapování, a udržovat oči a uši otevřené.

Všechno hovor u stolu se točil pouze okolo zvěře a lovu. Lord Grayling a jeho paní s dcerou byli náruživí lovci a to byl zjevně důvod, proč sem byli pozváni. Takřka vzápětí vyšla najevo další věc, kterou měli všichni společnou. Nelovili totiž se psy, nýbrž s kočkami. Lord Golden se přiznal, že na tomto poli je naprostým nováčkem, a poprosil přítomné, aby ho do problému zasvětili, což také s převelikou radostí učinili. Konverzace brzy zabředla do složitých sporů ohledně toho, které plemeno loveckých koček je na lov ptactva nejlepší, a stolovníci se častovali rozličnými historkami, které měly doložit zdatnost rozličných plemen. Bresingové se vyslovili pro krátkoocasé plemeno zvané ealynex, zatímco lord Grayling hlasitě vsázel velké částky na to, že jeho gruepardi by vyhráli bez ohledu na to, jestli by lovíli ptáky či zajíce.

Lord Golden byl nesmírně lichotivým posluchačem, kladl dychtivé otázky a vyjadřoval překvapení a údiv nad jednotlivými odpověďmi. Dozvěděl se, za nás oba, že kočky nejsou lovecká zvířata, alespoň ne na ten způsob jako psi. Každý lovec si s sebou bere jednu kočku a ta pak jede na lov na speciálním polštáři, upevněném hned za pánovým sedlem. Větší gruepardi mohou být vypouštěni proti zvěři až o velikosti mladého jelena. Spoléhají na své prudké zrychlení, s jakým kořist chytí, a pak ji škrticím chvatem zardousí. Menší ealynexové se často vypouštějí na vysokých travnatých lukách nebo v porostu, kde kořist stopují, aby se na ni mohli vrhnout zblízka. Dávají přednost omráčení kořisti prudkým úderem tlapy nebo zlámání vazů či páteře na jediné kousnutí. Je to zábava, dozvěděli jsme se, vypustit tato zvířata proti hejnu krotkých holubů nebo holubic a dívat se, kolik jich dokáže srazit na zem, než se celému hejnu podaří vzlétnout. Tyhle menší kočky se zkrácenými ocasy se dost často nasazují jedna proti druhé v soutěži o to, která skolí více ptáků, a na favority se sázejí tučné částky. Bresingové se chlubili tím, že ve svých loveckých stájích mají rovných dvaadvacet koček z obou plemen. Graylingové měli ve své kočičárně jen gruepardy, a to pouhých šest, ale lady Bresinga lorda Goldena ujistila, že její přítel má nicméně štěstí, poněvadž vlastní jeden z nejlepších chovných rodokmenů, jaký kdy viděla.

"Takže jak se tyto lovecké kočky chovají? Bylo mi řečeno, že se musí odchytávat a že by se nemnožily, kdyby byly ochočené." S tím lord Golden obrátil pozornost k Bresinžinu lovčímu.

"Och, gruepardi budou plodit, ale jenom když jim bez jakéhokoli vměšování povolíte jejich boje o družky a trochu drsné dvoření. Obora, kterou lord Grayling vyhradil za tím účelem, je poměrně velká a žádný člověk do ní nikdy nesmí vejít. Máme docela štěstí, že jeho snahy na tomto poli byly úspěšné. Předtím, jak možná víte, se k nám všichni gruepardi dováželi buďto z Chalcedu, nebo ze sandsedžských regionů ve Farrow, což samozřejmě obnášelo nemalé výdaje. Když jsem byl ještě chlapec, byli v této oblasti dost vzácní, ale v okamžiku, kdy jsem jednoho z nich spatřil, hned jsem věděl, že je to pro mne to pravé lovecké zvíře. A doufám, že to nezní jako vychloubání, když nyní řeknu, že, poněvadž gruepardi byli tak drazí, byl jsem jedním z prvních, kdo pojal úmysl ochočit si za tím samým účelem naše domácí ealynexy. Lov s ealynexy byl v Bucku naprosto neznámou věcí, dokud jsme já a můj strýc dva z nich nechtyli. Ealynexové jsou totiž kočky, které se musí odchytávat jako dospělé, zpravidla do vyhloubených pastí v terénu, a školit k lovu ve společnosti lidí." Tohle všechno ze sebe vychrlil Bresinžin lovčí, vysoký chlapík, který se při řeči naléhavě hrbil do předklonu. Jmenoval se Avoin. Bylo to zjevně jeho oblíbené téma.

Lord Golden mu zalichotil svou neochvějnou pozorností. "Úžasné Musím se dozvědět, jak se tyto malé smrtící po-tvůrky krotí. Ani jsem nevěděl, že pro lovecké kočky existuje tolik názvů. Předpokládal jsem, že je jen jedno plemeno. Nuže. Dovolte, abych se na něco zeptal. Bylo mi řečeno, že lovecké zvíře prince Dutifula muselo být vybráno z doupěte ještě jako kotě. Takže potom to musí být gruepard?"

Avoin si vyměnil pohledy se svou paní, skoro jako by žádal o svolení, než něco řekne. "Ach, ano. Princova kočka není ani ealynex, ani gruepard, lorde Goldene Je to vzácnější druh než předchozí dva. Většinou se mu říká mlžná kočka. Pohybuje se v mnohem větších horských výškách než naše kočky a je o ní známo, že loví jak mezi větvemi stromů, tak i na zemi." Avoin přešel do poučného tónu na slovo vzatého odborníka. Jakmile se jednou začal dělit o své znalosti, byl odhodlán do úmoru pokračovat, až jeho posluchačům zesklouatí zrak. "Na svou velikost loví zvěř o mnoho větší, než je sama, seskakuje na vysokou a divoké kozy, buď aby je uštvala jízdou na hřbetě do bezvědomí, nebo aby jim jedním skousnutím zlámala vaz. Na zemi není ani tak hbitá jako gruepard, ani tak kradmá jako ealynex, avšak s dobrým úspěchem kombinuje techniky obou, lovíc menší zvěř. Ale co se týče mlžné kočky, pověděli vám pravdu. Musí být vzata z rodného doupěte ještě dříve, než otevře oči, má-li být vůbec zkrocena. A i potom může být dost vrtošivá, nicméně z těch, které jsou odneseny a správně vycvičeny, se stávají ty nejvěrnější společníci, jaké si jenom lovec může přát. Budou však lovit pouze pro jednoho pána. O mlžných kočkách se povídá: 'Z doupěte do srdce, nerozloučíte se více.' To samozřejmě znamená, že pouze ten, kdo je dost mazaný na to, aby našel doupě mlžné kočky, bude kdy nějakou mít. Je to panečku výkon, má-li někdo mlžnou kočku. Když vidíte lovce s mlžnou kočkou, potom víte, že jste kápl na mistra lovu s kočkami."

Avoinův hlas pojednou zakolísal. Pokud mu jeho paní dala nějaké skryté znamení, nic jsem nepostřehl. Znamenalo to, že tento lovčí byl zapojen do událostí, které přivedly takovou kočku k princovi?

Avšak lord Golden bezstarostně ignoroval hlubší souvislosti toho, co právě slyšel. "Vskutku drahocenný dar pro našeho prince," rozplýval se. "To ovšem naprosto hatí moje naděje, že zítra budu mít na lovu k dispozici mlžnou kočku. Nemohu se aspoň těšit na to, že uvidím nějakou při vypuštění?"

"Obávám se, že ne, lorde Goldene," odvětila vlídně lady Bresinga "My v naší lovecké smečce žádnou nemáme. Jsou poměrně vzácné. Kdybyste chtěl vidět mlžnou kočku při lovu, musel byste požádat samotného prince, aby vás vzal na jednu ze svých výprav. Jsem si jista, že by to s radostí udělal."

Lord Golden potřásl zvesela hlavou, zastrčiv bradu, jako by byl zaskočen "Och, to ne, drahá paní, poněvadž já slyšel, že náš slavný princ loví se svou kočkou pěšky, v noci a bez ohledu na počasí. Obávám se, že by to pro mne byla příliš velká fyzická námaha. To vůbec není můj styl, to tedy ne!"

Přitom se kuckal smíchem, jako kdyby ho šimral na patře pírkem. Všichni ostatní kolem stolu se připojili k jeho veselí

Lezu.

Ucítil jsem ostny malinkých drápků a pohlédl dolů Odkudsi se vynořilo malé pruhované kotě Stalo na zadních nohách a přední mělo přichycené k mým kamašim prostřednictvím pevně zaseklých drápků. Svě žlutozelené oči přitom vážně upíralo na mne. Vzhůru!

Odmítl jsem kontakt s jeho myslí, aniž by to na mně, jak jsem doufal, bylo znát. Lord Golden zatím u stolu vedl konverzaci ohledně toho, které druhy koček by mohli zítra využít a zda kořisti nepoškodí opeření. Pera, připomněl jim všem, jedině o ta mu jde, ačkoliv si rád pochutná na pirožce plněné ptačím masem.

Ukročil jsem trochu stranou v naději, že ze sebe shodím tu malou tlapku, pichlavou jako ostružiník. Nepomohlo to. Lezu! trvala kočka na svém a s hopsnutím se zasekla o kousek výš. Nyní na mně visela uchycená za všechny čtyři a její drápky mi skrze kamaše pronikaly až do masa. Zareagoval jsem tak, jak by snad zareagoval každý jiný sluha. Trhl jsem sebou a pak jsem se nenápadně shýbl, abych tu potvůrku od sebe odtrhl, každou pichlavou tlapku zvlášť. Mé počínání by možná uniklo pozornosti ostatních, kdyby kočka nezačala žalostně pištět, že ji sundávám. Doufal jsem, že ji jemně postavím zpět na podlahu, když vtom lord Golden pobaveně zvolal: "Ale, Badgerlocku, copak jsi to chytil?" a všechny oči se upřely na mě.

"Jenom kotě, sire. Vzalo si zřejmě do hlavy, že mi vyšplhá po noze." Zvířátko v mé dlani bylo jako chomáč pampeliščího chmýří. Pod jeho zdánlivě načechráným kožíškem jsem však záhy v ruce ucítil malinký hrudníček. Otevřelo rudou tlamičku a mňoukáním se dovolávalo matky.

"Och, tady jsi!" zvolala dcera lorda Graylinga a vyskočila od stolu. Bez ohledu na dekorum vystřelila ke mně a vzala mi svíjející se kotě z ruky. Oběma rukama si ho pak přitiskla pod bradu, kolébajíc ho. "Och, děkuji, děkuji, že jste mi ji našel." Pak vykročila zpátky na své místo u stolu a při chůzi říkala: "Nemohla jsem unést, že ji musím nechat doma o samotě, jenže ona musela hned po snídani nějak proklouznout z mého pokoje, protože pak jsem ji celý den neviděla."

"A tohle je tedy kotě lovecké kočky?" zeptal se lord Golden, když se Sydel posadila.

Sydel skočila po příležitosti oslovit lorda Goldena: "Och ne, lorde Goldene, tohle je můj sladký miláček, moje mazlivá kočička Tibbits. Je to taková rošťáčka, nemám pravdu, miláčku? A přesto je pro mě nesnesitelné, když se od ní musím odloučit. Tys mě ale dnes odpoledne vyděsila!" Políbila kotě na temeno hlavy a pak si ho posadila na klín. Nezdálo se, že by někdo u stolu pokládal její chování za neobvyklé. Když se všichni zase vrátili k jídlu a rozhovoru, uviděl jsem, jak hlava té malé kočky vystřelila nad okraj stolu. Ryby! pomyslela si zálibně. Pár okamžiků nato jí Civil nabídl kousek rybího masa. Řekl jsem si, že to ještě nic neznamena, mohla to být náhoda nebo jenom bezděčná reakce, kterou i lidé bez Moudrosti občas učiní na přání zvířat, jež dobře znají. Kotě natáhlo tlapku, aby si sousto přivlastnilo, a pak si ho vzalo do klína své majitelky, aby ho spořádalo.

Do sálu vešli sluhové, aby odklidili nádobí a talíře, po nich okamžitě následovala druhá řada sluhů se sladkými pokrmy a ovocnými víny. Lord Golden se mezitím stal pánem veškeré konverzace u stolu. Lovecké historky, jež vyprávěl, byly buď smyšlenými slátaninami, anebo se jeho život za posledních asi deset let dalece lišil od toho, co jsem si představoval. Když hovořil o harpunování mořských savců z koženého člunu taženého delfiny v postrojích, zatvářila se i Sydel mírně nevěřicně. Ale jako to platí v každém takovém případě, je-li příběh dobře podán, posluchači vydrží až do konce, což se stalo i

tentokrát. Jako tečku za svým přednesem připojil lord Golden pyšný a zlověstný záblesk v očích, který naznačoval, že pokud bylo jeho dobrodružství nějak přikrášleno, nikdy to nepřizná.

Lady Bresinga zavolala, ať přinesou brandy, a stůl byl znovu uklizen. Vzápětí se objevila brandy spolu s další várkou malých dobrot k pokušení již nasycených hostů. Oči až dosud jiskřící vínem a veselím nyní získaly hluboký lesk plný spokojenosti, který přináší dobrá brandy po výborném jídle. Nohy a dolní část zad mě již odporně bolely. Navíc jsem byl tak hladový a unavený, že kdybych si mohl lehnout na dlážděnou podlahu, byl bych hned usnul. Škrábal jsem se nehty zevnitř do dlaní, abych se udržel v bdělém stavu. Tohle byla hodina, kdy jsou jazyky nejvíce rozvázané a hovor nejsdílnější. Navzdory způsobu, jakým se lord Golden zakláněl na židli, jsem pochyboval o tom, že je tak opojený, jak vypadá. Téma se stočilo zpátky ke kočkám a lovu. Měl jsem dojem, že jsem se již dozvěděl vše, co jsem o tom tématu potřeboval vědět.

Kotěti se podařilo po šesti zmařených pokusech vyskočit na stůl. Na chvíli se stočilo do klubíčka a zdřímlo si, ale nyní se už proplétalo mezi láhvemi a sklenicemi a hrozilo je převrhnout, jak se o každou z nich otíralo. Moje. Moje. A to je taky moje. Moje. S naprostou sebejistotou vlastní každému mláděti prohlásilo každou věc na stole za vlastní. Když se Civil natáhl po karafě brandy, aby dolil sklenici sobě a své společnosti, kotě vyklenulo malý hřbet a po špičkách přihopsalo k němu, odhodláno uplatnit svůj nárok. Moje!

"Ne. Moje," řekl mu přívětivě a hřbetem ruky ho jemně odstrčil. Sydel se té slovní výměně zasmála. Cítil jsem, jak se mě zvolna zmocňuje vzrušení, ale nadále jsem svůj netečný pohled zdánlivě upíral na ramena svého pána. Jsou nadaní Moudrostí. Oba dva. Teď už jsem si tím byl jist. A jelikož se to v rodinách zpravidla dědilo...

"Nuže. Kdo odchytil tu mlžnou kočku, kterou princ dostal darem?" zeptal se pojednou lord Golden. Jeho otázka v podstatě vyplynula z konverzace, ale byla natolik důrazná, že se všechny hlavy u stolu natočily směrem k němu. Z lorda Goldena vyšlo menší škytnutí, jež hraničilo s diskrétním říhnutím. V kombinaci s jeho mírně vypouleným zrakem to stačilo na odvrácení pozornosti, a jeho dotaz tím poněkud pozbyl na břitkosti. "Vsadím se, že jste to byl vy, lovčí." A doprovodil svá slova ladným rozmachem ruky, aby to vyznělo jako poklona Avoinovi.

"Ne, já ne." Avoin zavrtěl hlavou, ale kupodivu dobrovolně nepřipojil žádnou další informaci.

Lord Golden se zvrátil na židli, brnkaje si ukazováčkem do rtů, jako by to byla hra na hádanou. Objel svým zrakem stůl, potom se divoce zasmál a ukázal na Civila. "Pak jste to byl vy, mladý muži. Protože já slyšel, že jste to byl vy, kdo osobně přinesl tu kočku princů Dutifulovi, aby mu ji daroval."

Chlapec jednou šlehl pohledem po matce, načež vážně zavrtěl hlavou. "Já ne, lorde Goldene," pravil skromně. A opět po jeho slovech zavládlo nezvyklé ticho, odpírající další informace. Jednotná fronta, řekl jsem si v duchu. Otázka zůstane nezodpovězená.

Lord Golden znovu zvrátil hlavu na opěradlo židle, hlasitě se nadechl a pak zase vydechl. "Zatraceně pěkný dárek," konstatoval uznale. "Podle toho, co jsem slyšel, bych hrozně rád taky jeden takový měl. Jenomže slyšet o něčem ještě není totéž jako to vidět. Myslím, že požádám prince Dutifula o svolení, jestli bych ho nemohl některou noc 'provázet.'" Znovu vzdychl a hlava se mu svezla stranou. "Jestli se vůbec někdy vrátí ze svého meditačního ústraní. Není přirozené, chcete-li to vědět, aby chlapec v tomto věku trávil tolik času o samotě. To vůbec není přirozené." Výslovnost lorda Goldena rychle upadala. Zato dikce lady Bresingy byla zcela jasná, když se ho zeptala: "Takže váš princ se znovu stáhl z veřejnosti do ústraní, aby nějaký čas prodléval se svými myšlenkami?"

"Ano, je to tak," potvrdil lord Golden. "A tentokrát je už dlouho pryč. Samozřejmě že má v tyto dny o čem přemýšlet. Blíží se jeho zasnoubení a vůbec, ostrovanská delegace je na cestě. Dost na to, aby se s tím mladý muž vypořádal. Tím myslím, jak byste se k tomu postavil vy, mladý sire?" A mátožně ukázal prstem jakžtakž Civilovým směrem. "Jak by se vám líbilo být zasnouben se ženou, se kterou jste se nikdy nesetkal... inu, ona to ještě ani není žena, jsou-li zvěsti pravdivé. Spíše dívka v rozpuku. Kolik že jí je? Jedenáct? Tak mladá. Tak strašně mladá, nemyslíte? A já nechápu, jaké má ten sňatek přinést výhody. To tedy opravdu nevim."

Jeho slova byla indiskrétní, ba hraničící s přímou kritikou královny rozhodnutí. Lidé kolem stolu si vyměnili pohledy. Bylo jasné, že lord Golden si zavalil více brandy, než byl s to unést, a přitom si naléval

další. Jeho slova zůstala viset nezodpovězená v ovzduší. Avoin si možná myslel, že svede konverzaci do bezpečnějších vod, když se zeptal: "Takže princ se často uchyluje k meditacím?"

"Je to horalský způsob," potvrdil lord Golden. "Nebo tak mi to aspoň řekli. Co já o tom vím? Jedině to, že to není můj jamaillianský způsob. Mladí šlechtici z mé překrásné rodné země jsou spíše světsky zaměřeni. A to se podporuje, to vám říkám, protože kde jinde se má mladý šlechtic naučit, jak to na světě chodí, nežli uprostřed světa samotného? Váš princ Dutiful by možná udělal lip, kdyby se více vmísil mezi své dvořany. Ano, a poohlédl se blíže od domova po vhodné choti." V postupně utichajících slovech lorda Goldena začal zaznívat jamaillianský přízvuk, jako by se v opojení rozpomněl na to, kterak se mluví v jeho někdejší domovině. Usrkl ze své sklenice a potom ji postavil na stůl tak nemotorně, že jantarová tekutina trochu vyšpláchla přes okraj. Zamnul si ústa a bradu, jako by chtěl rozmasírovat strnulost způsobenou brandy. Já měl ovšem podezření, že předtím neudělal nic víc, než si jen přiložil přetékající sklenici ke rtu.

Na jeho komentáře nikdo nereagoval, ale lord Golden si toho zřejmě nevšímal.

"A tentokrát je jeho absence vůbec nejdelší!" rozpovídal se. "O ničem jiném se teď u dvora nemluví. Kde je princ Dutiful? Cože, stále v ústraní? Kdypak se vrátí? Cože, to nikdo neví?" Má to neblahý dopad na nálady u dvora, když je mladý vládce po tak dlouhou dobu nepřítomen. Vsadím se, že to musí vadit i jeho kočce. Co myslíte, Avoine? Souží se lovecká kočka, když je její pán po dlouhou dobu pryč?"

Zdálo se, že Avoin o tom přemýšlí. "Je-li někdo své kočce vsutku oddaný, nenechal by ji tak dlouho o samotě. Kočičí věrnost nelze pokládat za žádnou samozřejmost, musíte se o ni každý den ucházet."

Avoin se nadechl, aby pokračoval, ale lady Bresinga ho hladce přerušila. "Nuže, naše kočky loví nejlépe za rozbřesku, když ještě nad krajinou leží jitrní šero. Takže máme-li lordu Goldenovi ukázat naše krásy v nejlepší parádě, měli bychom se teď raději všichni odebrat na kutě, abychom mohli brzy vstávat." Na její nepatrný pokyn k ní přistoupil sluha, aby jí odtáhl židli. Také všichni ostatní vstali, třebaže lord Golden s menším zapotácením. Měl jsem dojem, že jsem uslyšel, jak se Graylingovic dcera trochu pobaveně uchichtla, ale ani její postoj nebyl zrovna nejistější. Vědom si své role, předstoupil jsem kupředu, abych lordu Goldenovi nabídl rámě. Ten to povzneseně odmítl, mávl vztekle rukou, ať ustoupím stranou, a zamračil se nad mou drzostí. Stál jsem zcela netečně poblíž, zatímco šlechta si navzájem přála dobrou noc, a pak jsem lorda Goldena následoval do jeho komnat.

Otevřel jsem mu dveře a doprovodil ho až dovnitř. Když jsem za ním vcházel, ihned jsem postřehl, že domácí sluhové se mezitím činili v našich komnatách. Věci po koupeli byly odklizeny, z držáků trčely nové svíčky a okno bylo zavřené. Na stole spočíval podnos se studeným masem, ovocem a pečivem. Mým prvním počinem po zavření dveří bylo otevření okna. Měl jsem prostě nepříjemný pocit z toho, že by mezi Nighteyesem a mnou měla být nějaká pevná překážka. Vyhlédl jsem ven, ale po vlkovi ani památky. Nepochybně sám slídl na zdejších pozemcích a já nehodlal riskovat, že bych po něm pátral za pomoci Moudrosti. Rychle jsem obešel naše pokoje, zkontroloval, jestli tu někdo neslídl, a potom se podíval pod postele a do skříní, jestli neodhalím nějaké špehy. Bresinžina domácnost a její hosté byli dnes večer ostražití. Buďto věděli, proč jsme přijeli, anebo čekali, že sem zavítá někdo jako my, aby pátral po princí. V ložním prádle jsem však žádné špehy nenašel, neobjevil jsem ani známky toho, že by se s mými ležérně rozvěšenými oděvy hýbalo. Nikdy jsem nenechával pokoj v dokonalém pořádku. Je snadné uvést prohledanou místnost do dokonalého pořádku, mnohem obtížnější už je přesně se rozpomenout, jak se rukávy oděvu visícího přes židli dotýkaly podlahy.

Provedl jsem podobnou prohlídku rovněž v komnatě lorda Goldena, zatímco on mlčky čekal. Když jsem skončil, otočil jsem se zpátky ke svému pánovi. Ten se svezl ztěžka do křesla a mocně si vydechl. Víčka mu klesla a brada se svezla na prsa. Všechny rysy měl propadlé vlivem pití. Až jsem tiše vyjekl úlekem. Jak mohl být tak neopatrný a opít se? Zatímco jsem ho pozoroval, skopl si jednu po druhé boty, takže podpatky zazvonily o zem. Poslušně jsem šel, boty odtáhl a dal je stranou. "Můžeš stát?" zeptal jsem se. "Co říkáš?"

Vzhlédl jsem z podřepu u jeho nohou. "Povídám, můžeš stát?"

Pootevřel na škvíru oči a pak se mu po ústech zvolna rozlil úsměv. "Já jsem tak dobrý," gratuloval sám sobě šeptem. "A ty jsi tak obstojné publikum, Fitzi. Uvědomuješ si vůbec, jak to může být vyčerpávající,

zaujímat pózy, když nikdo neví, že jsou to pózy, vžívat se do úplně jiné postavy, když není nikdo, kdo by ocenil, jak dobře to dělám?" V jeho zlatých očích se mihl záblesk někdejší šaškovské nezbednosti. Pak zase zmizel a jeho ústa získala vážný výraz. Velmi tiše řekl: "Samozřejmě že můžu stát. A tančit a skákat, bude-li třeba. Ale dnes večer o to nejde. Dnes večer musíš jít do kuchyně a postěžovat si, jaký máš hlad. Jelikož vypadáš jako přízrak, nepochybuji o tom, že dostaneš najíst. A při řeči zjistíš, co se dá. Tak už běž, dělej, já jsem naprosto schopen dostat se do postele sám. Chceš nechat to okno otevřené?"

"Byl bych rád," zaváhal jsem.

I já. Potvrzující myšlenka ze strany Nighteyese byla tišší než dech.

"Pak to tak bude," prohlásil lord Golden.

Kuchyně byla stále plná sluhů, poněvadž konec stolování ještě neznamenal konec služby. Pravda je, že jenom málo lidí pracuje tvrději či déle než ti, kteří mají na starost hradní stravování, protože jakmile je nádobí po večerním jídle uklizeno a umyto, je už skoro čas zadělávat na chleba na další den. Platilo to jak na Galetonu, tak na hradě Buckkeep. Přišel jsem ke dveřím a odvážil se strčit hlavu dovnitř se zvědavým a prosebným výrazem ve tváři.

Takřka okamžitě se nade mnou slitovala jedna kuchyňská pomocnice. Poznal jsem v ní jednu z žen, které posluhovaly u stolu. Lady Bresinga ji oslovovala Lebven. "Musíš být vyhládlý jak vlk. Ti všichni si tam seděli, jedli a popíjeli a s tebou jednali, jako bys byl kus dřeva. No tak pojď dál. I když toho hodně snědli, ještě stále tu zbylo dost do zásoby."

Za okamžik už jsem trůnil na vysoké stoličce na rohu za-moučeného a rozrýhovaného stolu na hnětení chleba. Lebven mi na dosah ruky vyskládala celou řadu chodů a měla vsutku pravdu, když říkala, že ještě stále zbylo dost do zásoby. Plátky studené vyuzené zvěřiny stále napůl zakrývaly talíř umně obložený malými nakládanými jablky. Slazené meruňky byly jako tlusté zlaté polštářky tak bohatě napěchované v malých buchtíčkách, že se najedno kousnutí rozdrolily. Desítky drobných ptačích jatýrek prošívaných kousky česneku v olejovém nálevu mě nelákaly, ale mimoto tam byla ještě tmavá kačená plíčka ozdobená sirupovitými plátky sladkého zázvorového kořene. Vždycky jsem si líboval v kulinářských požitcích. Byl tam i dobrý hnědý chleba a skrojek másla k namazání. Lebven mi přinesla žejdlík studeného piva a džbánec na dolití. Když to přede mne vyskládala, zatímco já kýváním hlavy děkoval jako divý, stoupla si ke stolu naproti mně, štědře rozprašila po desce mouku a vyklopila na ni nakynutou lžici chlebového těsta. Začala ho hníst a obracet, přidávajíc hrsti mouky, aby těsto pořádně zpracovala, dokud nebylo hladké.

Nějakou dobu jsem jenom jedl, díval se a poslouchal. Byly to obvyklé kuchyňské drby, o tom, co se povídá, a o menších sporech mezi sluhy, jeden prý vychrstl mléko ze džberu, kam bylo dáno na zkysnutí, a řeči o práci, kterou bylo třeba do zítřka zvládnout. Panstvo v domě bude vstávat časně, ale přesto bude očekávat přichystané jídlo, a to stejně bohaté jako dnešní večeři. Budou chtít i jídlo s sebou, které musí upoutat zrak stejně jako naplnit střevo. Sledoval jsem Lebven, jak válí těsto, potírá ho máslem, skládá a pak znovu válí, jen aby ho znovu potřela máslem a poskládala. Všimla si, že je přitom sleduji, a s úsměvem ke mně vzhledla. "V houskách je tak hodně vrstev, jsou pěkně drolivé a křupavé. Je s tím ale spousta práce na to, že to snědí ani ne za jednu minutu."

Nějaký sluha za ní položil na přepážku zakrytý koš s víkem. Otevřel ho, úhledně vystlal plátným ubrouskem a potom do něj začal skládat jídlo: čerstvé housky, hrníček s máslem, jídlo s kousky masa uvnitř a trochu nakládaných jablek. Koutkem oka jsem ho sledoval, pokyvuje hlavou a reaguje na Lebvenina slova: "Je to zvláštní. Většinu z nich ani nenapadne, kolik práce nás to stojí, než jim zajistíme pohodlí."

Z kuchyně se ozvalo víc než jedno mumlavé přitakání. "Jenom se koukni na sebe," opětovala Lebven moji soucitnou poznámku. "Po celou večeři jsi držel stráž, jako kdyby někdo mohl tvému pánu ublížit v domě, kde je hostem. Směšný jamaillianský způsob smýšlení. Nebýt toho, mohl jsi mít dnes večer jídlo a taky trochu času pro sebe."

"To bych docela uvítal," odpověděl jsem popravdě. "Rád bych se tady trochu porozhlédl. Nikdy jsem nebyl na místě, kde chovají kočky namísto psů."

Druhý sluha uchopil košík a zanesl ho k zadním dveřím. Muž, který tam čekal, mu jej vzal z rukou. V jeho druhé ruce mu schliple viselo cosi chlupatého. Zahlédl jsem to jen na chvíli, než se dveře zase

zavřely. Nejraději bych vyskočil od stolu a vydal se po stopě tamtoho jídla, ale Lebven pořád hovořila: "Inu. Tak to tu chodí zhruba posledních deset let, od doby, co starý pán zemřel. Předtím jsme tu měli většinou psy a jen asi jednu či dvě kočky, s nimiž lovila paní. Jenže mladý pán má raději kočky než psy, a tak nechal psy utratit. Ne že by mi chybělo to jejich štěkání a vytí, nemluvě o jejich motání pod nohama! Ty velké kočky jsou drženy ve svých ohradách, pokud zrovna neloví. A co se týče těch menších, jsou to naši mazlíčci, o tom žádná. Ani jedna říční krysa si už více netroufne strčit čumák do této kuchyně." Vrhla láskyplný pohled na strakatou domácí kočku ležící u krbu. Navzdory tomu, že byla mírná noc, se vyhřívala u pohasínajícího kuchyňského ohně. Lebven nakonec zanechala skládání a začala lístkové těsto stloukat, až se na něm začaly dělat puchýřky. To poněkud ztižilo náš hovor a já se mohl elegantněji vytrádit. Šel jsem ke kuchyňským dveřím a otevřel je. Muž s košem plným jídla byl pryč. Lebven na mě zavolala: "Jestli hledáš záchod, jde se těmi druhými dveřmi a podél zdi za roh. Je to těsně předtím, než dojdeš ke králíkárnám."

Poděkoval jsem jí a poslušně vyšel druhými dveřmi. Venku jsem se dlouze rozhlížel kolem, ale nikde žádný pohyb. Obešel jsem domovní zeď, jenže za rohem mi zakrylo výhled další hradní křídlo. Měsíční světlo mi ukázalo řady králíkáren, stojící mezi domem a stájemi. Takže tohle ten muž nesl, králíka, kterému právě zakroutil krkem. Skvělé pozdní žrádlo pro loveckou kočku. Avšak po tom muži nebylo nikde ani památky a já si netroufal zašmátrat po Nighteyesovi ani se vzdálit na delší dobu z kuchyně. Zklamaně jsem zabručel pod vousy, nepochybuje o tom, že to zabalené jídlo bylo určeno pro prince a jeho kočku. Propásl jsem příležitost. Vrátil jsem se do vyhřáté a osvětlené kuchyně.

Mezitím tu zavládl o trochu větší klid. Nádobí bylo z větší části umyto a kuchyňští pomocníci a pomocnice se rozutekli na kutě. Zůstala pouze Lebven stloukající těsto a jakýsi nabručený muž, který hlídal hrnec s bublajícím masem. Vrátil jsem se na svou stoličku a nalil si do hrnku zbytek piva. Bylo jasné, že ostatní si pro sebe urvou tu trochu spánku, která ještě zbývala, než budou muset zase vstávat a chystat další jídlo. Strakatý kocour se náhle protáhl, vstal a přišel si mě prohlédnout. Dělal jsem, že si ho nevšímám, když mi čichal k botám a potom k lýtkům. Kocour potom natočil hlavu a otevřel tlamu dokořán, jako by dával najevo odpor, já ovšem tušil, že pouze ucítil můj pach.

Je cítit jako ten pes venku. Zákmit myšlenky z jeho strany, prostoupené opovržením. S lehkostí se vznesl a přistál na stole vedle mě, aby vzápětí natáhl čumák směrem k talíři se zvěřinou. Já ho hřbetem ruky odstrčil. Neurazil se ani to nevzal na vědomí, jen překročil moji ruku, aby se zmocnil plátku, po kterém toužil.

"Och, Tupsi, takové způsoby před hostem. Nevšímej si ho, Tome, je rozmazlený jako všechny ostatní." Lebven ho uchopila zamoučenými rukama. Když ho stavěla na podlahu, kocour pořád držel v zubech své maso, pak si k němu přidřep, natočiv hlavu poněkud stranou, aby se mu lépe ukusovalo. Přitom střelil po Lebven vyčítavým pohledem. Neměla bys u stolu krmit psy, ženská. Bylo těžké nevidět v jeho žlutookém pohledu zášť. Děťinsky jsem jej opětoval při vědomí, že většina zvířat to nesnáší. Kocour z hloubi hrdla výhružně zavrčel, popadl své maso a odporoučel se mi z očí pod stůl.

Pomalů jsem dopíjel zbytek piva. Kočka to věděla. Znamenalo to, že i celý dům věděl o mém napojení na Nightyese? Navzdory Avoinovým monologům, které po celý večer vedl, jsem pořád věděl, že o loveckých kočkách toho vím příliš málo. Budou Nightyese pokládat za vetřelce, nebo budou jeho pach na nádvoří ignorovat? Bude pro ně ta informace natolik závažná, aby se o ni podělily s lidmi nadanými Moudrostí? Ne všechna pouta Moudrosti byla tak intimní jako to, které jsem sdílel s Nightyesem. Jeho starost o lidské aspekty mého života rozrušila Black Rolf a natolik, že si ho bezmála hnusil. Možná že se tyto kočky vázaly na lidi kvůli radosti z lovu. Nebylo to nemožné. Sice nepravděpodobné, ale ne nemožné.

Inu, nezjistil jsem o nic víc, než jsme až dosud tušili, ale aspoň jsem si pořádně zavdal jídla. Spánek byla jediná další věc, kterou jsem pro ten večer ještě mohl realizovat. Poděkoval jsem Lebven, popřál jí dobrou noc a navzdory jejím výhradám, že to udělá sama, jsem odklidil nádobí ze stolu. Když jsem potichu zamířil ke svému pokoji, na hradě panoval klid. Zpod dveří prosvítalo pouze matné světlo. Položil jsem ruku na kliku v domnění, že budou na západku. Nebyly. S nervy náhle napjatými jako špagáty jsem do nich potichu strčil a ony se snadno otevřely směrem do zešeřelé místnosti. Pak jsem zalapal po dechu a zůstal bez hnutí stát.

Laurel na sobě měla dlouhý tmavý plášť splývající přes noční košili. Vlasy měla volně rozpuštěné do půli zad. Lord Golden měl přes svou noční košili přehozený vyšíváný župan. Světlo z krbového ohýnku zlatilo lesklá vlákna ve výšivkách ptactva na zádech a na rukávech jeho županu a zvýrazňovalo světlejší proužky ve vodopádu Laureliných vlasů. Na rukou měla krajkové rukavice. Stáli u ohně těsně vedle sebe, hlavy nachýlené k sobě. Já tam mlčky postával jako zaskočené dítě, říká si, jestli jsem je snad nevyrušil uprostřed objetí. Lord Golden na mě pohlédl přes Laurelino rameno a pak mi nepatrně naznačil, abych šel dovnitř a zavřel za sebou dveře. Když se ke mně otočila Laurel, měla velké oči, jakoby vytržité.

"Myslela jsem, že spíš ve své komnatě," řekla tiše. Byla snad zklamaná?

"Byl jsem dole v kuchyni něco sníst," vysvětlil jsem jí. Čekal jsem, že na má slova odpoví, ale ona se na mě jen dívala. Pojednou jsem zatoužil být někde jinde. Ale teď jsem strašně unavený. Myslím, že půjdu hned do postele. Dobrou noc." Otočil jsem se ke svému služebnímu pokoji, ale hlas lorda Goldena mě zastavil.

"Tome. Zjistil jsi něco?"

Pokrčil jsem rameny. "Jen pár podrobností ze života sluhů. Asi nic užitečného." Stále jsem si nebyl jist, nakolik otevřeně mohu mluvit před Laurel.

"Dobrá. Zdá se, že Laurel si vedla lépe." Otočil se k ní, vyzývá ji, ať promluví. Jakákoli žena by byla polichocena pohledem jeho zlatých očí.

"Princ Dutiful tady byl," prohlásila Laurel tlučeným šepem. "Než jsem šla spát, požádala jsem Avoina, aby mi ukázal stáje a kočičárnu. Chtěla jsem vidět, v jakých podmínkách tu zvířata žijí."

"A jeho mlžná kočka byla tam?" zeptal jsem se nevěřicně.

"Ne. Nic tak zřejmého to nebylo. Ale princ vždycky trval na tom, že na potřeby kočky dohlédne sám. Dutiful má jisté zvláštní drobné zvyky, třeba způsob, jak skládá své věci nebo jak zavěšuje postroj. Na takové maličkosti si velmi potrpí. Na polici vedle byly kartáče a podobné věci, uspořádané přesně tak. Bylo to princovo dílo. Vím to."

Vybavil se mi princův pokoj na Buckkeepu a odtušil jsem, že má pravdu. Ale přesto - "Myslíš, že by princ svoji drahocennou kočku nechal umístit tam dolů? Na Buckkeepu to zvíře spí v jeho komnatách."

"Mají tam vše, co kočka potřebuje: věci na broušení drápů, byliny, které mají rády, čerstvou zeleň rostoucí ve škopku, hračky, na nichž se cvičí, ba i živou kořist k snědku. Bresingové tu mají králíkárnou na králíkárně, aby jejich kočky nikdy nemusely jíst studené maso. Kočky se tady mají jako královská smetánka."

Připadlo mi, že má další otázka logicky následuje. "Není možné, že princ pobývá dole ve stájích, aby byl své kočce nablízku?" Možná že ten koš nemusel urazit až tak dlouhou cestu.

Laurel na mě pozvedla obočí. "Princ bydlící v kočičárně?"

"Zdá se, že má to zvíře moc rád. Myslel jsem, že by udělal raději tohle, než aby se od ní nechal odloučit." Málem jsem vyrazil svůj vlastní úsudek že princ je z Moudrých a nenechal by se odloučit od svého spřízněného zvířete. Na chvíli zavládlo mlčení. Lord Golden ho poté přerušil. Jeho lahodný hlas se donesl akorát tak k nám. "Inu, alespoň jsme zjistili, že princ tu byl, i když tu teď třeba není. A zítřek nám může přinést více informací. Bresingové si s námi hrají na kočku a na myš. Vědí, že princ opustil dvůr ve společnosti kočky. Možná i mají podezření, že jsme ho sem přijeli hledat. Půjdeme se však našich rolí a budeme ladně tančit za tím, čím nám mávají před nosem. Nesmíme prozradit, co víme."

"Tohle se mi hnusí," prohlásila Laurel suše. "Protiví se mi to klamání a ty zdvořilé tváře, které musíme mít nasazené. Nejradši bych šla, zatřásla tou ženskou a zeptala se, kde je Dutiful. Když jen pomyslím na ta muka, která způsobila naší královně. Proč jsem jenom nechtěla vidět kočičárnu ještě před večeří. Byla bych kladla jiné otázky, to mi věřte. Ale přinesla jsem vám tu zprávu, hned jak jsem mohla. Bresingové mi přidělili služebnou, která trvala na tom, že mi pomůže připravit se na spaní, a potom jsem si netroufala vyklouznout z pokoje, dokud jsem neměla jistotu, že většina hradu spí."

"Kladení přímých otázek nám neposlouží, ani vytřepávání pravdy z urozených dam. Královna chce, aby se Dutiful vrátil ve vší tichosti. To musíme mít všichni na paměti." Instrukce lorda Goldeny patřily i mně.

"Pokusím se," odpověděla Laurel s tichou rezignací v hlase.

"Dobrá. A teď se musíme všichni pokusit využít zbytku času, který se nám nabízí, abychom si odpočali před zítřejším lovem. Dobrou noc, Tome."

"Dobrou noc, lorde Goldene, dobrou noc, lovčí Laurel."

Po chvilce mlčení mi něco došlo. Čekal jsem, že Laurel odejde, abych za ní mohl zajistit dveře. Čekal jsem, že řeknu šaškovi o koši a mrtvém králíkovi. Jenže Laurel a lord Golden čekali, až odejdu já. Laurel si prohlížela tapiserii na zdi se zaujetím, které v tomto případě rozhodně nebylo na místě, zatímco lord Golden spokojeně rozjímal nad třpytivým vodopádem Laureliných vlasů.

Přemýšlel jsem, zda jim nemám zamknout venkovní dveře, a potom jsem si řekl, že by to byl dost nešikovný počin. Pokud si lord Golden přeje mít dveře zamčené, udělá to jistě sám. "Dobrou noc," zopakoval jsem, tak aby to vyznělo ospale, a ne rozpačitě. Vzal jsem si svíčku, zašel do svého pokoje a potichu za sebou zavřel dveře. Svlékl jsem se a šel si lehnout do postele, odmítaje nechat mysl bloumat za těmi zavřenými dveřmi. Necítím žádnou závist, říkal jsem si, pouze ostřejší hlodání mé osamělosti v kontrastu k tomu, co se možná děje mezi těmi dvěma. Říkal jsem si, že je to ode mne sobecké. Šašek přece prožil roky v izolaci a osamění. Měl bych mu teď odpírat něžný dotek ženské ruky, když je z něj lord Golden?

Nightyesi? Vyslal jsem myšlenku, lehkou jako suchý lístek ve větru.

Když se jemně otěl svou myslí o moji, pocítil jsem útěchu. Zaregistroval jsem duby a svěží větřík čeříci vlkům kožich. Nebyl jsem sám. Spi, bratříčku. Já slídím za naší kořistí, ale myslím, že do rozbřesku nic nového nezjistíme.

Mýlil se.

7 Lov

Mezi lidem ze Staré krve se tradují poučné pohádky, které mají sloužit jako vodítko pro velmi mladé adepty. Jsou to prosté příběhy, které učí děti na základě vyprávění o zvířatech, jež slouží za vzor pro své obdivuhodné kvality. Ti, kdo nejsou ze Staré krve, by se možná s překvapením dozvěděli o Vlkovi, u něhož je vyzdvížena oddanost vůči jeho rodině, nebo o Myši, která projevila velkou moudrost, když se měsíce dopředu zásobila na studenou zimu. Houser, který drží stráž, zatímco zbytek hejna se krmí, je chválen za svou ne-sobeckost a Dikobraz za svoji toleranci spočívající v tom, že zranil pouze ty, kteří na něj zaútočili jako první. Vlastnosti Kočky je nezávislost. Vypráví se příběh o ženě, která se snažila navázat vztah s kočkou. Kočka navrhuje, že to s ní na den či na dva zkusí, aby viděla, jestli se dotyčná žena vynosnaží plnit dobře úkoly, kterými ji pověří. Příběh se týká úkolů, z nichž kočka zkouší onu ženu, chce po ní, aby jí hladila kožich, bavila ji provázkem, nosila smetanu a tak dále. Žena každé ze žádostí s radostí vyhoví a každý úkol dobře vyplní. Na konci této periody žena kočce opět navrhuje, aby spolu navázaly vztah, protože si myslí, že obě se k sobě dobře hodí. Kočka odpovídá se slovy: "Kdybych s tebou navázala vztah, byla bys chudší, neboť bys přišla o to, co máš na mně nejraději, a sice to, že já tě nepotřebuji, ale jen toleruji tvoji společnost." Je to výstražná bajka, praví Stará krev, která má dítě varovat, aby neusilovalo o vztah se zvířetem, které není s to čerpat ze vztahu tolik, kolik nabízí.

BADGERLOCKOVY "PŘÍBĚHY STARÉ KRVE"

Jen dovol, abych tě spatřil.

Už jsi mě viděl. Ukázala jsem se ti. Přestaň mě s tím otravovat a dávej pozor. Říkal jsi, že se to pro mne naučíš. Slíbil jsi mi to. Právě proto jsem tě vzala sem, kde nás nic neruší. Buď kočkou.

Je to moc těžké. Dovol, ať tě na vlastní oči spatřím. Prosím.

Až budeš připraven. Až budeš umět být kočkou, jako jsi sám sebou. Pak budeš připraven poznat mne. Byla přede mnou. Já se ploužil do kopce za ní, každé křoví mě škrábalo, každý příkop a každý kámen mi podrážel nohy. V ústech jsem měl sucho. Noc byla chladná, ale zatímco jsem si razil cestu porostem, dusil jsem se zvířeným prachem a pylem. Počkej!

Kořist nečeká. Kočka nevolá "počkej" na to, co honí. Buď kočkou.

Na okamžik jsem ji málem zahlédl. Pak se za ní zavřela vysoká tráva a byla pryč. Nic se nehnulo, neslyšel jsem žádný zvuk. Už jsem nevěděl, kudy mám jít. Noc pod zlatým měsícem byla hluboká, světlá. Galetonu se ztratila kdesi za mnou ve zvlněných kopcích. Nadechl jsem se a pak jsem zavřel ústa,

odhodlán dýchat co nejtišeji, i když jsem se dusil. Postupoval jsem kupředu, děláje jeden klouzavý krok za druhým. Neodstrkoval jsem větve z cesty, ale proplétal se kolem nich. Nesl jsem se trávou, pokoušeje se rozdělovat ji svým krokem a nerozrážet. Přenášel jsem opatrně váhu z jednoho kroku na druhý. Co to po mně chtěla? "Bud' nocí. Nikoli větrem, který čeří stromy, ani nehlučným křídlem sovy či malinkou myškou nehybně přikrčenou k zemi. Bud' nocí, která vane nade vším, dotýká se, aniž by byla cítěna. Protože noc je kočka." No tak dobře. Byl jsem nocí, hladkou, temnou a bezhlesou. Zastavil jsem se pod příkrovem dubové větve. Listí na ní bylo nehybné. Otevřel jsem oči dokořán, jak to jen šlo, pokoušeje se zachytit každíčkou špetku světla z okolí. Pomalu jsem otočil hlavu. Roztáhl jsem chřípí a pak se mlčky dlouze nadechl přes ústa, pokoušeje se vycítit ji v ovzduší. Kde jen je, kam se poděla? Vtom jsem na sobě ucítil váhu, jako by mi svalnatý muž sevřel oběma rukama ramena a pak se ode mě odrazil. Zatočil jsem se kolem dokola, ale byla to jenom Kočka. Seskočila na mě jako padající list a vzápětí se svezla na zem. Nyní se krčila v suché trávě a zetlelém listoví pod stromem. S břichem u země ke mně zvedla zrak a pak pohlédla jinam. Přidřepl jsem k ní. "Kudy, Kočko? Kudy šla?"

Tady. Ona je tady, Vždycky je tady, se mnou.

Poté co jsem vnímal hluboký, hrdelní hlas své lásky, byla myšlenka Kočky v mé mysli jako rezavé vrnění. Měl jsem ji rád, ale nechat ji, aby se svými myšlenkami dotýkala mých, když já místo toho toužil po své lásce, bylo skoro nesnesitelné. Jemně jsem ji od sebe odstrčil. Snažil jsem se ignorovat její ublížený protest, že jsem to udělal.

"Tady," vydechl jsem. "Já vím, že je blízko. Ale kde?"

Blíž, než si myslíš. Ale nikdy mě nepoznáš, dokud budeš odstrkovat kočku stranou. Otevři se kočce. Bud' kočkou. Ukaž se přede mnou.

Kočka ode mě zatím nehlučně odplula. Neviděl jsem, kam šla. Byla jako noc vplouvající do noci, a to bylo jako pokoušet se rozeznat vodu, již jste vlili do řeky. Potichu jsem nasál dech a chystal se, že ji budu následovat, nejen po svých, ale i srdcem. Odvrhl jsem všechn strach a otevřel se kočce.

Kočka byla pojednou zpátky - vynořila se ze tmy, aby se z ní stal o něco sytější stín. Přitiskla se těsně k mým nohám. Lov.

"Ano. My lovíme, my lovíme tu ženu, moji lásku."

Ne. My jsme lovení. Někdo nás stopuje, něco následuje Kočku-a-Chlapce nocí. Nahoru. Vylez.

Přizpůsobila svá slova svým myšlenkám a vynesla se ladně vzhůru po kmeni dubu. Ze stromu na strom. Tam nahoře nás nemůže stopovat. Přenášej se ze stromu na strom. Věděl jsem, že to právě dělá a že čeká, až ji budu následovat. Zkusil jsem to. Vrhel jsem se proti dubu, ale kmen byl moc tlustý na to, abych po něm mohl šplhat vzhůru, a přesto ne dost drsný na to, aby na něm mé nohy postrádající drápy našly nějakou oporu. Chvilí jsem se ho držel, ale nemohl jsem lézt. Sklouzl jsem zpátky, zulámal si nehty a roztrhal si oděv, jak mě strom odmítl. Už jsem mohl slyšet, jak se ten predátor blíží. Byl to pro mě nový pocit, který se mi pranic nelíbil, nechtěl jsem být takto uloven. Najdu si lepší strom. Otočil jsem se a utíkal, obětuje kradmost na úkor rychlosti, ale žádný jsem nenalezl.

Rozhodl jsem se zamířit vzhůru do kopce. Někteří predátoři, jako třeba medvědi, neumí dost dobře utíkat po strmých svazích. Pokud to byl medvěd, mohl bych mu možná utéci. Kromě medvěda mě nenapadlo nic dalšího, co by si trouflo vyrazit po naší stopě. A to už mi kynul další dub, mladší a s níže posazenými větvemi. Rozběhl jsem se, vyskočil a zachytil se nejnížší větve. Ovšem v okamžiku, kdy jsem se vytahoval nahoru, můj pronásledovatel doběhl k patě stromu pode mnou. A já se rozhodl hloupě. V okolí nebyly žádné další stromy, na něž bych přeskočil. Těch pár, které se dotýkaly větvemi mého stromu, bylo moc útlých a nespolehlivých. Byl jsem zahrán na strom.

Zavrčel jsem a podíval se dolů na svého pronásledovatele. Pohlédl jsem do svých očí hledících do mých očí -

Bleskově jsem se posadil, vytržen ze spánku. Byl jsem slitý potem a ústa jsem měl vyschlá jako troud. Vykulil jsem se z postele a vstal, naprosto dezorientovaný. Kde je okno, kde jsou dveře? Až potom jsem se rozpomněl, že nejsem ve svém srubu, ale v jakési podivné místnosti. Potmě jsem se došmátral k míse s vodou. Tam jsem popadl džbán a napil se z něj vlažné vody. Ve zbytku jsem si namočil ruku a omyl si důkladně tvář. Pracuj, myslí, nutil jsem svůj vzpouzející se mozek. Pak mi to došlo. Nighteyes zahrnal prince Dutifula na strom kdesi v kopcích za Galetonem. Zatímco já spal, můj vlk prince našel.

Pojal jsem však obavu, že princ nás objevil též. Kolik toho ví o Umění? Je si vědom toho, že jsme byli propojeni? Pak šly všechny úvahy stranou. Jako je nízko visící bouře pojednou puštěna z řetězu úderem blesku, tak mne srazil na kolena záblesk světla vyplnivšího mé oči, předzvěst řinčivé bolesti hlavy způsobené Uměním. A já s sebou neměl ani ždíbec elfí kůry.

Šašek by však mohl mít.

Byla to jediná myšlenka, která mě ještě dokázala zvednout znovu na nohy. Šmátrajícima rukama jsem našel dveře a vklopýtal do jeho komnaty. Jediné světlo zde pocházelo z malé hromádky pohasínajících uhlíků v krbu a mihotavé záře nočních pochodní hořících na pozemcích za otevřeným oknem. Přivrávorat jsem k jeho posteli: "Šašku?" zvolal jsem tiše, chraplavě. "Šašku, Nigtheyes zahnal Dutifula na strom. A..."

Slova mi umlkla na rtech. Sen vytlačil předchozí události večera z mé mysli. Co když ten schoulený obrys pod pokrývkou nebyl jedno tělo, ale dvě? Jakási ruka vzápětí odhodila deku a našťěstí odhalila pouze jednu postavu okupující tuto velkou postel. Šašek se překulil tváří ke mně a pak se posadil. Čelo se mu starostlivě zkrabatilo. "Fitzi? Něco se ti stalo?"

Usedl jsem ztěžka na kraj jeho postele, přiložil si obě ruce z boku k hlavě a zatlačil, pokoušeje se udržet lebku pohromadě. "Ne. Ano. To je tím Uměním, ale na to teď nemáme čas. Víím, kde princ je. Zdálo se mi o něm. Byl na nočním lovu s kočkou v kopcích za Galetonem. Pak něco šlo po nás a kočka vyskočila najeden strom a já, totiž princ na další. A potom se podíval dolů a pod stromem uviděl Nigtheyese. Vlk ho zahnal na strom kdesi v těch kopcích. Když hned vyrazíme, můžeme ho chytit."

"Ne, to nemůžeme. Používej rozum přece."

"To nemohu. Hlava mi puká jako skořápka." Šel jsem do předklonu, lokty na kolenou, hlavu v dlaních. "Proč ho nemůžeme chytit?" zeptal jsem se zkormoučeně.

"Jen si to celé představ, příteli. Oblečeme se a vyplížíme se z této místnosti, projdeme kolem lidí ve stájích, abychom si vyvedli koně, pojedeme v noci neznámou krajinou, až dorazíme k místu, kde je princ na stromě a vlk pod ním. Jeden z nás vyleze na strom a přinutí prince sejít dolů. Pak ho přemluvíme, aby se s námi vrátil. Lord Golden se jako zázrakem objeví u snídaně s velmi rozladěným princem Dutifulem, jak si umím představit, nebo lord Golden a jeho sluha prostě zmizí z pohostinného domu lady Bresingy beze slůvka vysvětlení. V každém případě už za několik dní se vyrojí spousta nepříjemných otázek ohledně lorda Goldena a jeho sluhy Toma Badgerlocka, nemluvě o princí Dutifulovi."

Měl pravdu. Již jsme tušili, že do princova "zmizení" jsou zapojeni Bresingové. Přivést ho zpátky na Galekeep by bylo pošetilé. Museli jsme ho sebrat takovým způsobem, abychom ho mohli odvést rovnou domů na Buckkeep a nikdo se o tom nedozvěděl. Zatlačil jsem si prsty oční bulvy. Měl jsem dojem, jako by je tlak v mé hlavě hrozil každým okamžikem vystřelit z důlků. "Co tedy uděláme?" zeptal jsem se zastřeným hlasem. Ani jsem to vlastně nechtěl vědět. Chtěl jsem se jen svalit na bok a stočit do žalostného klubička.

"Ať vlk zůstane princí na stopě. Zítra, během lovu, tě pošlu zpět pro něco, co jsem si zapomněl. Jakmile budeš sám, zamíříš k místu, kde je princ, a přesvědčíš ho, aby se vrátil na Buckkeep. Vyberu ti velkého koně. Vezmi ho okamžitě s sebou a vrať se s ním na Buckkeep. Já už najdu způsob, jak tvoji absenci vysvětlit."

"Jaký?"

"Ještě jsem o tom nepřemýšlel, ale najdu ho. O to si nedělej starosti. Ať už jim řeknu cokoli, Bresingové to budou muset vzít ze strachu, aby mě neurazili."

Zašťoural jsem do druhé největší díry v našem plánu. Bylo těžké udržet si myšlenky pohromadě. "Já... a přesvědčit ho, aby se vrátil zpátky na Buckkeep?"

"Zvládneš to," odvětil šašek s velkou sebejistotou. "Ty už budeš vědět, co mu máš říci."

O tom jsem silně pochyboval, ale došly mi již síly, abych něco namítal. Za zavřenými víčky se mi míhala bolestivě jasná světélka. Když jsem si oči zatlačil klouby na rukou, bylo to ještě horší. Otevřel jsem oči a pohlédl do zešeřelé místnosti, ale klikaté blesky mi stále tančily v zorném poli a rozbíjely ho na kusy. "Elfí kůru," zaprosil jsem tiše. "Potřebuji ji."

"Ne."

Má mysl nebyla s to pochopit, proč mne odmítl. "Prosím," vyhrkl jsem. "Ta bolest je horší, než ti umím

vysvětlit." Občas jsem dokázal předvídat blížící se záchvat. Žádný už jsem dlouho neměl. Ale co to podivné napětí v šíji a zádech? Nebo jsem si to jen představoval?

"Fitzi, já nemohu. Chade si na mně vymohl slib." A hlubším hlasem, jako by se bál, že nabízí příliš málo, dodal: "Budu tady s tebou."

Zacloumala mnou vlna bolesti. Mísil se s ní strach.

Mám jít za tebou?

Ne. "Zůstaň, kde jsi, a hlídej ho." Slyšel jsem se říci ta slova nahlas současně s tím, jak jsem šije myslel. Bylo zde něco, čeho bych se měl obávat. Vzpomněl jsem si. "Potřebuji čaj z elfí kůry," vysoukal jsem ze sebe. "Jinak nedokážu udržet hranice. Myslím tím Moudrost. Poznají, že tady jsem."

Postel pode mnou se hnula, jak z ní šašek slezl, bylo to strašné cuknutí, až mi mozek narazil do vnitřní stěny lebky. Slyšel jsem ho, jak jde ke stojanu s mísou vody. Chvilí nato byl zpátky s mokrým hadrem v ruce. "Lehni si na záda," řekl mi.

"Nemohu," zamumlal jsem. Jakýkoli pohyb mi působil velikou bolest. Chtěl jsem se vrátit do svého pokoje, ale nešlo to. Pokud jsem měl mít záchvat, nechtěl jsem ho prodělat před šaškem.

Studená látka na mém čele zapůsobila jako hotový šok. Začal jsem se dávit, pak jsem se několikrát krátce nadechl, abych dostal žaludek pod kontrolu. Spíše jsem cítil než viděl šaška, jak se hrbí přede mnou, zatímco jsem seděl na okraji postele. Uchopil mou ruku do svých rukou navlečených v rukavicích a prsty si chvíli pohrával s mými prsty. Vzápětí jsem ucítil píchnutí, jak mě tvrdě štípl mezi kostmi na hřbetě ruky. Vydal jsem nesrozumitelný výkřik a pokusil se ruku vytrhnout, ale on byl jako vždy silnější, než jsem čekal.

"Jen chvilíčku," zadrmolil, jako by mě uklidňoval. Bolest v mé ruce přešla do rychle postupující strnulosti. Krátce nato uchopil oběma rukama mou paži těsně nad loktem, opět zašmátral prsty a pak mě tvrdě štípl.

"Prosím," žadonil jsem a pokusil se od něj odtáhnout. On se pohnul se mnou a bolest v mé hlavě byla tak mohutná, že nebylo úniku. Proč jen mi ubližoval?

"Nevzpírej se," zaprosil naléhavě. "Důvěřuj mi. Myslím, že ti mohu pomoci. Důvěřuj mi." Jeho ruce se opět přesunuly, tentokrát k rameni, a ty nelítostné prsty si do mě opět tvrdě rýply. Zalapal jsem po dechu a vzápětí už jsem měl jeho ruce po obou stranách krku, prsty tlačily dovnitř a nahoru, jako by mi chtěl oddělit hlavu. Sevřel jsem mu zápěstí, ale nenašel jsem v rukou žádnou sílu. "Ještě chvilku," zaprosil znovu. "Fitzi, Fitzi, důvěřuj mi. Důvěřuj mi."

A pak ze mě cosi vyšlo. Hlava se mi svezla na prsa a zůstala mi volně viset na krku. Bolest nebyla úplně pryč, ale výrazně polevila. Skulil jsem se na bok a on mě převálil na záda. "No vidíš. No vidíš," řekl a já na chvíli hleděl do pozeňnané tmy. A pak byly ty jeho ruce v rukavicích zpátky, palce na čele, zatímco roztažené konečky prstů hledaly body na mých spáncích a na bocích hlavy. Potom nelítostně zatlačily, jeho malíček se mi přitom zaryl do pantu u čelisti.

"Nadechni se, Fitzi," slyšel jsem ho říkat, a potom jsem si uvědomil, že nedýchám. Zalapal jsem po vzduchu a vše pojednou ustalo. Chtělo se mi plakat úlevou. Místo toho jsem se rázem ponořil do bezedného spánku. Zdál se mi divný sen. O tom, že jsem v bezpečí.

Před úsvitem jsem procítl se zastřeným vědomím. Zhluboka jsem se nadechl a uvědomil si, že se nacházím v šaškově posteli. Myslím, že on právě vstal. Pohyboval se tiše po pokoji a vybíral si šaty. Myslím, že ucítil, jak se na něj dívám, poněvadž přišel k postranici postele. Sáhl mi na čelo a zatlačil mi hlavu zpátky do polštáře. "Jen zase usni. Máš ještě chvíli k odpočinku, a já myslím, že ho budeš potřebovat." Dvěma prsty v rukavici mi přešel od temene hlavy ke kořeni nosu, načrtnul dvě pomyslné linky. Znovu jsem usnul.

Když jsem se probudil podruhé, bylo to proto, že se mnou jemně třásl. Na posteli vedle mě ležel přichystaný můj modrý služebnícky úbor. On byl již úplně oblečený. "Je čas vyrazit na lov," řekl mi, když uviděl, že jsem vzhůru. "Obávám si, že si budeš muset pospíšit."

Opatrně jsem pohnul hlavou. Krk a celá páteř mě bolely. Toporně jsem se posadil. Měl jsem pocit, jako bych absolvoval pěstní souboj .. anebo měl záchvat. Pravá tvář mě zevnitř na jednom místě bolela, jako bych se do ní kousl. Podíval jsem se stranou a zeptal se- "Měl jsem minulou noc záchvat?"

Jeho slovům předcházelo menší mlčení. Jeho hlas zněl ležerně. "Možná takový menší. Házet jsi hlavou ze

strany na stranu a nějakou dobu ses ve spánku třásl. Já tě přitom držel. Pak to zase přešlo." Nechtěl o tom mluvit o nic víc než já.

Pomalu jsem se oblékal Celé tělo mě bolelo Má levá paže nesla stopy po šaškových prstech, malé tmavé kroužky podlitin Takže tu sílu jeho stisku jsem si nepředstavoval. Viděl, jak si prohlížím paži, a soucitně sebou trhl "Zanechává to modřiny, ale občas se zdá, že to působí " To bylo vše, co mi předložil k vysvětlení.

Lovecká rána na Galekeepu byla velmi podobná loveckým ránům na Buckkeepu. Ve vzduchu viselo potlačované vzrušení. Snídaně proběhla chvatně, vstojí na nádvoří, a usilovné práce lidí z kuchyně si stěží kdo povšiml. Já si dal jen žejdlík piva, protože víc jsem si pozřít netroufal. Měl jsem však tolik předvídavosti, abych se zařídil podle Laurel a zastrčil si nějaké jídlo do sedlového vaku. Pak jsem si naplnil příruční kožený měch čerstvou vodou. Ve změti lidí na nádvoří jsem zahlédl Laurel, ale měla plno práce, hovoříc minimálně se čtyřmi lidmi najednou Lord Golden procházel davem a častoval každou osobu vřelým úsměvem. Dcera lorda Graylinga Sydel mu byla pořád po boku Nepřetržitě se přitom usmívala a brebentila a lord Golden jí odpovídal s laskavou zdvořilostí. Nezdálo se mi snad, že se mladý Civil tváří trochu podrážděně?

Ze stájí byli přivedeni koně, osedlaní a nablyštěni Bylo vidět, že na Myblack nedělá okolní vzrušení žádný dojem, a já se opět pozastavil nad její zdánlivou bezduchostí Houf na nádvoří se mi zdál podivně němý, a pak jsem se sám pro sebe pousmál Nebylo slyšet žádné excitované štěkání, které by pozvedalo náladu a nakazilo koně vzrušením Postrádal jsem psy. Lovci a jejich doprovod nasedli a pak byly na vodítcích přivedeny kočky.

Byla to hladká, krátkosrstá zvířata s protáhlými těly. Jejich hlavy se mi na první pohled zdály malé Kožichy měly tříslově hnědé, jenomže při jistých úhlech dopadu světla na nich bylo možné rozeznat tlumené skvrny Jejich dlouhé, elegantní ocasy jako by v sobě ukrývaly nezávislý život Na svých měkkých tlapách prošly klidně podél tisíců se koní jako psi mezi ovci Tohle byli gruepardi a ti dobře věděli, co ten mísící se dav na koních znamená. Pouze s malou nápomocí si každá kočka vyhledala svého pána v sedle. V ohromném úžasu jsem přihlížel, jak jim sundávají vodítka a jak každá kočka mrštně vyskakuje na své místo. Viděl jsem, jak se lady Bresinga otočila v sedle, mumlajíc něžná slova ke své kočce, zatímco Civilův gruepard dal chlapci těžkou tlapu na rameno a přitáhl si ho k sobě, až do sebe drcli tvářemi. Marně jsem však čekal na nějaký projev Moudrosti. Bylo skoro jisté, že oběma Bresingům koluje v krvi, ale měli ji do takové míry pod kontrolou, že jsem to ani nepokládal za možné. Za takových okolností, ať už jsem po doteku toužil sebevíc, jsem si netroufal vyhledat Nighteyese. Jeho mlčení ve vztahu ke mně bylo tak absolutní, že to vyznívalo jako absence Už brzy, slíbil jsem si, už brzy.

Vyrazili jsme směrem ke kopcům, kde nám Avoín sliboval hojný výskyt pernatců a hodně zábavy při jejich lovu. Jel jsem vzadu spolu s ostatním doprovodem a vdechoval zvířený prach. I v této časné ranní hodině visel ve vzduchu příslib, že den bude na tuto roční dobu nezvykle teplý Zem ve zdejší krajině měla zvláštní složení, neboť jakmile byla tenká povrchová tráva prošlapána, vznikla cesta z jemné prašné půdy Brzy jsem litoval, že jsem si nevzal kapesník na zakrytí úst a nosu, zvířený prach navíc znesnadňoval jakoukoli konverzaci. Půda tlumila kopyta koní a za nepřítomnosti štěkajících psů jsem měl dojem, že jedeme skoro úplně potichu. Za chvíli jsme opustili říční břeh a rozjeli se po úbočí sluncem ožehlého kopce napříč křupajícím šedo zeleným porostem Naše cesta se teď vinula zvlněnou krajinou s kopci a údolími, které vypadaly všechny stejně

Když jsme stanuli na vrcholu kopce, lovci již byli o notný kus před námi a vytrvale postupovali Myslím, že hejno ptáků, které jsme tam vyplašili, zaskočilo i Avoína, ale všichni se zase rychle zorientovali. Byl jsem moc vzadu na to, abych viděl, jestli byly kočky vypuštěny na nějaký signál nebo jestli zvířata prostě reagovala na zvěř. Byli to velcí, tělnatí ptáci, kteří běželi s roztaženými a tlukoucími křídly, než se jim podařilo odlepit se od země. Několik z nich už se více nevzneslo, sám jsem viděl nejméně dva, jak byli strženi za křídlo k zemi skákajícími gruepardy. Rychlost těchto koček byla fantastická. Nesly se na svých polštářích, takřka nehmotně doskakující na zem a vystřelující za přehajícími ptáky s rychlostí útočících hadů. Jedna kočka skolila dokonce dva ptáky, jednoho držela v zubech, zatímco druhého si pevně tiskla tlapami k hrudi. Všiml jsem si, že za námi jedou asi čtyři nebo pět chlapců na ponících. Ti se nyní rozjeli kupředu s připravenými pytli, aby posbírali kořist. Jen jeden gruepard se zdráhal svou kořist vydat a já z

řeči vyrozuměl, že je to teprve mladý lovec s nezavršeným výcvikem.

Před zabalením ukázali ptáky lordu Goldenovi Sydel, která jela vedle něj, popojela s koněm blíž, aby viděla trofeje, a vykřikla nadšením. Lord Golden vytrhl několika ptákům ocasní pera a pak si mě zavolal stranou Když jsem od něj přebíral trofej ní pera, poručil mi "Dej je ihned do pouzdra, aby se neušpinila." "Do pouzdra?"

"No přece do pouzdra na pera. Ukazoval jsem ti ho, když jsme se balili na Buckkeepu Sakra, chlape, že tys ho zapomněl vzít? Ach! Nu což, budeš se pro něj muset vrátit. Víš které, to vyvázané v rudé kůži s plstěnou vystýlkou Nejspíš bude někde mezi mými věcmi na Galekeepu, pokud jsi ho nenechal na Buckkeepu. Než se vrátíš, dej zatím pera do úschovy k lovcí Laurel. A pospěš si, Tome Badgerlocku. Já to pouzdro potřebuji!" Lord Golden se netajil tím, jak je pobouřen nejnepřátelštějším svého sluhy. Mezi lordovými věcmi takové pouzdro vskutku bylo, ale on mi nikdy neřekl, že je to pouzdro na pera, ani mi nepřikázal, abych ho vzal s sebou. Vyloudil jsem na tváři patřičně kající výraz, aby bylo vidět, jak mě má nedbalost mrzí, a horlivě přikyvoval na jeho rozkazy.

Takhle prostě jsem byl uvolněn z dalšího průběhu lovu. Poslušen slov svého pána, otočil jsem Myblack a nasadil jí ostruhy. Teprve za dvěma kopci, které mě dělily od družiny lovců, jsem opatrně zašmátral po Nighteyesovi. Už jedu

Lepší pozdě než nikdy, mám ten dojem, zněla jeho rozmrzelá odpověď.

Zastavil jsem koně a zůstal tiše sedět. Zmocnil se mě neblahý pocit. Zavřel jsem oči a podíval se očima vlka. Byla to těžko popsatelná oblast, jako každý kopec a údolí, kterými jsem toho rána projížděl.

Dubové stromy v údolích a zaprášené zakrslé křoviny mezi žlutou trávou na úbočích kopců. Já však nějakým způsobem věděl, kde vlk je a jak se tam dostat. Bylo to tak, jak to popsal Nighteyes. věděl jsem, kde mě svědčí, ještě než jsem se poškrábal. Rovněž jsem věděl, aniž mi to řekl, že pro jeho mlčení existuje důvod Už jsem po něm více nepátral, ale jen jsem nasadil ostruhy Myblack a v předklonu ji pobídl kupředu Byla dobrý běžec v rovném terénu, ne v této kopcovité krajině, ale přesto si vedla dobře. Zakrátko už jsem shlížel dolů do údolí, kde –jak jsem věděl –čekal Nighteyes.

Nejraději bych se byl rozběhl rovnou za ním Jeho mlčení bylo zlověstné jako mouchy bzučící nad krví.

Přinutil jsem se vzít to oklikou po pěšině obcházející údolí. Jel jsem pomalu, cestou četl v terénu a zhluboka nasával nosem, jestli ve vzduchu neprodlévají nějaké pachy. Našel jsem stopy dvou okovaných koní a po chvíli jsem narazil na tytéž stopy vedoucí opačným směrem. Koně vyjeli z dubového hájku a zase do něj zajeli, to vše nedlouho přede mnou. Už jsem se nedokázal držet zpátky. Vjel jsem do přívětivého stínu stromů, jako bych jel hlavou přímo do pasti.

Nightyesi?

Tady. Psst.

Ležel a ztěžka dýchal v suchém stínu dubů. Na krvavých šrámech na čenichu a bocích mu ulpívalo staré listí. Vrhla jsem se z koně na zem a rozběhl se k němu. Položil jsem ruce na jeho srst a jeho myšlenky se mlčky vlily do mých tím nejtěšším způsobem, jakým je možné sdílet Moudrost.

Spojili se proti mně

Chlapec a ta kočka? Byl jsem překvapen, že ho taková věc udivuje. Chlapec a kočka byli přece svázáni Moudrostí. Bylo samozřejmé, že budou spolupracovat.

Ta kočka a ten lovcí, který přivedl koně. Celou tu dobu jsem pozoroval chlapce na stromě Necítil jsem z něj nic, ani to, že by volal kočku o pomoc. Ale jen co se rozednilo, ta zatracená kočka na mě zaútočila Seskočila ze stromu přímo na mě a já ani nevěděl, že se blíží Musela jít ze stromu na strom jako veverka Držela se jako klíště Když jsem ji odmrštil na zem, myslel jsem, že vítězím, jenže ona mě ovinula předními tlapami a pokusila se mě vykuchat zadními pařáty Taky sejí to málem podařilo A zrovna tehdy dorazil ten muž s koňmi Chlapec slezl rovnou do sedla a kočka bleskurychle vyskočila na koně za něj Potom odcváleli a nechali mě tady.

Dovol, ať se ti podívám na břicho

Nejdřív vodu, než se ve mně začneš rýpat.

Myblack mě rozčílila, když ode mě dvakrát odskočila, než se mi podařilo chytit ji za otěže Pak jsem ji pevně přivázal ke křoví a přinesl Nighteyesovi vodu a něco k snědku. Dal jsem mu napít z dlaní a pak jsme se rozdělili o jídlo. Chtěl jsem mu vymýt krev z ran, které jsem viděl na bocích, ale věděl jsem, že

by mi to nedovolil. Jen je nech, ať se samy zacelí. Už jsem si je vylízal dočista.

Aspoň mě nech, ať se podívám na ty šrámy na bříše.

Ani z toho neměl radost, ale podvolil se Škody napáchané na jeho bříše byly mnohem větší, protože kočka si ho očividně přitáhla blízko k sobě a on na bříše neměl až tak hustý kožich, aby ho chránil jako na hřbetě. Nebyly to čisté záseky, ale nepravidelné trhliny, které se již začínaly podebírat. Dobré na tom bylo jediné to, že drápy mu nepronikly břišní stěnou. Báł jsem se, že uvidím vyhrěznuté vnitřnosti, viděl jsem však jen potrhané maso. Proklel jsem se za to, že s sebou nemám žádnou mast na ošetření ran. Bylo to už hodně dlouho, co jsem si musel dělat starosti s takovými věcmi, tak ledabylý jsem ve svých opatřeních dříve nebýval.

Proč jsi mě nezavolał, abych ti šel na pomoc?

Był jsi moc daleko na to, aby ses sem dostal včas. A - tu jeho myšlenky podbarvil neklid - měl jsem dojem, že jim jde právě o to, abych tě zavolał. Tomu muži na velkém koni a té kočce. Pozorně naslouchali, jako kdyby má výzva k tobě byla zvěř, kterou chtějí vyplašit z úkrytu.

Ne však princ.

Ne. Můj bratře, zde je něco velmi divného. Był překvapen, když se objevil ten lovčí s dalším koněm. Přesto jsem vycítil, že kočka překvapena není, ta kočka toho muže s koňmi čekala. Princ nepostřehne vše, co jeho partnerka dělá. On je v tom vztahu slepý. Je to nerovné. Jeden se dává a druhý to dávání akceptuje, ale plně ho neopětuje. A ta kočka je zlá.

Jasněji mi to podat neuměl. Nějakou chvíli jsem seděl, prsty zabořené hluboko do jeho srsti, a přemýšleł, co mám nyní dělat. Princ byl pryč. Někdo, koho nevolal, přijel, aby ho unesł. Nighteyesovi před nosem, a to přesně v okamžiku, kdy kočka odpoutala vlkova pozornost. Unesł, ale kam?

Nějakou dobu jsem je pronásledovał. Ale je to tak, jak jsi říkał. Už neudržím tempo s běžícím koněm. Tos neudržel nikdy.

Ano. Jenže ani ty ne. Ty neudržíš déle tempo ani s běžícím vlkem.

Pravda. To je svatá pravda. Pohladał jsem ho po kožichu a pokusil se odtrhnout mu z jednoho strupu uschlý list.

Nech toho! Ukousnu ti ruku! A mnoho nechybělo. Rychle, jako had, uchopil mé zápěstí do čelistí. Stiskł ho a pak mě pustil. Nekrvácí to, takže to nech být. Přestaň se ve mně rýpat a běž po nich.

A co mám udělat?

Začni tím, že zabiješ tu kočku. Był to pomstychtivý návrh pronesený bez kouska citu. Přitom věděl stejně dobře jako já, co by to s princem udělalo, kdybychom mu zabili jeho spřízněné zvíře.

Jasně. Jenom škoda, že on nesdílí tvé zábrany, pokud jde o zabití tvého spřízněného bratra.

On neví, že jsi na mě napojený.

Věděli, že já jsem na někoho napojený, a moc rádi by zjistili na koho. To vědomí je ovšem neodradilo od toho, aby mi ublížili. Vycítil jsem, že jeho myšlenky pádì daleko přede mnou a že zvažuje situaci, již já ještě ani nerozpoznal. Buď opatrný, Changere. Já znám tento vzorec už z dřívějška. Ty si myslíš, že je to nějaká hra, se svými omezeními a pravidly. Jde ti o to, abys přivedl prince zpět, stejně jako matka nese zbloudilé štěně zpátky do doupěte. Ani jsi ještě neuvážil, že mu možná budeš muset ublížit nebo že přitom budeš muset zabít tu kočku. A už vůbec ti nepřišlo na mysl, že by oni mohli zabít tebe, aby ti zabránili odvézt prince zpátky. Takže raději změním radu, kterou jsem ti dal. Nechoď za nimi hned teď a sám. Dej mi čas do dnešního večera, než to přebolí.

A až je budeme stopovat, vezmeme s sebou toho Bezpachu. Je chytrý, bráno z lidského pohledu. Myslíš, že princ to má v sobě? Že by mě raději zabil, než by se nechal odvézt zpátky na Buckkeep? Ta myšlenka mě poděsila. Ale vždyť já byl ještě mladší než princ, když jsem na Chadeův příkaz poprvé zabíjel. Ne že bych si v tom nějak zvlášť liboval, ale ani jsem se moc hluboce nezamýšleł nad správností nebo nesprávností svého jednání. Mým svědomím byl tehdy Chade a já jeho úsudku důvěřovał. Přemýšleł jsem. Nebyla snad v princově životě taky taková osoba, někdo, jehož rada by stačila na to, aby se vzdal vlastního úsudku?

Přestaň se už zabývat tím, že máš co do činění s mladým princem. Tak to není. Ani té kočce se nemusíme bát. Tohle je něco hlubšího a podivnějšího, bratře, a my si musíme počínat velmi, velmi opatrně.

Nighteyes dopil zbytek mé vody. Potom jsem ho tam zanechal pod duby, ačkoli se mi to vůbec nezamlouvalo. Nepokusil jsem se sledovat jejich stopu, ale raději jsem se vrátil na Bresingovic panství v Galetonu, našel pouzdro na pera a rozjel se zpět na lov. Mezitím se přesunuli, ale bylo dost snadné je podle stop najít. Když jsem předal pouzdro lordu Goldenovi, poznamenal. "Byl jsi kvůli tomu pouzdru dlouho pryč, Badgerlocku." Rozhlédl se kolem po svých loveckých společnících a dodal "Inu, aspoň že to není tak, jak jsem se obával. Už jsem si myslel, že sis má slova vyložil tak, že musíš pouzdro přivést, i kdybys měl pro něj vážit celou cestu až na Buckkeep." Ozval se všeobecný smích patřící mé domnělé hlouposti.

Poslušně jsem přitakal hlavou "Omlouvám se, pane, že mi tak dlouho trvalo to hledání. Nebylo tam, kde jsem čekal."

Kývnutím hlavy přijal moji omluvu a pak mi pouzdro zase podal "Přeber pera od lovců Laurel A hled', at' je dovnitř opatrně naskládáš."

Laurel již měla pořádnou hrst per. Rudé pouzdro se otevíralo jako kniha. Uvnitř mělo plstěnou vystýlku, aby pera chránila před nárazy. Držel jsem pouzdro otevřené, zatímco ona opatrně kladla každé pero přesně na svoje místo. Ostatní lovci jeli dál, vypadalo to, že nám nevěnují žádnou pozornost. "Loví ty kočky dobře?" zeptal jsem se, když skládala pera.

"Výborně. Je úžasné je při tom pozorovat Princovu mlžnou kočku jsem viděla už předtím, ale tohle je moje první zkušenost s gruepardy. Když jsi byl pryč, dvakrát je vypustili na ptáky a jednou na králíky."

"Myslíš, že lov bude trvat ještě dlouho?"

"To pochybuji. Lord Golden se mi svěřil, že polední slunce mu nedělá dobře na plet' a že by mu mohlo přivodit bolest hlavy. Myslím, že to brzy otočí zpátky."

"To by mi taky přišlo vhod." Ostatní se již nacházeli kus od nás a družně se mezi sebou bavili. Laurel zavřela pouzdro s pery a podala ho zpátky mně. Jeli jsme vedle sebe, až jsme loveckou družinu dohonili. Laurel se poté otočila v sedle, pohlédla na mě a střetla se s mýma očima, zatímco pravila-"Minulou noc, Tome Badgerlocku, jsi vypadal jako úplně jiný muž. Měl by sis dávat více záležet na tom, jak vypadáš i přes den. Výsledek určitě stojí za tu námahu."

Její slova mi vzala řeč. Ona se jenom usmála, když viděla, jak jsem v šoku oněměl, pak mě nechala vzadu s ostatním doprovodem a pobídlá koně kupředu, aby se zařadila po bok lorda Goldeny. Nevím, jaká slova, pokud vůbec jaká, si mezi sebou vyměnili, vím pouze to, že lovecká skupina se rozhodla pro návrat na Galekeep. Pytle s kořistí byly těžké, slunce pražící nad hlavami začínalo být nepříjemné a kočky vypadaly podrážděné a lov už je tak nezajímal.

Za této situace šlechta obrátila koně nazpět a nasadila jim ostruhy, aby si pospíšila do přívětivého chladu tlustých kamenných zdí Galekeepu. My ostatní jsme jezdce následovali, jak jen to šlo nejrychleji.

Myblack s nimi držela tempo, ačkoli jsem musel jet ve zvířeném prachu v závěsu za nimi.

Šlechta se po návratu odebrala do svých komnat, aby ze sebe smyla prach a převlékla se do čistého, zatímco ostatní si vzali na starost určené koně a vrtošivé kočky. Já následoval lorda Goldeny, jenž si energicky vykračoval chodbami. Pospíšil jsem si, abych mu otevřel dveře, a hned je za ním zase zavřel, jakmile prošel dovnitř. Potichu jsem je dal na zástrčku.

Když jsem se otočil, již si smýval prach z tváře a rukou. "Co se stalo?" zeptal se mě.

Pověděl jsem mu to.

"Bude v pořádku?" zeptal se úzkostlivě.

"Princ? To nemohu vědět."

"Nighteyes," vysvětlil netrpělivě šašek.

"Jak to jenom půjde. Až se vrátím, přinesu mu další vodu a maso. Měl bolesti, ale nebylo pravděpodobné, že by na svá zranění pošel." Ačkoli pohled na zanícené škrábance se mi pranic nelíbil. Šašek skoro jako by na mé myšlenky odpověděl:

"Mám mast, která by mohla jeho poraněním ulevit, pokud tě ovšem nechá, abys ji použil."

Musel jsem se usmát. "Pochybuji, že nechá, ale přesto si ji rád vezmu."

"Dobrá. Na mně teď je, abych vymyslel důvod odjezdu naší trojice z Galekeepu, a to ihned po obědě.

Nesmíme si dovolit nechat jeho stopu vychladnout. Ani se mi nezdá moc pravděpodobné, že se sem ještě vrátíme." Zatímco mluvil, převlékal si kazajku, kartáčkoval prach z kalhot a otíral hadrem boty. Před

zrcadlem se zamyslel nad svým odrazem, načež si hřebínkem spěšně pročísł jemné vlasy. Světlé pruhy se po průchodu hřebenu zvedaly z hlavy a ulpívaly na něm. Kratší vlasy na spáncích mu zůstaly třet jako kočičí vousy. Podrážděně vzkřikl a znovu si zapnul masivní stříbrnou sponku, kterou si vlasy vzadu na krku stahoval. "Tak. Tohle bude muset stačit. Sbal nám naše věci, Tome Badgerlocku. Až se vrátím z oběda, buď připraven k odjezdu." A šel pryč.

Na stole zůstalo po předešlé noci ovoce, sýr a kus chleba.

Chleba byl trochu okoralý, ale já měl takový hlad, že to nevadilo. Jedl jsem a do toho si balil svoje věci. Garderoba lorda Goldena mi přivodila větší potíže. Už jsem si nevzpomínal, jak se mu podařilo natěsnat tolik šatstva do tak malého rance. Nakonec jsem to tam všechno napěchoval, ačkoli jsem si říkal, jak asi budou jeho jemné košile vypadat, až je znovu vybalím.

Když jsem skončil, oběd byl ještě stále v plném proudu. Využil jsem toho a vypařil se dolů do kuchyně, abych si pochutnal na studeném pivu a pikantních klobásách. Mé někdejší schopnosti mi přišly náramně vhod, poněvadž na odchodu jsem měl na hrudi pod služebnickou halenou ukryto několik tlustých plátků ze studené kýty.

Vrátil jsem se do našich komnat a trávil brzké odpoledne tím, že jsem netrpělivě čekal na návrat lorda Goldena. Toužil jsem zašmátrat v mysli po svém vlkovi, ale netroufal jsem si. S každým uplynulým okamžikem mohl být princ dále odsud. Odpoledne mi nezadržitelně ubíhalo. Mrštil jsem sebou na postel, abych počkal vleže. A navzdory své úzkosti jsem musel zadřímnout.

Vzbudil jsem se, až když lord Golden otevřel dveře. Skulil jsem se z lůžka na nohy, obluzený spánkem, přesto však připravený k odjezdu. On za sebou zavřel dveře a v reakci na můj pohled mrzutě odvětil: "Ukazuje se, že je společensky velmi obtížné vymanit se odsud. Na dnešním obědě byli hosté, a to nejen ti, s nimiž jsme dnes byli na lovu. Bresingové jsou odhodláni předvést se se mnou přede všemi zámožnými sousedy. Mají už v plánu večeře a čaje a další lovy s půlkou venkova v doprovodu. Nedokázal jsem vymyslet sdostatek naléhavý důvod k našemu odjezdu. To je zatraceně nepříjemné. Kdybych se jen mohl vrátit ke svému šaškovskému úboru a čestnější formě žonglování a chůze po laně."

"Takže my ještě neodjíždíme," poznamenal jsem poněkud přihloupě. "Ještě ne. Dnes večer se koná velká večeře na moji počest. Kdybychom teď náhle odjeli, byla by to urážka. A když jsem naznačil, že bych možná svoji návštěvu zkrátil a odjel zítra ráno, bylo mi řečeno, že lord Crias z druhé strany řeky pro mne naplánoval ranní lov a odpolední hostinu na svém panství."

"Zdržují tě záměrně. Bresingové jsou do princova zmizení zapleteni. Jsem si jist, že minulou noc jemu a jeho kočce poskytli jídlo. A Nighteyes je si jist, že ta kočka, která ho napadla, ví o tom, že je k někomu připoután. Snaží se mě vyplašit."

"Možná. Ale i kdybychom měli jistotu, jen sotva mohu začít někoho osočovat. A navíc nemáme nezvratné důkazy. Možná jim jde jen o sociální výhody u dvora nebo o to, aby mi předvedli své dcerky na vdávání. Soudím, že právě proto byla minulou noc u večeře ta dívka."

"Myslel jsem, že to byla Civilova družka."

"Během lovu se mi usilovně snažila vštípit, že jsou jenom přáteli z dětství a že nemají jeden o druhého absolutně žádný milostný zájem." Vzdychl a usedl ke stolku v místnosti. "Říkala mi, že i ona sbírá ptačí pera. Dnes po večeři mi chce svoji sbírku ukázat. Jsem si jist, že je to výmysl, aby se mnou mohla strávit více času."

Kdybych sám nebyl tak naléhavě tlačěn svými úkoly, byl bych se jeho zděšení pousmál.

"Inu, budu se s tím muset vypořádat, jak nejlépe to půjde. A možná, když se teď nad tím zamyslím, by se to dalo zvrátit v náš prospěch. Och, a mám pro tebe úkol. Mám dojem, že během dnešního lovu jsem ztratil stříbrný řetízek. U oběda jsem si všiml, že mi chybí. Je to jeden z mých oblíbených. Budeš se muset vrátit v našich stopách zpátky a pokusit se ho najít. Dej si pořádně načas."

Zatímco mluvil, vytáhl z kapsy náhrdelník, zabalil jej do kapesníku a podal mi ho. Zastrčil jsem si jej do kapsy. On otevřel batoh se svým šatstvem, střelil po mně káravým pohledem, když uviděl tu zmuchlanou haldu uvnitř, a potom v tom zalovil rukou, až objevil kelímek s masťou. Podal mi ho.

"Mám vám před odchodem přichystat šaty na večeři?"

Posměšně po mně loupł očima a přitom z rance vytáhl zmuchlanou košili. "Myslím, žeš už pro mne vykonal dost, Badgerlocku. Tak běž." Když jsem vykročil ke dveřím, jeho hlas mě zarazil: "Vyhovuje ti

ten kůň?"

"Ta černá klisna je fajn," ujistil jsem ho. "Dobré zdravé zvíře a výborný běžec, jak se ukázalo. Vybral jsi dobrého koně."

"Ale ty by sis raději vybral vlastního."

Málem jsem řekl ano. Ale když jsem se pak nad tím zamyslel, uvědomil jsem si, že to není pravda.

Kdybych koně vybíral já, byl bych hledal společníka, který by mne mohl nosit po celé roky. Než bych nějakého vybral, bylo by to trvalo týdny, možná měsíce. A nyní, když jsem byl nechtě konfrontován s vlkovou smrtelností, pocítil jsem zvláštní neochotu dát ze sebe opět tolik nějakému dalšímu zvířeti. "Ne," odvětil jsem popravdě. "Bylo mnohem lepší, že jsi mi ho vybral ty. Je to dobrý kůň. Vybíral jsi dobře."

"Děkuji ti," pravil tiše. Zdálo se, že mu na tom velmi záleží. Kdyby na mě v tu dobu nebyl čekal vlk, bylo by to téma k zamyšlení.

8 Šaškův polibek

Vypráví se mnoho příběhů o tom, jak na sebe někdo z Moudrých vzal podobu svého zvířete, aby mohl páchat škody sousedům. Ty krvavější legendy pojednávají o Moudrých ve vlčí kůži, kteří v tomto převleku rozsápali rodiny svých sousedů i jejich stáda. Méně krvavé jsou příběhy, jež líčí Moudré nápadníky, kteří na sebe berou podobu ptáků nebo koček nebo i tančících medvědů, aby během doby svádění získali přístup do ložnice své milované.

Všechny tyto historky jsou jenom výmysly a fantazie, šířené těmi, kdo se snaží žít nenávisť vůči lidem s Moudrostí. Ačkoliv osoba nadaná Moudrostí může se svým zvířetem sdílet mysl, a tudíž i jeho fyzické vjemy, nemůže přeměnit svoji lidskou podobu do podoby zvířecí. Je pravda, že někteří z Moudrých, kteří žijí v partnerství se svými zvířaty dlouho, si občas osvojí jejich zvyky, co se týče držení těla, stravy a způsobů chování. Avšak člověk, který se stravuje, žije v doupěti, hledá potravu a je cítit jako medvěd, se tímto ještě nestává medvědem. Kdyby se tento mýtus o přebírání podoby podařilo vymýtit, hodně by to přispělo k obnovení důvěry mezi těmi, kteří mají, a těmi, kteří nemají vlohy k Moudrosti.

BADGERLOCKOVY "PŘÍBĚHY STARÉ KRVE"

Vlk nebyl tam, kde jsem ho zanechal. To mne vylekalo a chvíli mi pak trvalo, než jsem přesvědčil sám sebe, že jsem si místo nespletl. Avšak na loňském listí, kde ležel natažený, byly stopy jeho krve a našel jsem zde také skvrny v prachu, kam vyšpláchla voda z mých dlaní, zatímco on pil. Předtím zde byl, a nyní zde nebyl.

Jedna věc je stopovat dva okované koně s jezdci. A další věc je sledovat na suché zemi stopu vlka. Nezanechal po sobě žádné otisky a já se bál vyhledat ho s pomocí Moudrosti. Šel jsem tedy po stopách koní ve víře, že on se předtím rozhodl stejně. Zatímco jsem je stopoval ve sluncem ožehnuté kopcovité krajině, jejich stopy mne zavedly dolů do jednoho údolí a za menší říčku. Tady zastavili, aby nechali napojit koně. A tady v blátivém břehu jsem našel otisk vlčí tlapy překrývající stopu koňské podkovy. Takže Vlk je stopoval.

Po dalších třech kopcích jsem je dostihl. Už věděl, že se blíží. Nezastavil se, aby na mě počkal, nýbrž pokračoval v cestě. Všiml jsem si jeho chůze. Nebyl to ten jeho cílevědomý poklus, který jsem znal. On šel. Myblack se moc nelíbilo, když jsme se přiblížili k vlkovi, ale nevzpírala se. Jak jsem ho doháněl, zastavil se ve stínu skupinky stromů a počkal na mě.

"Nesu ti maso," řekl jsem, když jsem sesedal.

Cítil jsem, že mě bere na vědomí, ale nevyslal ke mně žádnou myšlenku. Bylo to celé záhadné. Vytáhl jsem zpoza košile maso a podal mu ho. Zhltnul ho a pak si přišel sednout vedle mě. Vytáhl jsem z měšce mast. On vzdychl a lehl si.

Rány po pařátech na jeho břicho byly jako zsinálé hřebeny roztrhaného masa, na dotek horké. Když jsem mu na ně nanášel mast, z bolesti se stalo ostří mezi námi dvěma. Snažil jsem se být co nejjemnější, a přesto důkladný. On to toleroval, avšak jenom neochotně. Seděl jsem nějakou dobu vedle něj, ruku položenou v jeho srsti na šíji. Očichal mast, kterou jsem použil. Med a medvědí sádlo, řekl jsem mu. Olízl si dlouhý šrám a já ho nechal. Jazykem vtlačil mast hlouběji do rány a nic mu to neudělá. Navíc nebyl

způsob, jak mu v tom zabránit. Již věděl, že budu muset jít zpátky na Galekeep.

Bylo by nejmoudřejší, kdybych je sledoval, přestože nejdu rychle. Čím déle se zdržíš, tím studenější stopa bude. Snazší pro tebe bude, když zamíříš za mnou, místo aby ses pokoušel sledovat mizející stopy. S tím se nedá nesouhlasit. Nedal jsem žádný průchod svým obavám, že v tomto stavu není schopen lovu ani sebeobranu. On to věděl, já to věděl, přičemž rozhodnutí učinil on. Dohoním tě, jak jen budu moci. I tohle věděl, ale přesto nedolal nutkání vymoci si na mně slib.

Bratře. Hlídej si, o čem budeš dnes v noci snít.

Nebudu se pokoušet snít spolu s nimi.

Obávám se, že by tě mohli vyhledat.

Mysl mi najednou zakouřila obava, ale opět nebylo co říci. Nyní jsem marně litoval toho, že jsem se více nevzdělával v Moudrosti. Možná že kdybych byl lépe pochopil Starou krev, teď bych věděl, před čím stojím

Ne. Myslím, že ne. To, co jsi udělal a jak ses na něj napojil, to není jenom Moudrost. Je to zkřížení obou tvých magií. S jednou otevřeš dveře a se druhou projdeš. Jako když jsem já zaútočil na Justina poté, co do tebe vnikl s Uměním. Jeho Umění utvořilo most, ale já využil našeho společného pouta, abych po něm přeběhl.

O tu myšlenku se se mnou podělil záměrně, reaguje na moji obavu, která ve mně již nějakou dobu sílila. Psi magie, tak říkal Justin mé Moudrosti. A dodal, že zapáchá z mého Umění. Verity si na to nikdy nestěžoval. Jenže Verity, připustil jsem neochotně, se podílel jen na mé zkrácené výuce Umění. Možná při mém praktikování Umění ani nezaregistroval, že by bylo poskvrněno Moudrostí, anebo byl až příliš laskavý na to, aby mě byť jenom pokáral. Nyní jsem si dělal starosti o svého vlka. Nesleduj je moc zblízka. Dělej tak, ať nezjistí, že jsme jim na stopě.

Čeho se bojíš? Že zaútočím na kočku a chlapce na koňském hřbetě? Kdepak. Tenhle boj čeká na tebe. Já tu zvěř vystopuji, na tobě je dostat ji do úzkých a skolit ji.

Jeho myšlenka mi vyvolala v mysli nepříjemné obrazy, jež mi nedaly pokoj po celou cestu zpátky na Galekeep. Šel jsem do toho s tím, že vystopuji chlapce, uprchnuvšího nebo možná uneseného. A nyní jsem čelil nejen chlapci, který se nechtěl vrátit na Buckkeep, ale i jeho spiklencům. Jak daleko mám zajít ve svém úsilí vrátit ho zpátky královně a jaké meze bude mít jeho odhodlání prosadit si svou?

A budou ti, kteří jsou s ním, mít nějaké zábrany ohledně toho, co je třeba podniknout, aby si ho udrželi? Věděl jsem, že lord Golden je dostatečně moudrý na to, aby pokračoval v naší hře. Jakkoli jsem toužil odhodit veškeré předstírání a prostě prince dopadnout a odvléci ho zpátky na Buckkeep, dokázal jsem vidět následky takového jednání. Pokud byli Bresingové přesvědčeni o tom, že ho hledáme, určitě by ho varovali. Prchal by pak rychleji a ukryl by se hlouběji. Horší bylo, že mohli nepřímo mařit naše pátrání po něm. Netoužil jsem po tom, setkat se při našem hledání prince Dutifula s nějakou nepatřičnou "nehodou". Vzhledem k tomu, jak se teď věci měly, jsme mohli pořád doufat, že budeme moci jednat vskrytu, abychom prince dostali a diskrétně ho dopravili zpátky na Buckkeep. Princ po našem příjezdu uprchl z Galekeepu, ale zprvu jen nedaleko. Nyní byl znovu na cestě, ale stále neměl žádný důvod spojovat si lorda Goldena s nějakým pronásledováním. Kdyby se šaškovi podařilo vyprostit nás z pohostinných spárů lady Bresingy, aniž by vzbudil podezření, mohli bychom ho nenápadně sledovat a mít lepší šanci, že ho dohoníme.

Vrátil jsem se na Galekeep celý rozpálený, zaprášený a vyprahlý. Pořád mi připadalo divné svěřovat svého koně čeledínovi. Lorda Goldena jsem našel spícího v jeho komnatách. Závěsy byly zatažené, aby dovnitř nemohl žár a denní světlo, takže v místnosti panovalo příšeří. Tiše jsem se kolem něj protáhl do svého pokoje, abych ze sebe smyl většinu prachu a potu. Pověsil jsem košili na sloupek u postele, aby tam uschla a vyčichla, a přehodil si přes rameno čistou.

Sluhové mezitím v pokoji lorda Goldena doplnili velkou mísu s ovocem. Vzal jsem si švestku a u okna ji jedl, pokukuje škvírou mezi závěsem a zdí na venkovní zahradu. Cítil jsem se unavený a neklidný.

Nenapadlo mne nic konstruktivního, co se týče našich příštích kroků, ani to, jak si ukrátit dlouhou chvíli. Užíral jsem se zoufalstvím a obavami.

"Našel jsi můj řetízek, Badgerlocku?" Aristokratický tón lorda Goldena mě vytrhl z úvah.

"Ano, milorde. Tam, kde jste si myslel, že jste ho ztratil."

Vytáhl jsem z kapsy jemně zhotovený šperk a zanesl mu ho k posteli, kde si hověl. Přijal ho s grácií, jako by byl skutečným šlechticem a šperk se opravdu ztratil. Ztišil jsem hlas "Nighteyes nám zatím sleduje stopu. Až se uvolníme, můžeme jít přímo za vlkem."

"A jak mu je?"

"Je ztuhlý. Má bolesti. Ale myslím, že se z toho dostane."

"Výborně." Vztýčil se na posteli do sedu a spustil nohy přes okraj. "Vybral jsem pro nás večerní šaty a rozložil je ve tvém pokoji. Fakt je, Badgerlocku, že se musíš naučit zacházet s mým šatstvem opatrněji."

"Vynasnažím se, milorde," zamumlal jsem, ale nedokázal jsem se vžít plně zpátky do naší hry. Už jsem byl z celé té šarády unavený. "Vymyslel jsi nějaký diskrétní způsob, jak se vypařit?"

"Ne." Popošel ke stolu. Sluhové tam pro něj zanechali víno. Nalil si sklenici a vypil ji, pak si zavdal další.

"Ale vymyslel jsem jeden nediskrétní a už jsem dnes odpoledne položil základy k jeho realizaci. Ne bez lítosti - poněkud tím zkompromituji reputaci lorda Goldena, ale co by to bylo za šlechtice, kdyby se k jeho jménu nepojila trocha skandálu? Zřejmě tím jen zvýším svoji popularitu u dvora. Všichni budou chtít znát mou verzi a budou spekulovat, co se tady doopravdy stalo." Usrkl ze sklenice. "Myslím, že jestli mi tohle vyjde, přesvědčím lady Bresingu, že její obavy, jestli snad nepátráme po princí, jsou bezpředmětné. Žádný řádný královčin vyslanec by se nechoval tak, jak to mám v úmyslu já." A obdařil mě mdlým úsměvem.

"Copak jsi udělal?"

"Nic, doposud nic. Ale řekl bych, že ráno bude náš odjezd urychlen, jak si jen můžeme přát." Znovu se napil. "Občas si nedělám starosti s věcmi, které udělat musím," poznamenal a v jeho hlase byl znát až žalostný tón. Dopil číší vína, jako kdyby se hotovil k nějakému úkolu.

Pak už mi neprozradil ani slůvko. Pečlivě se vystrojil na večeri a já si musel potupně navléci zelenou kazajku a žluté kamaše. "Možná je ten odstín až příliš zářivý," připustil v reakci na můj podrážděný pohled. Jeho úsměv byl však příliš široký na to, abych věřil, že jeho slova mají vyznít jako omluva. Nevěděl jsem, jestli je to tím vínem nebo jeho potrhlou náladou. "Přestaň tak civět, Badgerlocku," pokáral mě, když si upravoval manžety u své tlumeně zelené kazajky. "Od svých sluhů očekávám, že zachovají příjemné vystupování. A navíc ta barva podtrhuje tmavost tvých očí, kůže a vlasů - tebe celého. Dost mi to připomíná exotického papouška. Ty možná neoceníš, že se s tebou takhle předvádím, ale dámy určitě ano."

Uposlechnout ho vyžadovalo z mé strany maximum přetvářky. Následoval jsem ho do pokoje, kde se šlechta shromáždila před večerí. Byla to větší skupina než předešlé noci, neboť lady Bresinga přizvala i ty, které znala z dřívějších honů. Jako kdyby všichni byli neviditelní, soudě podle pozornosti, kterou jim věnoval lord Golden. Sydel seděla u debatního stolku spolu s mladým Civillem. Na ubrousku před ní ležela rozprostřená sbírka ptačích per a vypadalo to, že ti dva se o ní baví. Musela přitom sledovat dveře, poněvadž v okamžiku, kdy se objevil lord Golden, se její tvář proměnila. Rozzářila se jako lucerna uprostřed tmy. I mladý Civil prodělal transformaci, ale už ne tak příjemnou. Nebylo dost dobře možné, aby se šklebil na hosta v matčině domě, avšak jeho rysy byly rázem strnule nehybné a ledové. V břiše mě zamrazilo děsem. Ne. S tímhle jsem nechtěl mít nic společného.

Avšak lord Golden, usměvavý a šarmantní, si to namířil rovnou k dotyčnému páru. Jeho pozdravy patřící všem ostatním v místnosti byly jen strohé, až přezíravé. Aniž by vůbec předstíral nějakou rafinovanost, usadil se rovnou mezi nimi, přinutiv Civila, aby se posunul a udělal mu místo. Od tohoto okamžiku prakticky ignoroval všechny ostatní v místnosti a zaměřil všechnu svou pozornost a šarm na mladou dívku. Hlavy měli skloněné těsně u sebe nad rozloženými pery. Každý jeho pohyb byl svůdný. Svými dlouhými prsty hladil křiklavá pera na ubruse. Jedno si vybral a zlehka se jím dotkl své tváře, načež se předklonil a něžně jím sklouzl Sydel po paži. Ta se nervózně zahihňala a odtáhla se. On se usmál. Ona zrudla. On položil pero zpátky na stůl a káravě mu pohrozil prstem, jako by to byla jeho vina. Pak si vybral další pero. Směle ho podržel proti rukávu její róby, mumlaje cosi o podobnosti barev. Posbíral ostatní pera ze stolu a naaranžoval je na způsob jakési pěrové kytice. Špičkou ukazováčku jí natočil tvář, aby hleděla na něj, a pak, za pomoci triku, který jsem neviděl, jí přichytil pera do vlasů, takže jí visely dolů podél obličeje.

Civil prudce vstal a odkráčel pryč. Jeho matka promluvila se ženou po svém boku, která hbitě vstala,

aby ho zadržela, ještě než opustí místnost. Ztišenými hlasy si něco vyřikávali, přičemž hlas mladého muže nebyl vůbec klidný. Nemohl jsem sledovat, co jí vykládá, poněvadž šum obecného hovoru přehlušilo zvolání lorda Goldena: "Kéž bych jen měl u sebe zrcátko, abyste se mohla prohlédnout. Musíte se spokojit s tím, že se přesvědčíte, jak dobře vám ta ozdoba padne, pohledem do mých očí."

Před pár hodinami jsem byl šokován tím, jak směle slídila za lordem Goldenem a jak ochotná byla hodit přes palubu svého mladého nápadníka kvůli tomuto neznámému šlechtici. Nyní jsem Sydel skoro litoval. Člověk slyší historky o ptácích uhranutých hady, ačkoli já sám jsem něco takového nikdy neviděl. Čeho jsem byl svědkem nyní, to bylo spíše jako květina naklánějící se ke světlu. Sydel vstřebávala jeho pozornost a rozkvétala v její vřelosti. V rozmezí několika okamžiků bylo její dívčí poblouznění způsobené jeho věkem, bohatstvím a fajnovými způsoby transformováno do jakési ženštnější vroucnosti a fascinace jím samotným. S plíživou jistotou jsem věděl, že bude-li on chtít, dostane ji do postele. Kdyby dnes v noci zaklepal na dveře u jejího pokoje, bez váhání by ho vpustila dovnitř.

"To už přehání." Laurelin bezdechý šepot byl podbarven hrůzou, když prošla kolem mne.

"Umí to," zamumlal jsem v odpověď. Zacvičil jsem rameny ve svém křiklavém svazujícím kabátci. Možná že dnešní noci dojde má přetvářka, že jsem tělesný strážce lorda Goldena, skutečného naplnění. Pohled, kterým po něm střelil Civil, byl zřejmě předzvěstí vraždy.

Když lady Bresinga prohlásila, že je čas k večeři, Civil se dopustil té pošelilé chyby, že zaváhal. Ještě než vůbec dostal šanci, aby Sydel vzpurně odmítl doprovodit ke stolu, jeho rival jí nabídl rámě a dívka ho přijala. Na Civila tak připadla povinnost dělat doprovod své drobné matce, zatímco následovali svého váženého hosta a jeho kořist do hodovního sálu.

Snažil jsem se držet své emoce na uzdě a být stoickým pozorovatelem dění u večeře. Taktika lorda Goldena mi mnohé napověděla. Sydelini rodiče byli očividně zmítáni mezi zdvořilostí vůči lady Bresinze a jejímu synovi a lákavou vyhlídkou na to, že si jejich dcera získá pozornost tohoto nesmírně bohatého šlechtice. Lord Golden by byl mnohem žádanější úlovek než mladý Civil, ale přesto nemohli zavírat oči před tím, jaké nebezpečí jejich mladé dceři hrozí. Padnout nějakému šlechtici do oka není samozřejmě totéž, jako být s ním zasnoubena. Bylo zde nebezpečí, že si s ní jen pohrává a že by ji mohl zničit, pokud šlo o budoucí sňatek. Byl to dost tenký led na to, aby se na něj tak mladá dívka vydávala, a podle způsobu, jakým lady Graylingová drolila svůj krajíc chleba v rukou, jsem jasně poznal její pochybnosti ohledně toho, že by jej Sydel mohla v bezpečí přejít.

Avoin a Laurel se v zoufalství pokusili zavést řeč na lov z toho dne a rozhovor se jakžtakž vlekl dál, ale lord Golden a Sydel byli moc pohroužení do vlastní tiché debaty na to, aby tomu věnovali pozornost. Civil, usazený po druhém boku Sydel, byl oběma ignorován. Avoin se zešířil a rozhovořil o využití routy při výcviku koček, protože prý všichni vědí, že kočka se vyhne všemu, co je touto bylinou označeno. Laurel říkala, že občas se za tímto účelem využívá cibule. Lord Golden nabídl Sydel pamlsek ze svého talíře a potom v užaslem nadšení hleděl na to, jak ho dívka jí. Dnes večer mohutně vyprazdňoval jednu číši za druhou, až to vypadalo, jako by si víno doslova proléval hrdlem. Pociťl jsem jakousi úzkost. Když byl šašek opilý, byl vždycky nevyzpytatelný a vznětlivý. Bude mít lord Golden větší zábrany, až bude rozprádaný?

Civil musel sálat vzteky, protože jsem postřehl číši tázavý ohlas na vlnách Moudrosti. Nepodařilo se mi však zachytit myšlenku, ale pouze emoci, která ji doprovázela. Něco bylo plně odhodláno rozcupovat kvůli Civilovi lorda Goldena na kousky. Nepochyboval jsem o tom, že Civilovým spřízněným zvířetem je jeho lovecká kočka. Jejich vzájemné pouto v tom nestřeženém okamžiku projevivšího se vzteku jen zvučelo krvežíznivostí. Vzápětí to zase zmlklo, ale já již měl ve věci jasno. Chlapec byl nadaný Moudrostí. A lady Bresinga? Pohlédl jsem za ni a pokračmu ji pozoroval, aniž by to na mně bylo znát. Z její strany jsem nevycítil žádnou stopu po Moudrosti, ale jako matka vyzařovala nespokojenost nad selháním svého syna. Kvůli tomu, že právě vyrazil svoji Starou krev všem, kdo by si takové věci mohli být vědomi? Nebo proto, že jeho nelibost se mu tak jasně zračila ve tváři? Dávat tak nepokrytě najevo své emoce bylo přece nezdvorné.

Po celou dobu jídla jsem stál, jako předešlé noci, za židlí lorda Goldena. Z řečí, které se toho večera u stolu vedly, jsem pochytil jen málo, zato mnohem více z pohledů všech zúčastněných. Skandální chování lorda Goldena ostatní hosty fascinovalo i děsilo. Vyměňovali si tichá slova stejně jako šokované pohledy.

Lord Grayling v jednom okamžiku seděl a supěl přes doběla svraštělé chřípí, zatímco jeho žena na něj polohlasem horečně mluvila. Vypadalo to, že je ochotná riskovat ztrátu Bresingovic dobré vůle pro možný zisk, jenž plynul z výhodnější partie s lordem Goldenem. Během této mezihry jsem vyhodnocoval všechny výrazy a slovní výměny, hledaje nějaké náznaky toho, že by někdo byl ze Staré krve. Nebyly to informace nikterak měřitelné, ale ještě než večere skončila, byl jsem přesvědčen o tom, že Civil a lady Bresinga z ní jsou Rovněž tak jsem si byl jistý, že jejich lovčí z Moudrých není. Mezi ostatními hosty u stolu jsem měl podezření na další dva hosty Jistá lady Jerit měla ve svém chování cosi z kočky Možná si nebyla vědoma toho, jak vdechuje vůni každého jídla, než se ho odváží ochutnat. Její choť, statný a srdečný chlapík, měl zase ve zvyku natáčet šikmo hlavu, když ohlodával nohu z drůbeže, jako kdyby měl vzadu ostřejší zuby, kterými maso odstříhne. Drobné, leč výmluvné zvyky. Jako předtím princ uprchl z Buckkeepu na Galekeep, stejně tak by mohl, když byl nyní vyhnán z Galekeepu, zamířit na další spřátelené panství, patřící někomu ze Staré krve. Tito dva žili na jihu. Princova stopa vedla na sever. To však neznamenal, že by oklikou nemohl zamířit zpátky.

Všiml jsem si rovněž další věci Lady Bresinga často spočinula očima na mně, přičemž já si nemyslel, že by obdivovala můj křiklavý úbor. Vypadala jako žena, která se snaží na něco rozpomenout. Byl jsem si takřka jist, že během svého druhého života FitzChivalryho jsem se s ní nesetkal. Ale být si něčím takřka jist znamená, že na pozadí myslí je vždy nějaká hlodající pochybnost. Nějakou dobu jsem udržoval oči sklopené, upíraje pohled stranou. Až poté, co jsem takto pozoroval ostatní, jsem si uvědomil, že tohle je pro změnu vlčí postoj. Když se na mě podívala příště, střetl jsem se s jejím pohledem zpřímá a opětoval ho. Nebyl jsem tak smělý, abych se usmíval, ale záměrně jsem rozšířil oči, předstíraje o ni zájem. Její dotčenost nad tím, jak je sluha lorda Goldena nestoudný, byla nasnadě. Kočičím způsobem rozostřila oči a pohlédla skrze mě. Ten pohled mi konečně dodal jistotu. Stará krev.

Říkal jsem si, jestli to není ta žena, která upoutala princovu fantazii. Rozhodně byla atraktivní. Její plné rty svědčily o smyslnosti. Dutiful by nebyl první mladý muž, který by padl za oběť starší, zkušené ženě. Nebyl to její cíl, dát mu tu kočku darem? Svést ho a získat si jeho mladé srdce, aby pak bez ohledu na to, koho si vezme, měla navždy pro sebe kousek jeho duše? To by vysvětlovalo, proč po útěku z Buckkeepu přišel sem. Avšak nevysvětlovalo by to jeho nenaplněnou vášeň, přemítal jsem. Ne. Pokud měla v úmyslu prince svést, byla by jednala rychle, aby ho co nejhlouběji zapletla do svých sítí. Bylo tu ještě něco jiného, něco podivného, jak už říkal vlk.

Lord Golden mě po skončení večere krátkým posunkem ruky propustil. Šel jsem, ale dost neochotně. Chtěl jsem být svědkem toho, jaké reakce může jeho ohavné chování vyvolat. Stolovníci se teď chystali přejít k další zábavě, na pořadí byla hudba, hazardní hry a konverzace. Odebral jsem se do kuchyně a znovu jsem dostal na výběr ze zbytků po večeři.

Ten večer se podávalo sele, uvařené vcelku, a mezi kostmi na talíři ležela spousta jemného masíčka a křupavých kůžiček. A k tomu jako příloha šťáva z kyselých jablek a brusinky. To spolu s chlebem, měkkým bílým sýrem a několika žejdlíky piva bylo jídla víc než dost. Mohlo by to být ještě lepší, kdyby sluhu lorda Goldena netížily starosti ohledně chování jeho pána.

Civil a Sydel, jak mi vážně sdělila Lebven, byli zasnoubeni již skoro od narození. Inu, sice ne formálně, alespoň se však mezi lidmi z obou domácností obecně vědělo, že ti dva jsou určeni jeden pro druhého. Dynastie jeho matky a rodina lorda Graylinga spolu vždy výborně vycházely a jejich dvě panství spolu navzájem sousedila. Pročpak by dcera lorda Graylinga nemohla mít prospěch z rychlého vzestupu lady Bresingy? Staří přátelé by si měli navzájem pomáhat. Co si to můj pán myslí, takto mezi ně vstupovat? Lze jeho záměry pokládat za počestné? Chystá se mladému Civilovi ukrást nevěstu, aby ji odvedl ke dvoru a zahrnul bohatstvím neúměrně k jejímu postavení? Není to třeba na Buckkeepu sukničkář, který si jen pohrává s jejími city? Umí to s mečem? Ono se totiž dobře ví, jak je Civil vznětlivý, a bez ohledu na pohostinnost by se mohlo stát, že ho chlapec kvůli Sydel vyzve na souboj.

Ve všech těchto otázkách jsem předstíral nevědomost. Byl jsem ve službách lorda Goldena nový, stejně jako u dvora na Buckkeepu. O způsobech a temperamentu svého pána jsem toho dosud věděl jenom málo. Vzrušení, které tu lord Golden vyvolal, bylo tak veliké, že jsem nemohl stočit konverzaci k princovi Dutifulovi nebo Staré krvi nebo jakémukoli jinému užitečnému tématu. Zdržel jsem se jen do doby, než se mi podařilo odcizit velký skrojek masa. Potom jsem se vymluvil na své povinnosti a odporoučel se z

kuchyně do svého pokoje. Byl jsem zoufalý z toho, co jsem zjistil, a dělal si velké starosti o zdraví lorda Goldena. Jen co jsem došel do pokoje, převlékl jsem se do obyčejnějšího modrého úboru. Zelená kazajka dost utrpěla tím, jak jsem za ní ukrýval maso. Potom jsem se posadil a čekal na pánův návrat. Věřila ve mně úzkost. Pokud ve své hře zajde moc daleko, mohlo by se vskutku stát, že bude čelit meči mladého Civila. Pochyboval jsem, že by si lord Golden vedl v šermu lépe než kdysi šašek. Bylo by to samozřejmě skandální, kdyby došlo na krveprolití, ale mladý Civil se nacházel v pozici, kdy se nedalo čekat, že bude brát ohled na takové detaily.

Nejhlubší noc již byla za námi a nyní jsme zvolna vplouvali do jitřních mělčin, když tu se ozvalo zaklepání na dveře. Nějaká zakaboněná služebná mi přišla oznámit, že můj pán si žádá moji asistenci. Se srdcem v hrdle jsem ji následoval do salonku, kde jsem na lavici našel lorda Goldena zpitého do bezvědomí. Ležel tam natažený jako pohozený kus oděvu. Pokud byli ostatní hosté svědky jeho zhroucení, mezitím odešli. I služebná mírně pohodila hlavou, když mě tu nechávala, abych se o něj postaral. Jakmile odešla pryč, čekal jsem, že procitne a mrkne na mě, že je to všechno jen blamáž. Ale nestalo se to.

Vytáhl jsem ho na nohy, ale ani to s ním nehnulo. Mohl jsem ho buďto vléci, nebo nést. Uchýlil jsem se k nedůstojnému opatření, přehodil si ho přes rameno a odnesl ho zpátky na pokoj jako pytel obilí. Tam jsem ho shodil neobradně na postel a zavřel za námi dveře. Potom jsem mu stáhl boty a vytřepal ho z kabátce. Když se svalil zpět do postele, řekl: "Vidíš, dokázal jsem to. Víím to jistě. Zítřka ráno se omluvím, nanejvýš poníženě, lady Bresinze. Potom okamžitě zmizíme. A všem se uleví, když nás budou vidět odjíždět. Nikdo za námi nepůjde, nikdo nás nebude podezřívát, že stopujeme prince." Hlas mu ke konci věty zakolísal. Ještě stále neotevřel oči. Poté přiškrknutým hlasem dodal: "Myslím, že budu zvracet." Přinesl jsem mu mísu a položil ji na postel vedle něj. Ovinul ji rukou, jako by to byla panenka na hraní. "Co přesně jsi udělal?" zeptal jsem se.

"Och, Edo, ať se to se mnou zastaví." Zavřel pevně oči a řekl: "Já ho políbil. Věděl jsem, že to bude stačit."

"Tys políbil Sydel? Civilovu nastávající?"

"Ne," zasténal a já na okamžik pocítil úlevu. "Já políbil Civila."

"Cože?"

"Šel jsem se vyčurát. Když jsem se vracel, čekal na mě před salonkem, kde ostatní hráli hazard. Popadl mě za paži a bezmála mě vtáhl do jednoho pokojíku, kde mi stanul tváří v tvář. Jaké jsou moje záměry se Sydel? Nepochopil jsem snad, že je to mezi nimi již dohodnuto?"

"A co jsi řekl?"

"Řekl jsem -" Tu se náhle odmlčel a vytřeštil oči. Naklonil se nad mísu, ale po chvíli jen mocně řihl a svalil se zpátky na záda. Zasténal a pokračoval: "Řekl jsem, že jejich dohodu chápu, a vyjádřil jsem naději, že snad dospějeme k naší vlastní dohodě. Stiskl jsem mu ruku. Řekl jsem, že v tom nevidím žádný problém. Že Sydel je rozkošná dívka, stejně jako je on rozkošný chlapec, a že doufám, že by se z nás všech mohli stát blízcí a milující přátelé."

"A pak jsi ho políbil?" zeptal jsem se nevěřicně.

Lord Golden sraštil zavřená víčka. "Působil dost naivně. Chtěl jsem mít jistotu, že obsah mých slov plně pochopil."

"Při Edovi a Elovi," zaklel jsem. Vstal jsem a on zasténal, jak se s ním postel hnula. Šel jsem k oknu a podíval se ven. "Jak jsi mohl?" zeptal jsem se ho.

Nadechl se a do přiškrknutého hlasu se mu vplížila potměšilost: "Och, prosím, Milovaný. Nemusíš žárlit. Byl to ten nejkratší a nejucudnější polibek, jaký si umíš představit."

"Och, šašku," pokáral jsem ho. Jak si mohl z něčeho takového dělat legraci?

"Nebylo to ani na ústa. Jen takový vroucí otisk rtů na dlaň jeho ruky, jen jeden dotyk jazykem." Mdle se usmál. "Vyškubl ji, jako kdybych mu tam vypálil cejch." Vtom se hlasitě zakuckal a zatvářil se jaksi kysele. "Jsi propuštěn. Běž do svého pokoje, Tome Badgerlocku. Dnes v noci už tě nepotřebuji."

"Víš to jistě?"

Přikývl, krátce a vehementně. "Běž pryč," řekl nepokrytě. "Pokud budu blít, nechci, aby ses přitom na mě díval."

Chápal jsem jeho potřebu zachovat si aspoň tolik důstojnosti. Už mu jí moc nezbývalo. Šel jsem do

svého pokoje a zavřel za sebou dveře. Pustil jsem se do balení svých věcí. Když jsem po chvíli uslyšel ty žalostné zvuky, nešel jsem za ním. Některé věci si musí člověk odbýt sám.

Moc dobře jsem nespál. Toužil jsem po spojení mysli se svým vlkem, jenomže jsem si netroufal tu útěchu sám sobě dopřát. Ačkoliv to bylo nutné, přesto jsem se cítil pošpiněn šaškovými politickými čachry. Toužil jsem žít bezprostřední a čistý život jako vlk. Před rozbřeskem mne probudily z dřimoty zvuky, jak šašek šramotil vedle v pokoji. Našel jsem ho vsedě u stolku. Vypadal zpustle. Čisté oblečení, které si vzal na sebe, jaksi přispělo k tomu, že sám vypadal o to pomačkaněji. I vlasy měl upocené a rozčuchané. Před sebou měl malou krabičku a zrcátko. Zatímco jsem nechápavě přihlížel, namočil v čemsi prst a nanasl si to pod oko. Místo podočnického stínu mu tam vyvstal vak. Pak si povzdechl. "Hnusí se mi, co jsem minulou noc udělal."

Nepotřeboval jsem nic vysvětlovat. Snažil jsem se ulevit jeho svědomí: "Možná to byla spíše laskavost. Možná je lepší, že zjistili, ještě než se vezmou, že Sydelino srdce není tak stálé, jak Civil věřil."

Zavrtěl hlavou, odmítaje moji útěchu. "Kdybych nevedl já, nebyla by mě v tom tanci následovala. Její první výpady byly jenom dívčí koketerií. Myslím, že u dívek je flirtování stejně instinktivní, jako když se chlapci holedbají svými svaly a odvahou. Dívky v jejím věku jsou jako malá koťata sekající do trávy, aby si procvičila svoje lovecké schopnosti. Ještě ani neznají význam pohybů, které dělají." Vzdychl a vrátil se ke krabičce s barevnými pudry.

Mlčky jsem se díval, jak ze sebe dělá nejen větší mátohu, ale jak si přidává i deset let navíc tím, že zdůrazňuje linky ve své tváři.

"Myslíš, že je to nutné?" zeptal jsem se ho, když krabičku zacvakl a podal mi ji. Strčil jsem ji do jeho zavazadla, které již bylo, jak jsem si všiml, úhledně sbalené na cestu.

"Samozřejmě. Chci mít naprostou jistotu, že kouzlo, které jsem uplatnil na Sydel, bude úplně zlomeno, ještě než odjedu. Ať ve mně vidí mnohem staršího muže, než je sama, a zhýralce k tomu. Bude se moc divit, co si to myslela, a uteče zpátky k Civilovi. Doufám, že si ji vezme. Bylo by to lepší, než kdyby se soužila pro mne." Pateticky povzdechl, ale já věděl, že ten výsměch patří jemu samotnému. Toho rána byla fasáda lorda Goldena popukaná a skrze škvíry prosvítal šašek.

"Kouzlo?" otázal jsem se nedůvěřivě.

"Samozřejmě. Nikdo přede mnou není nezranitelný, když se rozhodnu dotýcného okouzlit. Totiž nikdo kromě tebe." Žalostně po mně loupł očima "Ale není čas se nad tím rmoutit. Teď musíš jít a rozhlásit, že prosím o chvíli o samotě s lady Bresingou Pak běž zaklepat na Laureliny dveře a řekni jí, že brzy odjíždíme."

V době, kdy jsem se vracel od Laurel, lord Golden již byl pryč na setkání s lady Bresingou. Bylo to velmi krátké setkání, a když se vrátil, naznačil mi, ať okamžitě odnesu naše zavazadla dolů Ani se nezastavil, aby něco snědl, ale já mezitím zcizil všechno ovoce, které jsme měli v pokoji. Hlady neumřeme, a v jeho případě bude zřejmě rozumnější, když se bude jít ještě po nějakou dobu vyhýbat. Přivedli nám koně Lady Bresinga sešla dolů, aby nám popřála odměřené sbohem. Ani sluhové neráčili vzít náš odjezd na vědomí Lord Golden nicméně předložil ještě jednu omluvu, připisuje mnoho ze svého chování prvotřídní kvalitě jejich vín. Pokud si ji chtěl tou lichotkou nějak usmířit, nevyšlo mu to Pomalu jsme vyjeli ven z nádvoří, lord Golden nasadil velmi poklidné tempo Na úpatí kopce jsme zahrnuli směrem k přivozu. Teprve až nám řada stromů podél cesty zamloula výhled na panství, zastavil a zeptal se mne: "Kudy?"

Laurel jela pohroužena v mrtvolném mlčení. Neřikala nic, ale já usoudil, že tím, jak lord Golden ponížil sám sebe, poskvřnil i ji. Nyní v šoku vzhledla, když jsem řekl. "Tudy," a svedl Myblack z cesty do křopinatého stínu sluncem prozářeného lesa.

"Nečekej na nás," přikázal mi stroze. "Jeď, jak nejrychleji to půjde, abys tu mezeru zkrátil. My tě co nejdříve dohoníme, ačkoli má nebohá hlava nás asi trochu zdrží. Teď jde o to, abychom neztratili jeho stopu. Jsem si jist, že Laurel tě už vystopuje. Běž, dělej."

Na nic víc jsem nečekal Okamžitě jsem v jeho rozkaze postřehl záměr. Až dostihnu Nighteyese, budu sám, abych se s ním mohl důvěrně poradit Kývl jsem a nasadil Myblack ostruhy. Vyrázila poslušně kupředu a já se nechal vést svým srdcem. Neobtěžoval jsem se vracet oklikou na místo, kde jsem viděl vlka naposledy, ale vedl jsem ji na sever a na východ, kde se dnes, jak jsem věděl, pohyboval. Zatahal

jsem za něj útlým vlákénkem vědomí, abych mu sdělil, že se blížím, a ucítil jsem záskub jeho odpovědi. Pobídl jsem Myblack k ještě větší rychlosti.

Nighteyes mezitím urazil překvapivě velký kus cesty. Nepřipouštěl jsem si obavu, zda mě Laurel dokáže snadno vystopovat. Ujížděl jsem kupředu, abych se co nejdříve shledal s vlkem, přesvědčil se, že je v pořádku, a pak pokračoval ve stíhání prince. Má starost o něj neustále sílila.

Panoval horký den, poslední nápor léta v krajině, a slunce do nás pražilo i v řídkém stínu stromů. Suchý vzduch byl obtěžkaný prachem, který mi vysával vlhko z úst a ulpíval mi na řasách. Neobtěžoval jsem se s hledáním stezek, ale hnal Myblack přes zalesněné kopce a dolů do údolí mezi nimi. Bujnější vegetace prozrazovala místa, kudy občas tekly potoky, ale jejich vody teď prosákly pod zemský povrch. Dvakrát jsme cestou překračovali říčku a já pokaždé zastavil, aby se Myblack mohla napojit, i já se přitom zhluboka napil. Pak jsme pokračovali v cestě.

Brzy odpoledne se mě zmocnila neurčitá jistota, že Nighteyes je nablízku. Ještě než jsem ho uviděl či vycítil, začal jsem mít divný pocit, že jsem tuto krajinu již viděl, že něco na těch stromech vpředu je mi nezvykle povědomé. Zastavil jsem koně a pomalu obhlížel kopce okolo sebe, jen aby vlk vzápětí vystoupil z olšového porostu vzdáleného jen co by kamenem dohodil. Myblack sebou trhla a pak na něj zaměřila plnou pozornost Klid. Nemusíš se bát. Klid.

Jsem velice unavený a hladový na to, abych se za tebou pouštěl, dodal příhodně Nighteyes

"Přinesl jsem ti maso "

Já vím. Cítím ho.

Sotva jsem mu ho vybalil, už s ním byl pryč. Chtěl jsem se mu podívat na zranění, ale věděl jsem, že ho s tím nemám obtěžovat, dokud jí. A jakmile dojedl, otřepal se. Jdeme

Dovol, ať se ti podívám na —

Ne. Možná dnes v noci. Ale dokud mají světlo, putují, takže musíme i my. Už tak mají před námi pořádný náskok a suchá půda špatně drží jejich pachy. Jdeme.

Měl pravdu, museli jsme stopovat. Suchá země se vzpírala přijmout všechny otisky i pachy. Než skončilo odpoledne, dvakrát jsme stopu ztratili a znovu ji našli jen díky tomu, že jsme pátrali v širokém kruhu kolem Stíny už se dloužily, když nás dostihli lord Golden a Laurel. "Vidím, že tvůj pes nás znovu našel," poznamenala ironicky a mě nenapadlo nic, co bych na to řekl.

"Lord Golden mi říkal, že stopuješ prince, prý ti nějaká služebná řekla, že princ uprchl na sever. " Její hlas zněl tázavě a ústa měla nelibě semknutá. Nevěděl jsem, jestli doufá lorda Goldena přistihnout při lži, nebo zda si myslí, že jsem kvůli získání té informace musel někoho svést.

"Nevěděla, že je to princ. Mluvila o něm prostě jenom jako o chlapci s loveckou kočkou." Snažil jsem se vymyslet něco, čím bych ji mohl odvést od kladení dalších otázek. "Ta stopa je mizerná. Uvítal bych jakoukoliv pomoc z tvé strany."

Má lest zabrala. Projevila se jako dobrý stopař. Jak denního světla postupně ubývalo, Laurel si všímala drobných náznaků, které by mně normálně unikly, a tak jsme je mohli sledovat ještě dlouho poté, co se dalo říci, že světla je už příliš málo. Dospěli jsme k potoku, kde i oni zastavili kvůli vodě. V mokré půdě na břehu byly jasně vidět stopy dvou mužů, dvou koní a kočky. Zde jsme se rozhodli utábořit na noc. "Je lepší přestat stopovat, dokud víme, že jsme na správné stopě, než pokračovat, až už si jisti nebudeme a celé to ještě zkomplikují naše vlastní stopy. Brzy zrána zase vyrazíme na cestu," prohlásila Laurel.

Zřídili jsme skrovný tábor, pouze s malým ohýnkem a našimi houněmi po stranách. Jídla jsme měli jen nevelkou zásobu, alespoň že vody byl dostatek. Ovoce, které jsem prve sebral v pokoji, bylo teplé a potlučené, ale přišlo vhod. Laurel s sebou ze zvyku vezla pár proužků sušeného masa a cestovní chléb. Bylo toho žalostně málo, a ona si bezděčně získala moje velké sympatie, když prohlásila

"Nepotřebujeme maso tolik jako pes. Máme ovoce a chléb." Jiná žena, pomyslel jsem si, by byla ignorovala vlkův hlad a schovala maso na další den. Co se týče Nighteyese, ten si ráčil vzít maso z její ruky. A když jsem pak trval na tom, že si prohlédnu jeho zranění, nevrčel, jakmile se ke mně připojila ona, ačkoli měla tolik rozumu, že se ho nepokoušela dotknout. Jak jsem tušil, vylízl si z ran většinu masti ven. Rány byly zacelené strupy a maso mezi nimi nevypadalo nijak hrozně. Rozhodl jsem se, že mu na ně další masť už dávat nebudu. Když jsem dával nepoužitý kelímek stranou, Laurel tiše přitakala hlavou.

"Lepší suché a zacelené, než kdyby to bylo moc namazané a strupy změkly."

Lord Golden mezitím ulehl na svou houni. Vytušil jsem, že jeho hlava ani břicho ještě nejsou v klidu. Během zřizování tábora a skrovné večere mluvil jen málo. V houstnoucí tmě jsem nedokázal poznat, jestli má zavřené oči nebo jestli hledí na nebesa.

"Vida. Myslím, že v tomhle má pravdu," řekl jsem a pokynul jeho směrem. "Brzy na kutě a zítra zase co nejdříve za nimi. Možná je s trochou štěstí doženeme."

Laurel myslím usoudila, že lord Golden již spí. Ztišila hlas a řekla. "Čeká nás dost tvrdá jízda a bude nám zapotřebí jisté dávky štěstí. Oni si jedou s jistotou, vědí, kam mají namířeno, zatímco my musíme postupovat opatrně, abychom je neztratili." Laurel natočila hlavu úkosem a přes ohýnek se na mě zahleděla. "Jak jsi věděl, kdy máš sjet z cesty, abys našel jejich stopu?"

Nadechl jsem se a namátkově zvolil první lež, která mě napadla. "Štěstí," odvětil jsem tiše. "Měl jsem pocit, že pojedou tím směrem, a když jsem narazil na jejich stopu, vyjeli jsme po ní."

"A tvůj pes měl tentýž pocit, a právě proto tudy šel před tebou?"

Jen jsem na ni pohlédl. Ta slova mi přišla na jazyk, aniž jsem k tomu svolil: "Možná jsem nadaný Moudrostí."

"Och, ovšemže," zareagovala sarkasticky. "A právě proto ti královna důvěřuje a poslala tě za svým synem. Protože jsi jedním z těch, kterých se ona nejvíce obává. Ty nejsi nadaný Moudrostí, Tome Badgerlocku. Znáš tyto lidi už z dřívějška, zažila jsem jejich pohrdání a povyšování se nad lidi, kteří k jejich magii vlohy nemají. Když jsem vyrůstala, bylo jich hodně, a v tom čase a na tom místě se to ani neobtěžovali moc skrývat. Ty nejsi o moc více Moudrý než já, ačkoli jsi jedním z nejlepších stopařů, s nimiž jsem kdy měla co do činění."

Nepoděkoval jsem jí za její kompliment. "Pověz mi něco o těch lidech s vlohami k Moudrosti, mezi nimiž jsi vyrůstala," navrhl jsem. Uhladil jsem si na houni záhyb a lehl si na ni. Skoro po celou dobu jsem měl oči zavřené, jako kdyby mě její slova zajímala jen zběžně. Ubývající měsíc těsně po úplňku na nás shlížel skrze koruny stromů. Na rozmezí světla z ohně a tmy se přičinlivě olizoval Nighteyes. Laurel chvíli zápolila se svou houní, vyhazujíc zpod ní menší kamínky. Pak si ji na zemi urovnala a ulehla zády na ni. Nějakou chvíli mlčela a já už si nemyslel, že se mi chystá odpověď.

Jenomže pak "Och, nebyli zas tak zlí," spustila. "Ne takoví, jak se to o nich traduje mezi lidmi."

Neproměňovali se v medvědy, vysokou či v tuleně, ani nejedli syrové maso, ani nekradli děti. Přesto byli dost zlí."

"Jak?"

"Och." Zaváhala. "Jen to prostě nebylo spravedlivé," řekla po chvíli s povzdechem. "Jen pomysli, nikdy nevíš jistě, že jsi sám, protože nějaký ptáček nebo slídící liška může to, co vidí a slyší, donést tvému sousedovi. Plně své Moudrosti využívali, protože jejich zvířecí partneři jim pořád říkali, kde bude nejlepší lov či první zralé borůvky."

"A to se ke své Moudrosti tak veřejně hlásili? Nikdy jsem o takové vesnici neslyšel."

"Nebylo to tak, že by se hlásili k tomu, co jsou, nýbrž spíše tak, že já byla vyloučena z toho, co nejsem. Děti nejsou zrovna útlocitné."

Hořkost v jejích slovech mě šokovala. Náhle jsem si vzpomněl, jak se mnou zbytek Galenovy koterie jednal s opovržením, když už to vypadalo, že nedokážu zvládnout Umění. Snažil jsem se představit si, že vyrůstám uprostřed takového přezírání. Pak se mi vetřela jiná myšlenka. "Myslel jsem, že tvůj otec byl lovcem u lorda Sitswella. Což jsi nevyrostla na jeho panství?" Chtěl jsem se dozvědět, kde to bylo, kde byla Moudrost tak zakořeněná, že děti z těchto rodin ji bezděčně očekávaly i u svých vrstevníků.

"Och. Ano, ale to bylo až později, rozumíš."

Nebyl jsem si jistý, jestli mi lže teď anebo jestli mi lhala předtím, pouze jsem věděl, že nepravda mezi námi visí takřka hmatatelně. Zavládlo nepříjemné mlčení. Má mysl bleskově třídila možnosti. Že je nadaná Moudrostí, že byla dítětem bez vloh k ní, vyrůstajícím v rodině spolu s nevlastními sourozenci či rodiči nadanými Moudrostí, že si celý ten příběh vymyslela, že se celé panství lorda Sitswella jen hemžilo sluhou nadanými Moudrostí. Takové spekulace nebyly až tak plané. Připravovaly mysl na to, aby si přiřadila jakoukoli informaci, kterou by mi Laurel předhodila, k některé z příslušných možností. Vrátil jsem se v mysli k dřívějšímu rozhovoru, který jsme spolu vedli, a objevil náhodnou poznámku, při které mne zamrazilo v zádech. Říkala, že se v těchto kopcích dobře vyzná, že dříve pobývala nedaleko od Galetonu,

mezi ostatními svými lidmi. Také Chade se o něčem takovém zmiňoval. Snažil jsem se nalézt nějaký způsob, jak konverzaci znovu rozproudit.

"Nuže. Z tvých slov bych soudil, jako bys nesdílela současnou tendenční nenávist vůči lidem s Moudrostí. Jako bys je snad ani nechtěla vidět všechny upálené a rozčtvrcené."

"Je to ohavný zvyk," řekla, a podle způsobu, jakým to pronesla, jsem měl dojem, jako by oheň a ocel byly příliš slabou kúrou na jeho vymýcení "Myslím, že rodiče, kteří svoje děti učí, aby se tomu oddávaly, si zaslouhují zmrskání. Ti, kteří se sami rozhodnou to praktikovat, by neměli uzavírat manželství ani mít děti. Mají už přece zvíře, se kterým sdílejí svůj domov a svůj život. Proč by měli klamat nějakou ženu či muže tím, že je pojmu za chotě? Ti, kdo mají Moudrost v krvi, by si měli vybrat, a to už brzy ve svém životě, k čemu se připoutají, jestli ke zvířeti nebo k jinému člověku. To je vše."

Když mi odpovídala, její hlas nabyl na vehemenci. Při jejích posledních slovech opět ztichl, jako by si pojednou uvědomila, že lord Golden spí "Dobrou noc, Tome Badgerlocku," dodala opožděně. Pokusila se tak možná zmírnit svůj předchozí tón, nicméně mi tím jasně říkala, že náš hovor je u konce. Jako kdyby to chtěla ještě zdůraznit, převalila se na houni a ukázala mi záda.

Nighteyes se zastenáním vstal a toporně se přišoural ke mně. S povzdechem si lehl vedle mě. Spočinul jsem mu rukou v srsti na si ji. Naše sdílené myšlenky plynuly vskrytu stejně jako naše krev.

Ona to ví.

Pak si myslíš, že i ona je z Moudrých? zeptal jsem se ho

Podle mě ví, že ty jsi z Moudrých, a zřejmě se jí to moc nelíbí.

Nějakou dobu jsem ležel a potichu nad tím přemítal. Ale krmila tě?

Och, ano, myslím, že mě má ráda. To tebou si není jista.

Běž už spát.

Chystáš se dnes v noci vytáhnout za nimi?

To jsem nechtěl. Kdyby se mi to podařilo, čekala by mne strašlivá bolest hlavy. Už jen při pouhé myšlence na bolest se mi udělalo nevolno. Jenže kdybych se dokázal napojit na prince, mohl bych získat informaci, která by nám pomohla dosáhnout je dřív. Měl bych to zkusit.

Vycítil jsem, jak rezignoval. No tak do toho. Já budu tady u tebe.

Nightyesi, když se pohroužím do Umění a potom sdílíš se mnou bolest?

Ne tak docela. Ačkoliv je pro mne těžké držet se od toho stranou, dokážu to. Jen si přitom připadám zbaběle

To přece není vůbec zbaběle. Jaký má smysl, abychom oba trpěli?

Na to mi neodpověděl, ale já vycítil, že v této věci si ponechal nějakou myšlenku pro sebe. Così na mé otázce ho skoro pobavilo. Sundal jsem z něj ruku a položil si ji na hrud'. Pak jsem zavřel oči, soustředil se a pokusil se vyvolat trans Umění. Hrůza z bolesti se však pořád vtírala do mých myšlenek a mařila můj pečlivě navozený mír. Nakonec se mi podařilo nalézt rovnovážný bod a udržet se tam, kdesi mezi stavem snění a bdění. Zašmátral jsem do hlubin noci.

Té noci jsem zažil, jako tomu nebylo už roky, sladkost z čirého propojení na vlnách Umění. Hmátl jsem do prostoru a bylo to, jako kdyby se po mně někdo natáhl a sevřel mi obě ruce na uvítanou. Bylo to prosté, sladké spojení, utěšující jako návrat domů po dlouhé cestě. Bylo tam pouto Umění a kdosi dřímající v měkké podkrovní posteli pod trámovým doškové střešy. Obklopile mě domácí vůně nějaké chalupy, v ovzduší prodlévající vůně dobrého dušeného masa, uvařeného té noci, a medový podtón svíčky ze včelího vosku, hořící kdesi dole pozdě do noci. Mohl jsem slyšet muže a ženu v rozhovoru, hlasy měli ztlumené, jako by nechtěli rušit můj klid. Nedokázal jsem rozlišit jednotlivá slova, avšak věděl jsem, že jsem doma a v bezpečí a že tam se mi nemůže nic stát. Jak naše pouto Umění postupně sláblo, nořil jsem se do hlubin toho nejpokojnějšího spánku, jaký jsem za mnohá léta zažil.

9 Hostinec

Během války s rudými loděmi, kdy se pretendent 2) princ Regal neprávem prohlásil za krále Šesti vévodství, tento muž zavedl systém spravedlnosti, který nazval Králův cirk. Soud rozhodnutý zbraněmi nebyl v Šesti vévodstvích neznámý. Říká se, že když spolu dva muži bojují před Svědeckými kameny,

sami bohové na to shlížejí a odmění vítězstvím toho, jehož věc je spravedlivá. Regal tuhle myšlenku rozvedl ještě o krok dále. V jeho arénách čelili obvinění zločinci buď královým přeborníkům, nebo divokým zvířatům. Ti, kdo přežili, byli zproštěni obvinění, která proti nim byla vznesena, a pokládáni za nevinné. V těchto circích nalezla smrt spousta lidí nadaných Moudrostí. Přes to všechno ti, kteří při těchto krvavých soudech zemřeli, odrážejí jenom půlku zla, které tam bylo napácháno. To, co se totiž zrodilo z těchto veřejných soubojů, byla tolerance veřejnosti vůči násilí a mrzačení, která se rychle proměnila v hlad. Tyto soudy kromě verdiktu slibovaly velkou podívanou a zábavu. Ačkoliv jedním z prvních počínů Kettricken coby královny a regentky v zastoupení mladého Dutifula bylo, že s takovými soudy skoncovala a nechala cirky zbourat, žádné královské rozhodnutí nemohlo uhasit žízeň po krvi, kterou Regalovy atrakce probudily.

Druhý den zrána jsem se vzbudil velmi brzy s pocitem pohody a míru. Časně ranní mlha se již začínala vypařovat. Na pokrývce se mi blyštěla rosa. Nějakou dobu jsem hleděl skrze dubové větve nad svou hlavou bezmyšlenkovitě na nebesa. Byl jsem v takovém rozpoložení mysli, že černé vzory proti modrému pozadí byly vším, co mi stačilo ke spokojenosti. Po nějaké době, kdy má mysl trvala na tom, abych ve výjevu před sebou rozeznal větve stromů na pozadí nebe, jsem přišel zpátky k sobě a uvědomil si, kde jsem a co musím dělat.

Neměl jsem žádnou bolest hlavy. Nejraději bych se překulil na bok a prospal většinu dne, ale nemohl jsem se rozhodnout, jestli jsem vskutku unavený nebo jestli se prostě chci vrátit do bezpečí svých snů. Silou vůle jsem se zvedl do sedu.

Nighteyes byl pryč. Ostatní ještě spali. Prohrábl jsem uhlíky na ohništi a přiložil dříví, dokud mi nedošlo, že nad tím není co uvařit. Budeme si muset utáhnout opasky a následovat prince a jeho společníka. S trochou štěstí by nám mohlo zkřížit cestu něco jedlého.

Napil jsem se z potoka a omyl si ve studené vodě tvář. Den se již rozehříval. Zatímco jsem pil, vlk se vrátil zpátky.

Maso? zeptal jsem se pln naděje.

Hnízdo myši. Žádnou jsem ti neschoval.

To je v pořádku. Takový hlad jsem neměl. Ale přesto.

Nějakou dobu chlemtal vedle mě, pak si olízl čumák.

Kam jsi minulou noc šel?

Věděl jsem, co má na mysli.

Nejsem si jistý. Ale připadal jsem si v bezpečí.

Bylo to hezké. Jsem rád, že se umíš dostat na takové místo.

Jeho myšlenka byla podbarvena toužebným přáním. Podíval jsem se na něj pozorněji. Na okamžik jsem ho uviděl jako někdo jiný. Byl to stárnoucí vlk, na čumáku prošedlý, boky propadlé. Následky jeho nedávného střetnutí s kočkou na něm byly stále znát. Ignoroval moji starost a zahleděl se do proudu.

Ryby?

Svolil jsem, aby moje rozmrzelost prosákla mé myšlení. "Ani jediná," zamumlal jsem nahlas. "A přitom by tam měly být. Je tu spousta rostlin, pakomáři bzučí jako diví. Měly by tam být ryby. Ale nejsou tam."

Ucítil jsem, jak v duchu pokrčil rameny, že takový už je život. Vzbud' ostatní. Musíme vyrazit.

Nestál o mé starosti. Bylo to pro něho zcela zbytečné břímě, úzkost, ve které se není třeba vyžívat. Když jsem se vrátil do tábora, ostatní se již probouzeli. Nebylo moc o čem mluvit. Zdálo se, že lord Golden se již z následků svých excesů vzpamatoval. O nedostatku jídla se nikdo nezmínil. Řeči by na tom stejně nic nezměnily. Místo toho jsme byli za pozoruhodně krátkou dobu v sedlech a vyrazili po princově mizející stopě. Postupoval vytrvale na sever. V poledne jsme narazili na ohniště, popel byl již studený. Místo kolem ohniště bylo pořádně zdusané, jako by tu lidé tábořili několik dní. Záhada se brzy vyjasnila. Na dvou stromech poblíž byly vidět oděrky po lanech, na nichž byli uvázáni koně. Někdo tady čekal. Když princ, kočka a jeho společník dorazili, odjeli všichni společně. Na sever. Laurel a já jsme probírali počet koní v jejich skupině a nakonec jsme se shodli na čtyřech. Přibrali tu tedy další dva společníky.

Pokračovali jsme v cestě a zvýšili tempo, protože větší počet stop bylo snazší sledovat. Přihnala se vysoká oblačnost, která se posléze zhustila do mraků. Byl jsem moc rád, že se palčivé slunce schovalo

za nimi, ale Nigtheyes pořád supěl, jak se s námi snažil udržet tempo. Sledoval jsem ho s rostoucími obavami. Toužil jsem se na něj napojit těsněji, abych měl jistotu, že se nebičuje navzdory bolesti, ale dokud s námi jela Laurel, netroufal jsem si.

Jak se stíny dloužily a začínalo se ochlazovat, vyjeli jsme z lesa a naskytl se nám pohled na širokou žlutou cestu dole, která křížila naši stezku. Z vrcholku kopce jsme na ni v úleku shlíželi. Pokud se princ a jeho společníci rozhodli jet po ní, stopování by se tím mohlo velmi ztížit.

Dojeli jsme k okraji cesty. Jejich stopy s ní splynuly. Vlk čenichal a pobíhal všude kolem, jenže bez velkého nadšení. Princova stopa se v hustém suchém prachu smísila se starými koleje od vozů a zpola zahlazenými otisky kopyt. Bylo nám jasné, že ani otisky, ani pach nevydrží dlouho. Odpolední vánek by mohl smazat všechny stopy po jejich průjezdu.

"Nuže," poznamenal lord Golden pobízivě. A pozvedl na mě jedno obočí.

Věděl jsem, co navrhuje. Nevyslal mě Chade snad právě proto na tuto výpravu? Zavřel jsem oči, nadechl se a pak se vrhl do proudu Umění bez jediné myšlenky na svoji ochranu. Kde jsi? zeptal jsem se překotně ubíhajícího světa kolem sebe. Možná jsem postřehl záskub odpovědi, ale nebyl jsem si jist, jestli je to princ. Po minulé noci jsem věděl, že je tu ještě něco, co reaguje na mé výzvy, něco jiného než princ. Nechybělo mnoho, a mohl jsem se toho dotknout. Silou vůle jsem přesměroval svoji pozornost stranou od tohoto vlídně kynoucího přístavu a zapátral znovu po princovi. Jenže on i kočka mi unikali. Nevím, jak dlouho jsem seděl na Myblack a rozprostíral se po širém světě. Při takovém hledání čas nehybně stojí. Skoro jsem mohl cítit, jak na mě šašek čeká, ne, já ho cítil. Třpytivé vlákno Umění mi dalo vědět, jak skrývá svoji netrpělivost. S povzdechem jsem se obrnil vůči tomu pokojnému vyzývání a stáhl se zpátky, zanechav svého bezvýsledného pátrání po princovi. Neměl jsem pro lorda Goldena žádné zprávy.

Otevřel jsem oči. "Putovali na sever. No tak pojedme na sever."

"Cesta vede spíš na severovýchod než na sever," podotkl lord Golden.

Pokrčil jsem rameny. "Další možností je jihozápad," odvětil jsem.

"Je to severovýchod," souhlasil se mnou a pobídl patami Maltu. Já jsem vyrazil za ním a pak se otočil, abych se podíval, co zdrželo Laurel. Ve tváři měla zmatený výraz a hleděla ze mě na lorda Goldena, jako by nechápala. Po chvíli se rozjela za námi. Vybavil jsem si poslední slovní výměnu se svým pánem a nejraději bych nám oběma nakopal. Ani jsem si nevzpomněl, že mu mám říkat "lorde", nemluvě o tom, že bych zachoval uctivý tón sluhy hovořícího s pánem. Směr, kterým jsme se vydali, jsem očividně určil já. Řekl jsem si, že nejlepší bude, když se k tomu nebudu vůbec vyjadřovat, a doufal jsem, že to odčiním další úslužností, ačkoli srdce mi při tom pomyšlení pokleslo - musel jsem si přiznat, jak moc toužím po nestřežené konverzaci a šaškově společnosti.

Po zbylou část dne jsme pokračovali v cestě. Lord Golden nás zdánlivě vedl, ale ve skutečnosti jsme sledovali cestu. Jak světla ubývalo, začal jsem se poohlížet po vhodném místě k utáboření. Zdálo se, že Nigtheyes tu myšlenku ve vzduchu zachytil, protože předběhl naše koně a stanul na nízké vyvýšenině na cestě před námi. Když zmizel za horizontem, bylo mi jasné, že chce, abychom ho následovali. "Pojedme ještě kousek," navrhl jsem navzdory houstnoucí tmě. A na vrcholku kopce jsme byli odměněni pohledem na řídce rozptýlená světla nějaké vísky ležící v záhybech údolí před námi. Kolem ní se vinula řeka, mohl jsem ji cítit, a taky dým z kuchyňských ohňů. Můj žaludek procitl z rezignované otupělosti a hlasitě zakručel.

"Vsadím se, že tam dole bude nějaký hostinec," prohlásil nadšeně lord Golden. "Opravdové postele. A můžeme si také opatřit jídlo na zítřka."

"Zkusíme se zeptat na prince?" chtěla vědět Laurel. Naši ztahaní koně zřejmě vycítili, že dnešní noci by se mohli nadít něčeho lepšího než trávy a říční vody. Cestou z kopce nabrali tempo. Po Nigtheyesovi se slehla zem, ale nic jiného jsem ani nečekal.

"Já se ve vší tichosti vyptám," nabídl jsem se. Tušil jsem, že Nigtheyes již tam dole slídí. Jestliže by projeli vesnicí a alespoň zastavili, kočka by tam zanechala nějaké znamení.

Lord Golden nás s neomylným instinktem zavedl k hostinci. Na takové městečko to byla velká budova, postavená z černého kamene a pyšníci se druhým podlažím. Při pohledu na vývěsní štít mě zamrazilo u srdce. Byl to princ Pie-bald, úhledně rozporcovaný na čtyři díly a hlavu. Nebylo to poprvé, co jsem ho

viděl takto vyobrazeného, vlastně to byl ten nejběžnější způsob, jak ho mohl člověk spatřit, ale zmocnila se mě zlá předtucha. Pokud lorda Goldena nebo Laurel pohled na štít zarazil, nedali to na sobě znát. Z otevřených dveří hostince se dokořán linulo světlo a spolu s ním hovor a všeobecné veselí. Ucítil jsem vařené jídlo, kuřidlo a pivo.

Hlasitost smíchu a hlučné konverzace mi zněla v uších jako příjemné hlučení. Lord Golden sesedl a řekl mi, abych zavedl koně k podkonímu. Laurel ho poté doprovodila do hlučné nálevny, zatímco já vedl koně podél budovy směrem k potměšilé zadní části. Za pár okamžiků se rozlétly dveře a na zaprášené nádvoří proniklo světlo. Objevil se podkoní, otíraje si ze rtů jídlo, od něhož jsem ho vyrušil, a nesl lucernu. Převzal ode mě koně a odvedl je do stáje. Spíše jsem cítil než viděl Nigteyese, jak číhá v nejhustší tmě na rohu hostince. Když jsem se blížil ke dveřím hostince, vyloup se ze tmy stín a mihl se těsně kolem mne. Tím krátkým dotekem mi sdělil své myšlenky.

Byli tady. Buďte opatrní. Na ulici před tím stavením cítím krev. A psy. Obyčejně jsou tu psi, ale dnes večer ne.

Než jsem se ho stačil zeptat na nějaké podrobnosti, rozpil se v hlubině noci. Vešel jsem zadními dveřmi dovnitř s neklidně bušícím srdcem a prázdným žaludkem. Hostinský mi uvnitř sdělil, že můj pán si již pronajal nejparádnější pokoj a že mám vynést všechna zavazadla nahoru. Znaveně jsem zamířil zpátky do stájí. Třebaže jsem oceňoval lordovu lest, s jakou mi umožnil, abych se porozhlédl uvnitř stájí, pojednou na mě dolehla těžko potlačitelná únava. Jídlo a spánek. Ani jsem nepotřeboval postel. Nejradši bych se přímo na místě svalil a usnul.

Podkoní se zde ještě činil a sypal našim koním do žlabů obilí. Možná proto, že jsem tam byl, dostali štědřejší dávku ovsu. Ve stájích jsem nezpozoroval nic neobvyklého. Byly tam tři staré herky, jaké na takových místech zpravidla chovají k pronajímání, a jeden potlučený povoz. Kráva ve chlěvě zřejmě poskytovala mléko hostům na kaši. Kuřecí hrad na krokvích se mi nelíbil. Jejich trus napadá koním do žrádla a vody, ale s tím jsem nemohl nic dělat. Byli tu ustájeni jen dva další koně, takže co do počtu to nemohli být ti, po jejichž stopě jsme šli. V prázdných příhradách nebyly uvázány žádné lovecké kočky. No a co, věci nejsou vždy tak snadné. Podkoní své práci rozuměl, avšak moc výřečný nebyl, ba ani zvědavý. Jeho oděv byl načichlý kuřidlem, tušil jsem, že opojení z bylin ho přenáší přes každodenní starosti, takže se celkem o nic nezajímá. Vzal jsem naše rance a těžce naložený zamířil zpátky do hostince.

K nejparádnějšímu pokoji se šlo po ošoupaném dřevěném schodišti. Výstup mi vzal více sil, než jsem potřeboval. Zaklepal jsem na dveře a pak se mi podařilo otevřít je. Byl to nejparádnější pokoj asi v tom smyslu, že šlo o ten nejlepší obývací pokoj v hostinci. Lord Golden trůnil na polstrované židli v čele rozrytého stolu. Po jeho pravé ruce seděla Laurel. Před nimi stály žejdlíky a velký keramický džbán. Zavěťtil jsem pivo. Podařilo se mi položit za dveřmi zavazadla na zem, místo abych je rovnou shodil. Lord Golden si mě ráčil všimnout. "Objednal jsem jídlo, Tome Badgerlocku. A najal pro nás pokoj. Jakmile připraví postele, ukážou ti, kam máš odnést zavazadla. Do té doby se posad', ty můj dobrý muži. Dneska sis svou stravu dobře zasloužil. Tady máš žejdlík."

Pokynul na místo po své levé ruce a já se posadil. Někdo mi již nalil pivo. Obávám se, že první žejdlík jsem vyzunkl pouze s myšlenkou na to, že musím něco dostat do žaludku po předlouhém dni. Nebylo to ani nejlepší, ani nejhorší pivo, jaké jsem kdy pil, ale jen málo nápojů mi přišlo vítanějších než tenhle. Postavil jsem prázdný žejdlík na stůl a lord Golden souhlasně pokynul směrem k džbánu. Když jsem nám všem dolil, přinesli jídlo. Byla to pečená drůbež, velká mísa hrachu na másle, moučný nákyp s melasou a šlehačkou, křupavý pstruh na talíři, chléb, máslo a další pivo. Ještě než obsluha odešla, lord Golden vznesl další žádost. Dnes ráno si prý ošklivě potloukl rameno, nepřinesl by mu chlapec z kuchyně plátek syrového masa, aby mu ulevil od bolesti v otoku? Laurel mezitím naložila na talíř lordu Goldenovi a sobě a potom podala jídlo mně. Jedli jsme skoro mlčky, všichni plně soustředěni na jídlo. Zakrátko z drůbeže a ryb zbývaly jenom kosti na talířích. Lord Golden poté zazvonil na místní obsluhu, aby odklidila nádobí. Jako sladký chod přinesli brusinkový koláč s našlehanou smetanou a ještě další pivo. A s tím i plátek syrového masa. Jakmile obsluha odešla, lord Golden zabalil maso úhledně do ubrousku a podal mně ho. S malátnou vděčností jsem si pomyslel, jestli si někdo z obsluhy nevšimne jeho zmizení. Krátce nato jsem si uvědomil, že jsem snědl více, než jsem měl, a vypil více, než bylo rozumné. Zmocnil se mě onen

otupělý pocit přesycenosti, který je tak tíživý, když někdo hladoví po celý den a pak se nají. Zmáhala mě plíživá malátnost. Snažil jsem se zakrývat své zívání dlaní a věnovat pozornost ztišenému rozhovoru mezi lordem Goldenem a Laurel. Jejich hlasy mi připadaly vzdálené, jako by mezi nimi a mnou hučela řeka. "Jeden z nás by se měl potichu porozhlédnout kolem," naléhala Laurel. "Možná že pár otázek položených lidem dole by nám odhalilo, kam měli namířeno nebo jestli aspoň vědí, že tu byli. Je možné, že jsou někde nedaleko."

"Tome?" dloubl do mě lord Golden.

"Už jsem to udělal," řekl jsem tiše. "Byli tady. Ale buď to už odjeli, nebo jsou v jiném hostinci. Pokud osada jako tahle má víc než jeden hostinec." S tím jsem se zvrátil na židli dozadu.

"Tome?" optal se lord Golden s jistou rozmrzelostí. A stranou k Laurel poznamenal: "Je to nejspíš tím kuřidlem. Nikdy na to nebyl. Jen projde těmi výpary a už má vlčí mlhu."

Vší silou jsem otevřel oči. "Prosím?" zeptal jsem se. Můj vlastní hlas mi zněl zastřeně a vzdáleně.

"Jak víš, že tady byli?" zeptala se Laurel. Neptala se na to už snad předtím?

Byl jsem příliš unavený, než abych se vzmožil na kloudnou odpověď. "Prostě to vím," odvětil jsem stroze a pak obrátil pozornost k lordu Goldenovi, jako bychom byli vyrušeni: "Krom toho na ulici před hostincem je rozlitá krev. Měli bychom se tu pohybovat opatrně."

Rozvážně kývl. "Myslím, že nejrozumnější pro nás bude jít brzy spát a zítra ráno brzy vstát." Aniž nechal Laurel vznést nějaké námitky, znovu zazvonil na obsluhu. Bylo mu řečeno, že jeho pokoje jsou připraveny, a taky že byly. Laurel pro sebe měla malou místnost na konci chodby. Lord Golden měl již solidnější pokoj, kde bylo dost místa i na lůžko pro jeho sluhu. Služebná, která přišla na zazvonění zvonku, trvala na tom, že odnese Laurel její zavazadlo do pokoje, takže jsme jí popřáli dobrou noc. Jejím pohledu jsem se vyhnul. Byl jsem pojednou nesmírně unavený, tak unavený, že jsem ani neměl na to, abych se pokoušel hrát svoji roli. Vzmožil jsem se akorát na to, že jsem si hodil naše rance na ramena a následoval sluhu do pokojů lorda Goldeny. On se ještě hodnou chvíli zdržel, aby si popovídal s hostinským a doplnil naše zásoby jídla, než zítra ráno vyrazíme na cestu.

Náš pokoj se nacházel v přízemí v zadní části hostince. Vtáhl jsem naše rance dovnitř, zavřel za odcházejícím sluhou dveře a otevřel dokořán okno. Našel jsem lordu Goldenovi noční košili a rozprostřel ji na jeho rozestlanou postel. Do košile jsem si dal maso, abych ho později mohl zanést Nigtheyesovi. Pak jsem usedl na postel, abych počkal na návrat lorda Goldeny.

Probudilo mne mírné zatřesení ramenem. "Fitzi? Jsi v pořádku?"

Pomalu jsem vyplul ze svého snu. Pár okamžiků mi trvalo, než jsem se rozpomněl, kdo jsem. V tom snu jsem byl v nějakém jiném městě, lidnatém, hodně osvětleném městě. Byla tam hudba a spousta pochodní a světel. Někáká oslava. Nebyl jsem sluha, ale byl jsem - "Je to pryč," řekl jsem šaškovi ospale.

Uslyšel jsem podivný škrabavý zvuk a potom dopad, jak Nigtheyes přešel okenní parapet a pak seskočil do místnosti. Strčil mi čenichem do tváře. Nepřítomně jsem ho pohladil. Připadal jsem si tak ospalý. V uších mi bzučelo.

Šašek mnou znovu zatřásl. "Fitzi, zůstaň vzhůru a mluv se mnou. Co se děje? Je to tím kuřidlem?"

"Nic. Je to jenom tak pokojné. Chci jít zase spát." Spánek mne znovu vtahoval do svých hlubin jako mořské vody při odlivu. Toužil jsem se mu poddat. Nigtheyes do mě znovu rýpl.

Nesmysl. Je to ten černý kámen, jako na cestě Elderlingů. Už zase se v tom ztrácíš. Pojd' ven.

Silou vůle jsem pootevřel oči. Vzhlédl jsem do šaškovy ustarané tváře a potom se omámeně rozhlédl po zdech, které mě obklopovaly. Černý kámen. Protkaný stříbrem. A když jsem se na něj zahleděl pozorněji, poznal jsem, co to je, kámen použitý z mnohem starší stavby. Kameny ve vnitřním zdivu místnosti do sebe zapadaly takřka beze spár, ale vnější obvodová zeď byla sesazena mnohem primitivněji. Ne, pojednou mi došlo, že to není tak docela pravda. Budova byla mnohem starší než město, byla to však již ruina, později znovu postavená z téhož prastarého kamene. A ten prastarý kámen byl kamenem vzpomínek, opracovaným rukama Elderlingů.

Nevím, co si šašek myslel, když jsem se vypotácel na nohy. "Kameny. Kámen vzpomínek," řekl jsem mu ochraptěle, zatímco jsem tápal vstříc čerstvému vzduchu. Uslyšel jsem jeho ušaslý výkřik, když jsem se vrhl oknem ven na zaprášené nádvoří. Vlk přistál o něco měkčeji vedle mě. Okamžik nato zmizel Nigtheyes ve stínech, jakmile se kdosi vyklonil z okna a zeptal se: "Co se to tam děje?"

"To jen můj pitomý sluha!" opáčil lord Golden znechuceně. "Je tak opilý, že vypadl z okna, když mi ho chtěl zavřít. Jen ať si tam leží, trouba jeden nasáklý. Patří mu to."

Ležel jsem tiše v prachu na nádvoří a vnímal, jak neodbytné sny zvolna ustupují. Po pár okamžicích jsem vstal a poodešel o něco dále od kamenných zdí. Stačilo jen pár okamžiků.

Strašlivá únava, která mě celý večer tížila, postupně polevila. Byla to úleva. Úplně jsem se vznášel.

Hleděl jsem k nočnímu nebi a měl pocit, jako kdybych se mohl do něj rovnou vznést. Kdesi se hádal nějaký pár. On byl nešťastný, ale ona neoblomná. Bylo moc těžké soustředit se na jejich slova, ale pak se přiblížili a já je nemohl neslyšet.

"Měl bych jít domů," řekl on. Jeho hlas zněl hodně mladě. "Měl bych jít zpátky za matkou. Kdybych ji neopustil, nic z toho by se nebylo stalo. Arno by byl pořád naživu. I ti ostatní."

Ona mu prostrčila hlavu pod paži a pak ji položila na jeho hrud'. To je pravda. A my bychom od sebe byli odděleni, ty bys navždy patřil jiné. Tohle opravdu chceš?

Připluli ještě blíž. Spolu s ním jsem vdechoval její sladký pach, pižmo a divočinu. Držel ji přivinutou těsně u sebe. Mým snem o nich se prohnal vítr, cupuje jeho okraje. On ji hladil po srsti, její dlouhé tmavé chlupy se mu proplétaly mezi prsty. "To nechci. Ale možná je to moje povinnost."

Máš povinnost vůči svému lidu. A vůči mně. Ovinula mu ruku kolem předloktí. Její nehty se mu zatlačily do kůže jako pařáty. Zatahala za něj. Pojď. Je čas znovu vstát. Nemůžeme otálet, musíme vyjet.

Pohlédl do jejich hlubokých zelených očí. "Má lásko, já se musím vrátit zpátky. Byl bych pro nás všechny užitečnější tam. Mohl bych promluvit, mohl bych si vynutit změnu. Mohl bych —"

Byli bychom odděleni. To bys dokázal snést?

"Našel bych už způsob, abychom mohli být spolu."

Ne! Dala mu políček na tvář a přitom mu zadržela o kůži. Jen jen tasit drápy. Ne. Oni by to nepochopili.

Oddělili by nás od sebe. Zabili by mě, a tebe možná taky. Jen si vzpomeň na tu pohádku o princí Piebaldovi. Ani jeho královská krev mu nemohla pomoci. Ta tvoje by tě rovněž neochránila.

Následovala odmlka. A pak: Já jsem jediná, komu na tobě opravdu záleží. Jedině já tě mohu zachránit.

Avšak netroufám si vstoupit do tebe úplně, dokud nedokážeš, že jsi jedním z nás. Pořád se držíš zpátky. Nebo se za svoji Starou krev stydíš?

Ne. To nikdy.

Pak se otevři. Bud' tím, čím víš, že jsi.

Nějakou chvíli mlčel. "Mám povinnost," pravil tiše. Jeho hlas byl prostoupen nekonečnou lítostí.

"Ať už vstane!" ozval se zpoza mne mužský hlas. "Není čas otálet. Musíme získat nějaký náskok."

Přetočil jsem se na zemi, abych se podíval, kdo to mluví, ale nikoho jsem neviděl.

Zelené oči hleděly do jeho očí. Těm očím bych dokázal propadnout navždy. Důvěřuj mi, prosila ho a jemu nezbývalo než udělat, oč ho žádala. Později si ty věci můžeš promyslet. Později můžeš myslet na povinnost. Prozatím mysl na život. A na mě. Vstaň.

Šašek mě vzal pod paži a ovinul si ji kolem ramen. "No tak vstávej," řekl přesvědčivě a zvedl mě na nohy. Byl celý oblečený v černém. Muselo uběhnout více času, než jsem si myslel. Z nálevny hostince se spolu se světlem stále linul smích a hovor. Jakmile jsem se octl na nohou, zjistil jsem, že nemůžu jít, jenomže šašek pořád trval na tom, že mě bude držet pod paži, zatímco mě vedl do temnějšího kouta nádvoří. Opřel jsem se o drsné dřevo stájové zdi a sebral se.

"Budeš v pořádku?" zeptal se mě znovu šašek.

"Myslím, že budu." Má mysl se čistila od pavučin. Ale přítomnost těchto pavučin jsem už důvěrněji znal.

Pocítil jsem známé záškuby bolesti hlavy navozené Uměním, ale nebyly tak prudké jako obvykle.

Zhluboka jsem se nadechl. "Budu v pořádku. Ale nemyslím si, že bych se měl dnes v noci ještě pokoušet spát v hostinci. Je postavena z kamene vzpomínek, šašku, jako ta černá cesta. Jako ten kámen v lomu."

"Jako drak, kterého vytesal Verity," doplnil mne.

Zhluboka jsem nasál vzduch. Hlava se mi rychle čistila. "Je plný vzpomínek. Je to tak zvláštní, objevit takový kámen tady v Bucku. Nikdy jsem si nemyslel, že by Elderlingové dospěli až tak daleko."

"Samozřejmě že dospěli. Jen se nad tím zamysli. Co jsou podle tebe staré Svědecké kameny, ne-li práce Elderlingů?"

Jeho slova mě šokovala. A potom mi to rázem bylo tak jasné, že jsem ani neztrácel čas přitakáním.

"Ano, ale stojící kameny jsou jedna věc. Jenže tento hostinec je přestavěná ruina budovy po Elderlinzích. Nikdy bych nečekal, že něco takového spatřím v Bucku."

Nějakou dobu mlčel. Jak mé oči postupně uvykaly hustší tmě v místě, kde jsme se ukrývali, mohl jsem vidět, že šašek si žmoulá rožek nehtu na palci. Po chvíli si uvědomil, že na něj hledím, a odtrhl si ruku od úst. "Občas se tak nechám strhnout momentální hádankou, že přehlédnu kousky větší skládanky, jež jsou všude kolem nás," řekl, jako by přiznával svou chybu. "Nuže. Jsi už v pořádku?"

"Myslím si, že to bude dobré. Najdu si nějakou prázdnou příhradu ve stáji a vyspím se tam. Pokud se mě podkoní zeptá, řeknu, že jsem u pána v nemilosti." Otočil jsem se, že půjdu, ale pak jsem se zamyslel a zeptal se ho: "Dokážeš se dostat zpátky do hostince, v tomhle oblečení?"

"Jen proto, že občas nosím šaty šlechtice, si ještě nemysli, že jsem zapomněl všechny triky kejklíře."

Znělo to bezmála uraženě. "Dostanu se zpátky tak, jak jsem se dostal ven: oknem."

"Dobře. Já se možná projdu trochu po městě, abych si .vyčistil hlavu'. A abych zjistil, co se dá. Pokud si najdeš nějakou záminku, běž do nálevny. Zavdej podnět ke klepům a dávej pozor, jestli nezaslechneš něco o cizincích s loveckou kočkou, kteří tudy včera projížděli." Už jsem chtěl něco dodat o rozlité krvi na ulici, ale zarazil jsem se. Byla jen malá možnost, že by to přímo souviselo s námi.

"Výborně. Fitzi. Dávej pozor."

"To mi nemusíš připomínat."

Už jsem chtěl vykročit pryč, ale on mě zčistajasna chytil za paži. "Ještě nechod'. Chtěl jsem si s tebou celý den promluvit." Stejně rychle mě zase pustil a zkrřížil si ruce na hrudi. Rozechvěle se nadechl.

"Nemyslel jsem, že to bude tak těžké. Hrál jsem v životě už tolik rolí. Myslel jsem, že to bude snadné, že to možná bude i legrace, když si budu hrát na tvého pána a ty na mého sluhu. Ale není."

"Ne. Je to těžké. Ale myslím si, že je to rozumné."

"V přítomnosti Laurel jsme to mockrát zpackali."

Pokrčil jsem bezmocně rameny. "Co se dá dělat. Přece ví, že nás oba vybrala královna. Možná ji můžeme nechat ve zmatku, ať si závěry vyvodí sama. Ty mohou být přesvědčivější než cokoli, s čím bychom dokázali přijít my."

Natočil hlavu stranou a usmál se. "Ano. Ta taktika se mi líbí. A teď ve zbytku noci zjistíme, co se dá, a hned brzy ráno rozjedeme svůj plán."

S těmi slovy jsme se od sebe oddělili. On se stáhl do tmy, ztrativ se stejně mistrně jako Nigtheyes. Díval jsem se za ním, jak přechází nádvoří, ale neviděl jsem ho. Najeden kratičký záblesk jsem postřehl, jak se temným oknem přehoupl zpátky do pokoje. Neslyšel jsem sebemenší zvuk.

Na nohu mi mohutně nalehl Nigtheyes.

Co je nového? zeptal jsem se ho. Naše Moudrost byla tichá jako teplo jeho těla ve styku s mým tělem. Špatné zprávy. Bud' zticha a následuj mne.

Vedl mě, ne však hlavními ulicemi městečka, nýbrž pryč od jeho středu. Přemýšlel jsem, kam asi míříme, ale netroufal jsem si kontaktovat Nigtheyesovu mysl. Raději jsem svoji Moudrost ohradil, ačkoli mé smysly značně otupěly tím, že nesdílely vlčí bdělost. Skončili jsme na kamenitém poli nedaleko břehu řeky. Vzal mě k jejímu okraji, kde hustě rostla tráva. Suchá vysoká stébla zde byla úplně pošlapaná. Zachytil jsem závan pečeného masa a studeného popela. Potom jsem postřehl lano ještě stále visící ze stromu a vyhaslý oheň pod ním. Stál jsem velmi tiše. Noční vítr jdoucí od řeky rozdmýchal popel a mně se náhle z toho pachu pečeného masa udělalo zle. Sáhl jsem na vyhaslé uhlíky. Byly mokré a studené. Záměrně rozdělaný a záměrně uhašený oheň. Rozhrábl jsem je a nahmatal výmluvnou mastnotu z odkapávajícího tuku. Byli víc než důkladní. Oběsili, rozčtvrtili na části, spálili a zbytky naházeli do řeky. Vzdálil jsem se poměrně daleko od ohně do skrytu stromů. Tam jsem usedl na velký kámen. Vlk přišel a sedl si vedle mě. Po chvíli jsem si vzpomněl na jeho maso a dal mu je. Sežral ho bez jakékoli obřadnosti. Já zatím seděl s rukou na ústech a přemýšlel. Místo krve mi v žilách proudil zlověstný chlad. Tohle tu ti měšťané udělali a teď hodovali, smáli se a pěli písň v hostinci. Udělali to někomu jako já. Možná synovi z mého těla.

Ne. Ta krev je cítit jinak. Nebyl to on.

Byla to jen malá útěcha. Znamenalo to jen, že nezemřel dnes. Není možné, že by ho měšťané někde ukrývali? Že se ta bujará noc v hostinci nesla v očekávání další krvavé zábavy chystané na druhý den?

Uvědomil jsem si, že někdo potichu kráčí nocí k nám. Přicházela směrem od svítícího města, ale nešla po cestě. Blížila se mezi stromy podél kraje cesty, postupujíc takřka neslyšně.

Lovčí.

Laurel vystoupila ze stínu stromů. Sledoval jsem ji, která s jasným úmyslem kráčí ke zdusanému místu s ohništěm. Stejně jako prve já se nad ním shýbla, přičichla a pak sáhla na popel.

Vstal jsem, způsobiv dost hluku na to, abych jí dal vědět, že tam jsem. Trhla sebou a prudce se otočila směrem k nám.

"Kdy se to stalo?" zeptal jsem se do noci.

Laurel si krátce vydechla, když nás poznala. "Zrovna tohle odpoledne," odvětila tiše. "Řekla mi o tom moje pokojská. Vlastně se chlubila tím, že mládenec, jehož si má brát, byl přímo při tom, jak se zbavili toho Piebalda. Takhle jim ve zdejší údolí říkají. Piebaldové."

Náhle mezi námi zavál vítr jdoucí od řeky. "Tak sis vyšla sem...?"

"Abych viděla, co tu zůstalo. Není toho moc. Bála jsem se, že by to mohl být náš princ, ale —"

"Není." Nighteyes se mi mohutně opíral o nohu a já Laurel sdělil naše podezření: "Ale myslím, že to byl jeden z jeho společníků."

"Když toho víš tolik, pak jistě víš, že ostatní uprchli."

To jsem sice nevěděl, ale ostudně se mi ulevilo, když jsem se to dozvěděl. "Byli pronásledováni?"

"Ano. A ti muži, kteří za nimi vyrazili, se ještě nevrátili. Někteří se pustili do pronásledování, jiní zůstali, aby zabili toho, jehož chytili. Mají v plánu, že ti, kteří udělali tohle" - a pohrdlivým kopnutím nohy ukázala na lano a kruhové ohniště - "vyjedou zítra ráno. Mají trochu strach, protože jejich přátelé se ještě nevrátili. Dnes v noci budou pít a podněcovat v sobě kuráž a vztek. Zítra vyjedou."

"Pak bude nejlepší, když vyjedeme před nimi, a co nejrychleji."

"Ano." Očíma sklouzla ze mě na Nighteyese a pak zase zpátky. Oba jsme se rozhlédli po zdusané zemi, visícím laně a vypáleném místě v trávě. Měl jsem dojem, jako bychom měli něco udělat, učinit nějaké gesto, ale pokud to tak bylo, unikalo mi, co to je.

Takřka mlčky jsme se odebrali zpět k hostinci. Všiml jsem si jejího tmavého oděvu a bot s měkkou podrážkou a znovu si pomyslel, že královna Kettricken si vybrala dobře. Potom jsem pošpinil noc otázkou, odpovědi na niž jsem se děsil: "Řekla ti více podrobností? Jak a proč byli napadeni, jestli s nimi byli chlapec a ta kočka?"

Laurel se zhluboka nadechla. "Ten, koho zabili, nebyl cizinec. Byl to jeden z nich a oni ho ze zvířecí magie podezřívají už dlouho. Znáš ty obvyklé hloupé historky... že když ostatní jehňata uhynula, ta jeho přežila. Že ho rozzlobil nějaký muž a že potom tomu muži vymřely slepice. Dnes přijel do města ve společnosti cizinců, jeden byl velký muž na válečném koni a druhý s kočkou, která se vezla na koňském hřbetě za ním. Ty další, kdo s ním byli, zdejší lidé rovněž znali, byli to chlapci, kteří vyrůstali na okolních farmách. V hostinci mají zpravidla psy. Syn hostinského chová psy na lov králíků a právě se vrátil z lovu. Psi byli ještě rozrušení. Při pohledu na kočku dočista zešíleli. Obstoupili toho koně, skákali a sáпали se na ni. Muž s kočkou - s největší pravděpodobností náš princ - tasil meč, aby kočku bránil, začal sekat po psech a jednomu ut'al ucho. To ale nebylo všechno, co udělal. Otevřel dokořán pusku, vycenil zuby a zaprskal jako kočka."

Při tom povyku se z hostince vyhrnuli další muži. Kdosi křikl: „Piebald!“ A další zvolal, ať přinesou lano a pochodeň. Muž na válečném koni se jim hlasitě smál a nechal svého koně vyhazovat a kopat do psů a do lidí. Jednoho muže ten kůň skopl na zem. Dav reagoval házením kamení a nadávkami a z krčmy vyběhli další muži. Piebaldové prolomili kruh a pokusili se ujet, jenomže vydařená trefa kamenem prý zasáhla jednoho z jezdců do spánku a shodila ho ze sedla. Dav ho obklíčil a on na ostatní křičel, ať okamžitě ujedou. To děvče z nich udělalo zbabělce za to, že ujeli, ale já si myslím, že ten, jehož chytili, zdržel dav, aby jeho společníci mohli uprchnout."

"Vykoupil princův život svým vlastním."

"Vypadá to tak."

Chvilí jsem mlčel, utřídí si fakta. Nezapřeli, kdo jsou. Žádný z nich se nepokusil dav usmířit. Bylo to vyzývavé chování, předzvěst věcí, které měly následovat. A jeden z jejich společenství se obětoval a ostatní to akceptovali jako nutné a správné. To poukazovalo nejen na hodnotu, již princůvi přikládají, ale i

na hlubokou oddanost společné věci. Získali snad Dutifula plně na svou stranu? Říkal jsem si, jakou roli asi tito "Piebaldové" principi přisoudili a zda na ni přistoupil. Akceptoval Dutiful, že ten muž za něj musí zemřít? Když jel dál, věděl o tom, že toho muže, který zůstal, čeká mučivá smrt? Byl bych dal hodně za to, kdybych se to dozvěděl. "Ale Dutiful nebyl poznán jako princ, nebo ano?"

Zavrtěla hlavou. Noc kolem nás zhoustla a já ten pohyb spíše cítil než viděl.

"Takže. Kdyby ho teď ostatní dostihli, neváhali by ho zabít."

"I kdyby věděli, že je to princ, nezastavilo by je to. Nenávist vůči Staré krvi tu má hluboké kořeny.

Mysleli by si, že královskou linii očistí, a ne ničí."

Jedna moje malá část si všimla, že je teď nazvala Stará krev. Říkal jsem si, že předtím jsem ji ten název neslyšel použít. "Nuže. Myslím si, že čas je pro nás den ode dne vzácnější."

"Měli bychom vyjet ještě dnes v noci."

Už jen při té myšlence mi zatrnulo. Už dávno jsem nebyl pružný jako mladík. Za uplynulých patnáct let jsem si zvykl na pravidelnou stravu a každonoční spánek. Byl jsem unavený a nemocný hrůzou z toho, co musí nutně přijít, až prince dostihneme. A můj vlk byl vyčerpaný do krajnosti. Věděl jsem, že co teď hýbe jeho končetinami, je falešná síla. Jeho tělo si bude brzy žádat odpočinek, bez ohledu na to, jak tvrdé jsou okolnosti. Potřeboval potravu a čas k uzdravení, a ne být znovu vláčen uprostřed noci.

Já to vydržím. Nebo mě necháš vzadu a uděláš, co musíš.

Fatalismus obsažený v jeho myšlence mě zahanbil. To, co dnes jeden člověk udělal pro prince, mělo příliš blízko k oběti. Neoddiskutovatelnou pravdou bylo, že jsem opět čerpal všechnu naši sílu pro nějakého krále a pro nějakou věc. Vlk postoupil dny svého života mně kvůli jakési věrnosti, kterou chápal jen v pojmech lásky ke mně. Black Rolf měl po všechny ty roky pravdu. Bylo ode mě špatné, že jsem ho takhle využíval. Dal jsem sám sobě dětinský slib, že až tohle skončí, nějak mu to vynahradím. Vydáme se někam, kam bude chtít jít, a uděláme něco, co zatouží udělat.

Náš srub a místo u krbu. To by mi stačilo.

Máš to mít.

Já vím.

Oklikou jsme se vrátili do hostince, vyhýbající se rušnějším cestám ve vesnici. Ve tmě na nádvoří mi Laurel přiložila těsně k uchu ústa. "Proklouznu teď do svého pokoje, abych si sbalila věci. Ty vzbudíš lorda Goldena a řekneš mu, že musíme vyrazit."

A zmizela ve stínech poblíž zadních dveří. Já sám zamířil předním vchodem, a zatímco jsem spěchal přes nálevnu, nasadil jsem si zamračený výraz ztrestaného sluhy. Byla už pozdní hodina a nálada uvnitř byla spíše zádumčivá než oslavná. Nikdo si mě nevšiml. Došel jsem až k našemu pokoji. Zpoza dveří ke mně dolehly zvuky hádky. Lord Golden měl zvýšený hlas, zachvívající se aristokratickou rozlíceností: "Štěnice, sire! Tlusté jako rojící se včely. Já mám velmi choulostivou pleť. Nemohu zůstat na místě, kde se to hemží takovou havětí!"

Náš hostinský, oblečený v noční košili a čapce, se svíčkou v ruce, zděšeně drmolil: "Prosím, lorde Goldene, mám jiné lůžko, kdybyste -"

"Ne. Já tady noc nestrávím. Připravte mi okamžitě účet."

Zaklepal jsem na dveře. Když jsem vstoupil, lord Golden přeměřoval svůj hněv na mě: "Tak tady jsi, ty ničemný lotře! Popíjel jsi někde venku, o tom nemám pochyb, zatímco já musel sbalit naše věci i ty tvoje. No tak, dělej už něco užitečného! Běž a zaklep na dveře lovčí Laurel a pověz jí, že musíme okamžitě odjet. Pak vzbud' podkoního a nech nám připravit koně. Nemohu strávit noc v hostinci zamořeném havětí!"

Pospíšil jsem si pryč, abych neslyšel hostinského lamentování, že on vede dobrý, čistý hostinec. Za překvapivě krátkou dobu jsme už stáli venku a byli připraveni k odjezdu. Naše koně jsem osedlal sám, podkoní na mé snahy vzbudit ho nereagoval. Hostinský následoval lorda Goldena až na nádvoří, cestou mu předhazuje, že dnes v noci již na žádný další hostinec nenarazíme, ale šlechtic byl neoblomný. Nasedl a bez jediného slůvka k nám pobídl Maltu k chůzi. Laurel a já jsme ho následovali.

Po nějakou dobu jsme setrvali v poklidném tempu. Mezitím vyšel měsíc, ale tisíce se řadové domy zastiňovaly jeho svět, přičemž občasné světlo z lampy prosvítající okenicemi bylo spíše zdrojem stínů než světla. Donesl se k nám tichý hlas lorda Goldena: "Zaslechl jsem ve výčepu zvěsti a rozhodl jsem, že

bude nejlepší, když okamžitě odjedeme. Uprchli po této cestě."

"Jízdou potmě hodně riskujeme, že jejich stopu ztratíme," podotkl jsem.

"Já vím. Jenže kdybychom čekali, mohli bychom dorazit příliš pozdě a pak už bychom pro něj mohli udělat akorát to, že bychom ho pohřbili. Navíc by žádný z nás stejně neusnul a takhle získáme náskok před těmi, kdo vyjedou zítra."

Ze tmy se vynořil Nighteyes a připojil se k nám. Zapátral jsem jeho směrem, a když jsme se spojili, noc kolem nás se jako by rozjasnila. Zvířený prach ho chvíli nutil odfrkovat, načež se rozběhl kupředu, aby nás vedl. Jelikož jsme byli propojeni Moudrostí, nemohl přede mnou zakrýt, kolik sil ho to stálo. Až to se mnou trhlo, ale jeho rozhodnutí jsem akceptoval. Pobídl jsem Myblack, aby s ním držela tempo.

"Naše sedlové vaky se zdají být naditější, než když jsme sem přijeli," poznamenal jsem do noci, když se Myblack dostala na úroveň Malty.

Lord Golden bezstarostně pokrčil jedno rameno. "Pokrývky. Svíčky. A vše ostatní, co by se nám mohlo hodit. Jakmile jsem se dozvěděl, že budeme muset co nejdříve vyrazit, prošmejdil jsem kuchyni, takže v tomhle vaku je také chleba. A jablka. Kdybych toho pobral víc, byli by si toho všimli. Dej pozor, ať ty bočníky nerozmačkáš."

"Člověk by si mýsl, že vy dva jste to museli provádět už dřív, lorde Goldene." Laurelin hlas měl velice zvláštní podtón a její zdvořilostní poznámka měla natolik blízko k otázce, že jsme oba rázem vystřízlivěli. Když na to žádný z nás nic neřikal, dodala: "Nemyslím si, že je to zrovna fér, když sdílím rizika tohoto podniku a přitom jedu mezi vámi jako s páskou na očích."

Lord Golden nanejvýš aristokratickým tónem pravil: "Máte pravdu, lovčí. Není to fér, ale ještě to tak po nějakou dobu musí zůstat. Pokud se totiž nemýlím, musíme zvýšit rychlost. Jelikož náš princ opustil tohle město v kalupu, musíme i my."

A udělal, co řekl, nasadiv Maltě ostruhy. Ta radostně vyrazila kupředu, vyzývající Myblack, ať ji předstihne. Laurel byla v mžiku po jeho boku. Uvidíme se později, bratře. Učítil jsem, jak se ode mě Nighteyes oddělil, mentálně i fyzicky. Věděl, že nedokáže udržet tempo s běžícími koňmi. Bude nás následovat svým tempem a svou cestou. To rozloučení pro mne bylo bolestné, i když jsem věděl, že je to jeho volba a nejmoudřejší řešení. Pojednou bez něho, zbaven jeho nočního vidění, ujížděl jsem dál, nechávaje Myblack, ať sama zvolí cestu, zatímco jsme všichni tři klusali vedle sebe podél tísnicích se domů.

Vesnice to byla poměrně malá. Rychle jsme dojeli na její okraj. Měsíční světlo zalévalo cestu vinoucí se jako stuha před námi. Malta přešla do cvalu a oba další koně vystřelili kupředu, aby ji dohonili. Míjeli jsme farmy a pole, sklizená i nesklizená. Snažil jsem se dívat se po koňských stopách opouštějících cestu, ale nic jsem neviděl. Nechali jsme koně běžet, až sami chtěli zpomalit a vydechnout si. Jakmile Malta škusbla za udidlo, lord Golden ji znovu povolil otěže a opět jsme vyrazili. Ti dva byli navzájem sladěnější, než jsem si předtím povšiml. Byla to jeho naprostá důvěra, která jí propůjčovala tak drzé sebevědomí. Ujížděli jsme napříč ubývající nocí a lord Golden udával tempo.

Když nebe na východě před rozbřeskem zešedlo, Laurel vyslovila nahlas moje myšlenky: "Alespoň máme dobrý náskok před těmi, kteří chtějí vyjet za úsvitu, aby se přesvědčili, jaké štěstí měli jejich kamarádi při lovu na Piebaldy. A taky čistší hlavy."

Nevyřčen zůstal strach, který jsme všichni tři sdíleli, co když jsme v tom spěchu ztratili princovu stopu? A zatímco ospale se protahující den postupně skrýval našim zrakům měsíc, ujížděli jsme dál. Občas musí člověk spoléhat na štěstí nebo věřit v osud jako šašek.

Snědý muž: Kniha první svazek 2
Robin Hobb Kočičí hrad

Z anglického originálu
TAWNY MAN: - Book One
FOOL'S ERRAND - Volume Two
vydaného firmou Bantam Books,
a division of Random House, Inc" 1540 Broadway,

New York, NY 10036, USA v roce 2003

přeložil Jan Kozák

Vydáno v nakladatelství NÁVRAT

Vydal Radomír Suchánek,

ul. Kosmonautů 2, Brno,

jako svou 835. publikaci v roce 2004

První vydání

Vytiskly Tiskárny Havlíčkův Brod, a. s.

Doporučená cena včetně DPH 199 Kč

ISBN 80-7174-585-5